

КНИГИ,
КОИТО
СЕ ПОМНЯТ

ЕДГАР УОЛЪС

КЛИЩЕ В МРАКА

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА
• ДОМИНО •

ЕДГАР УОЛЪС ЛИЦЕ В МРАКА

Превод: Емануел Икономов, Саша Дамянова

chitanka.info

Да се представя Едгар Уолъс на по-възрастно поколение у нас е излишно, този автор бе много прежеждан и се ползваше със завиден успех. Но все пак би било интересно да се припомни кой е Уолъс.

Той е роден през 1875 година в Гринуич, до Лондон, и започнал кариерата си като в романите — станал вестникарче. По-нататък животът не му поднесъл нищо по-добро. Бил последователно кухненски прислужник в кораб, разносвач на мляко, боец в бурската война в Южна Африка. Съдбата му се усмихнала с назначение като кореспондент на Лондонския „Дейли Мейл“ и оттогава започнал неговият възход като писател. Животът му бил наистина невероятен. Печелел богатства и ги разпилявал, написал над 150 романа, които му донесли световна известност. И така — до тайнствената му смърт през 1932 година в Холивуд, където отишъл да снима филм по свой роман.

„Лице в мрака“ е един от най-известните му романи. А в „Домино“ под №2 ще бъде представен още един роман от Уолъс, също със световна известност — „Ангелът на злото“.

ЛИЦЕ В МРАКА

1

Над Лондон започна да се спуска сива мъгла и мъжът, който спря пред къщата с номер 551 на Портмън Скуеър, не се виждаше ясно. Изглежда, едва се държеше на краката си и устата му се изви в грозна усмивка, когато погледна нагоре към тъмните прозорци.

Искаше да даде на стария тип урок, че не бе добре да мами другите. Защо този Малпас да води разточителен живот, докато най-добрият му агент се бяхташе здравата? Това се питаше Лейкър всеки път, когато бе пиян. Наистина целият му външен вид говореше за страшната му немотия: както продълговатото му небръснато лице с пресичащия го по диагонал белег от средата на бузата до върха на брадичката му, така и мизерният му костюм.

След като се вгледа за момент надолу към грубите си ботуши, той се изкачи по стъпалата и почука. Веднага един глас, който идваше сякаш съвсем отблизо, попита:

— Кой е?

— Лейкър е — отговори той високо.

Външната врата се отвори безшумно и той влезе. Без да се бави, пресече голото преддверие, качи се по вътрешната стълба и се озова направо в една затъмнена стая. Единствената светлина идваше от покрита със зелен абажур лампа върху бюрото, зад което седеше възрастен човек с ужасно лице. Лейкър се бе спрял след прага и чу как вратата се затвори зад него.

— Седнете — рече мъжът от другия край на стаята и Лейкър, като се усмихваше, се отпусна на отдалечения само на две крачки стол.

— Кога дойдохте?

— Тази сутрин, с „Булавайо“. Имам нужда от пари, и то бързо, Малпас.

— Оставете това, което носите, на масата и елате отново след четвърт час, за да вземете парите.

— Искам ги сега — изръмжа пияният настойчиво.

Малпас обърна към него отворотелното си лице.

— Тук командвам аз — каза той грубо. — Пиян сте и при това винаги сте бил безразсъден.

— Но не толкова безразсъден, за да се излагам на подобни опасности и по-нататък. И вие също сте в опасност, Малпас! Не знаете кой живее до вас.

Малпас се загърна по-добре в бродирания си халат и се изкашля.

— Глупак такъв! Като че ли не живея тук нарочно, за да съм близо до него.

Пияният го зяпна с отворена уста.

— Но... но той е един от тези, които обирате. Той е крадец, но вие го крадете. Защо тогава трябва да живеете в съседство с него?

— Това си е моя работа — отвърна другият. — Оставете стоката и изчезвайте!

— Няма да оставя нищо тук, а също няма и да си отида, преди да разбере всичко за вас, Малпас — каза Лейкър, като стана. — Надали е случайно, че седите на единия край на тази тъмна стая, а мен ме оставяте тук на другия. Искам да ви видя веднъж отблизо, приятелче. И не мърдайте! Не можете да видите пистолета в ръката ми, но той е там, повярвайте ми!

Пристъпи две крачки и отскочи назад. Една тел, опъната напърно през стаята и невидима в тъмнината, го накара да загуби равновесие и в този момент светлината изгасна. Разярен, той се втурна напред, скъса телта, препъна се в друга, която минаваше ниско над пода, и се просна с цялата си дължина.

— Запалете лампите, стар негоднико! — извика той, като се изправи отново на краката си. — Вие ме крадете, от години живеете на моя гръб! Вадете парите, дявол такъв, или ще ви издам!

— Заплашвате ме за трети път!

Гласът прозвуча зад гърба му, той се извърна побеснял и стреля. Покритите с плат стени заглушиха гърма, но в блясъка на изстрела забеляза една фигура да се промъква към вратата. Стреля още веднъж.

— Запалете осветлението! — изрева той, но в този момент вратата се отвори и той видя фигурата да изчезва навън. За секунда достигна стълбите. Нищо не се виждаше! Зад гърба му вратата се затвори с леко прещракване. Тогава забеляза друга врата, хвърли се към нея и напразно завика Малпас. Никакъв отговор! Видя нещо да лежи на пода и го вдигна. Беше изкусно изработена и оцветена восъчна

брадичка с два ластика, единият от които бе скъсан. Това го накара да се разсмее.

— Малпас, брадичката ви е в мен! — викна той. — Излезте, иначе ще занеса смешната ви брадичка в полицията!

Мълчание.

След като не получи отговор, той слезе по стълбите и се опита да отвори външната врата. Но тя нямаше дръжка, а ключалката ѝ бе толкова мъничка, че през нея нищо не можеше да се види. Като проклинаше, той се затича отново нагоре по стълбите и почти бе достигнал първия етаж, когато долови шум над главата си. Вдигна очи и разпозна грозното лице, после видя някакъв тъмен предмет да пада и се опита да го избегне. Секунда по-късно се търкулна като чувал с картофи надолу по стълбите.

2

В американското посолство имаше бал — вече от цял час елегантни лимузини докарваха представителните гости. От една от последните коли слезе набит, жизнерадостно изглеждащ господин, който кимна на дежурния от охраната и веднага след това влезе в големия хол.

— Полковник Джеймз Ботуел — каза той на прислужника, като се отправи към салоните.

— Извинете! — Един добре изглеждащ във фрака си елегантен мъж го хвана за ръката и го отведе встрани.

По лицето на полковник Ботуел се изписа приятелско учудване.

— Не — рече непознатият, — не вярвам...

— Скъпи американски приятелю — прекъсна го полковникът, като се опитваше да се освободи, — трябва да сте се припознали.

Другият поклати леко глава.

— Никога не греша и съм, както добре ви е известно, англичанин — също като вас. Бедни ми стари Слик, съжалявам.

— Но аз съм поканен и ако посланикът желае да ме види...

Капитан Дик Шенън се засмя:

— Не го желае, Слик. Би му станало твърде неприятно, ако разбере, че един ловък английски крадец се намира в непосредствена близост до огърлица от безценни диаманти. На полковник Ботуел от 94-та кавалерийска бригада с удоволствие би стиснал ръката, но от крадеца на скъпоценности и измамника Слик Смит наистина няма нужда тук.

Слик въздъхна още веднъж.

— Жалко! — измърмори той. — Бих се радвал да видя тази огърлица на съпругата на най-известния американски banker. Може би щеше да е за последен път! Защото за мое нещастие притежавам инстинкт на детектив. А на тази огърлица са й хвърлили окото, повярвайте ми!

— Мислите ли? — живо попита Дик.

— Не знам. Тъкмо това исках да видя. Аз съм като лекар — с удоволствие наблюдавам операции. От това се научават неща, които никога не биха му хрумнали на човек, ако не цени нищо друго, освен собствената си работа.

Дик Шенън се замисли за момент.

— Изчакайте тук и не си пускайте много ръцете наоколо — каза той, остави възмутения Слик сам и си проправи бързо път през препълнените зали, докато стигна до мястото, където посланикът разговаряше с висока, изглеждаща уморена жена, за чиято охрана Дик бе изпратен тук.

На врата ѝ блестеше огърлица, която при всяко, дори и леко движение, излъчваше искрящи светкавици. Шенън се огледа и повика с кимване млад мъж, който носеше монокъл и говореше с един от секретарите на легацията.

— Стийл — пошушна му той, — Слик Смит е тук и твърди, че ще бъде направен опит да се пипне огърлицата. Не трябва да я изпускате нито за секунда от очи. И кажете на някой от служителите на посолството да провери отново списъците на гостите. Ако намерите някой външен, доведете го при мен.

Когато се върна при Слик, Шенън го попита:

— Защо сте тук, след като знаете за този планиран грабеж? Дори и да нямате нищо общо с него, сигурно ще бъдете заподозрян.

— Да, и аз си помислих така — отвърна Слик. — Въобще през последните осем дни научих какво означава думата „безпокойство“.

Вратата към хола стоеше широко отворена, така че двамата можеха да видят всички пристигащи, и точно тогава мина мъж на средна възраст, придружен от толкова поразително красива жена, че дори закоравелият Слик облещи очи.

— Каква хубост! Впрочем Мартин Елтън не е тук. Жена му доста се развява наоколо с Лейси.

— Лейси?

— Да, ескуайр Лейси Маршълт. Той е милионер, доста хитър и упорит човек. Познавате ли я, капитане?

Дик кимна. Дора Елтън бе известна личност, която не пропускаше нито едно събитие от светския живот. Лейси Маршълт знаеше само по име. После изпрати Слик Смит до външната врата и

изчака, докато той потегли с едно такси. След това Шенън се върна в салона, където бе балът.

В един часа съпругата на банкера си тръгна, за да се прибере в хотела си до Бъкингамската врата, където бе отседнала. Дик Шенън стоя гологлав, докато задните светлини на колата изчезнаха в мъглата. Отпред до шофьора седеше въоръжен детектив — Шенън не се съмняваше, че съпругата ще стигне покоите си в безопасност.

След като се сбогува с благодарния и видимо облекчен посланик, той потегли обратно към Скотланд Ярд, и то със скоростта на охлюв поради изключително гъстата мъгла. Когато след всичките препятствия вкара колата си в двора, заповяда да я приберат в гаража.

— По-добре ще е да се прибера пеша у дома — рече той на дежурния служител. — По-сигурно е.

— Инспекторът питаше за вас, капитане. Отиде до кейовете на Темза. Там търсят трупа на някакъв мъж, който е бил хвърлен тази вечер в реката — съобщи полицаят.

— Хвърлен? — повтори Дик. — Искате да кажете скочил?

— Не, капитане. Речен патрул се е движил покрай стената на кея, когато мъглата още не е била толкова гъста, колкото е сега, и те видели как едно мъжко тяло било вдигнато и хвърлено през парапета. Сержантът веднага дал тревога, но точно тогава нямало никой от нас наблизо и така типът, който го хвърлил, избягал. Сега търсят трупа. Инспекторът ми нареди да ви предам това.

Шенън не се замисли нито за секунда, придвижи се със заобикаляне оттук-оттам и скоро намери инспектора.

— Убийство — каза инспекторът. — Преди малко откриха трупа: Мъжът е бил пребит, преди да бъде хвърлен във водата. Ако искате, може да слезете по стъпалата и да го видите.

— Кога е станало?

— Днес — или по-скоро снощи около девет часа. Сега е почти два.

Шенън се спусна надолу и се наведе над тъмния обект, който един полицаей осветяваше с джобното си фенерче.

— Джобовете му бяха празни — докладва сержантът, — но име го му ще открием лесно — има голям белег от нож направо през лицето.

Когато Дик се върна с инспектора в Скотланд Ярд, там имаше тревога, защото току-що бе пристигнало съобщение, което бе изкарало всеки почиващ детектив от леглото.

Колата, в която пътувала съпругата на банкера, била нападната на най-тъмното място на Мал^[1] и детективът бил убит. Диамантената огърлица изчезнала в мъглата.

[1] Известна алея в парка Сейнт Джеймс в Лондон (б. пр). ↑

3

— Продадох билетата по четири шилинга — обяви старата госпожа Графит и остави парите на масата.

Одри Бедфорд пресметна набързо сумата.

— Заедно с мебелите това прави тридесет и седем лири и десет шилинга — рече тя. — Значи стига точно за доставчика на храна за билетата, за вашата заплата и за пътуването ми до Лондон.

— Бихте могли да ми дадете още една лира като бакшиш — изпроси госпожа Графит съзливо. — Все пак толкова се погрижих за вас, след като почина любимата ви майка и...

— Глупости! — прекъсна я младото момиче. — Наистина добри парички сте прибрали в джоба си! Отглеждането на билета не носи печалба и никога няма да донесе, ако продавачката върти тайно търговия с яйца.

— Къде смятате да заминете, госпожице? — попита госпожа Графит, за да насочи разговора към по-малко опасна тема.

— Още не знам. Може би за Лондон.

— Лондон е ужасен град — отбеляза госпожа Графит, като поклати глава. — Само убийства и кражби...

— Като казвате „кражби“, се сещам за нещо: какво стана с последните билета? — меко пресече думата ѝ Одри.

— Ах, тези ли! Не ви ли дадох парите? Трябва да съм ги загубила по пътя.

— О, тогава трябва само да повикаме някой полицаи, той знае как да търси — рече Одри, след което старата жена веднага намери парите и напусна ядосано стаята.

Одри огледа стаята. Креслото, в което майка ѝ винаги бе седяла, забила твърдо поглед в черната камина, Одри вече бе изгорила. Баща си никога не бе виждала. Навярно е бил лош човек, защото на въпроса ѝ като дете: „Той умрял ли е, мамо?“ госпожа Бедфорд винаги отговаряше: „Надявам се!“

Сестра ѝ Дора никога не задаваше такива неудобни въпроси, но тя бе по-голяма и споделяше коравосърдечните възгледи на майка им.

Одри изпи още една чаша чай и с това се свърши.

Мина през заснежената градина, за да отиде до гробището, където постоя малко пред гроба, после каза полугласно „Бог да прости“ и се върна в къщата.

Начало и край. Не тъжеше, но не се и радваше особено. Не се страхуваше от бъдещето. Получила бе добро възпитание, чела бе много, мислила бе много и през дългите зимни вечери се бе занимавала със стенография.

— Откога чакам! — изръмжа шофьорът, като хвърли куфара ѝ в раздрънката и изгнила кола.

В този момент се появи непознат мъж.

— Извинете, госпожице Бедфорд — рече той, като държеше шапката си в ръка. — Казвам се Уилит. Мога ли да говоря с вас тази вечер, след като се върнете?

— Няма да се върна — отговори Одри.

— Няма ли? Тогава мога ли да помоля за адреса ви? Трябва... да говоря с вас по един много важен въпрос.

— Не мога да ви дам адреса си. Но ако ми оставите вашия, ще ви пиша.

Той надраска адреса си на лист хартия. Одри го взе, качи се в колата и затвори вратата ѝ.

* * *

Катастрофата стана на ъгъла с Ледбъри Лейн. Дик Шенън се връщаше уморен от провинцията, където напразно бе ходил да проверява самоличността на жертвата, и взе завоя твърде навътре, така че срязва единия калник на старото такси като с нож.

Одри вече стоеше на мръсното шосе, когато Дик дотича до нея с шапка в ръка и израз на разкаяние върху хубавото си лице.

— Съжалявам много! Пострадахте ли?

Даде ѝ седемнадесет, макар тя да бе вече на деветнадесет години. Облеклото ѝ бе евтино, палтото явно прекроявано. Дори кожената му яка бе износена и похабена. Тези факти обаче му убягнаха. Гледаше я

само в лицето, чиято красота му се стори безупречна. Линията на веждите или разположението на очите, изящната уста или цветът и гладкостта на кожата... Страхуваше се, че ако я чуе да говори, можеше да се окаже, че тази, която мислеше за принцеса, ще има грубия говор на селянка.

— Не, само се изплаших малко. Но сега ще изпусна влака си. — Тя погледна угрижено към повреденото предно колело.

Гласът ѝ разнесе тревогите му. Принцесата-просякиня бе дама!

— До гарата в Барнхъм ли сте? — запита той делово. — Тя ми е на пътя, а освен това трябва да пратя помощ на бедния ви шофьор.

— Защо не внимавате? — проклинаше ядосано шофьорът на таксито. — Пътят само за вас ли е?

Дик разкопча палтото си и бръкна за портфейла си.

— Ето визитката ми, една банкнота и молбата ми да ме извините — рече той. — Ще ви изпратя някой от Барнхъм. А сега, госпожице, ще ми се доверите ли?

Като се усмихна, тя се качи, куфарът ѝ бе пренесен от таксито и Дик зае мястото си.

— Мога ли да ви откарам до Лондон? — попита той, след като подкара колата.

— Мисля, че бих предпочела да пътувам с влака. Възможно е сестра ми да дойде на гарата да ме посрещне.

— Някъде наблизо ли живеете?

— Да, имах птицеферма във Фонтуел. Но от пилета не можех да живея, затова продадох старата къща — или по-скоро всичко се стопи в ипотеките.

— Хубаво е, че имате сестра, която ще ви чака на гарата — каза той почти бащински. Тя му изглеждаше толкова млада. — А, ето че сме в Барнхъм вече!

Слезе заедно с нея, пренесе нищожно малкия ѝ куфар до вагона и настоя да изчака потеглянето на влака.

— Сестра ви в Лондон ли живее?

— Да, на Кързън Стрийт.

— Тя... искам да кажа, тя работи ли там?

— О, не. Тя е омъжена — за господин Мартин Елтън.

— По дяволите! — изплъзна му се от устата за негов ужас. Но за щастие тогава се чу сигналът на влака и Дик изтича да купи един-два

вестника.

— Много мило от ваша страна, господин...? Аз се казвам Одри Бедфорд.

— Няма да забравя това име! — извика той подире ѝ, тъй като влакът потегли.

Върна се бавно към колата си. Дора Елтън, сестра ѝ, бе именно тази лондонска мо-шеница, която най-усърдно преследваше.

4

Лейси Маршълт някога бе бил сенатор в Законодателната комисия на Южна Африка и оттогава носеше — за най-голямо удоволствие на помощника си Тонгър — титлата „ескуайр“.

През една мрачна сутрин той стоеше на прозореца и гледаше навъсено дъжда навън, когато Тонгър влезе да му донесе пощата. Маршълт взе един син плик, отвори го и прочете: „Успях!“

— Изпрати му двадесет лири! — каза той и хвърли писмото на прислужника си.

Тонгър прочете съобщението и рече замислено:

— Писмото наистина ли идва от Матйесфонтен?

— Не виждаш ли печата на плика? — отвърна Лей-си.

— Хм, да! Слушайте, Лейси, кой е човекът, който живее в съседство? — продължи Тонгър. — Казва се Малпас. Вчера говорих с един полицаи и той каза, че този тип не бил с всичкия си, живеел съвсем сам и сам си гледал домакинството. Кой може да е той?

— Изглежда, знаеш за него повече, отколкото аз — измърмори Маршълт.

— Ами ако е той? — предположи Тонгър.

Маршълт се извърна:

— Изчезвай оттук, магаре такава!

— Частният детектив, който поръчахте, чака навън — каза спокойно Тонгър и Лейси изруга.

— Защо не каза веднага? С всеки ден ставаш по-глупав! Недей да се подсмиваш така! И доведи човека!

В стаята влезе бедно изглеждащ мъж и подаде на Лейси една снимка.

— Намерих я — рече той — и набързо направих тази снимка. Това е тя, казва се Одри Бедфорд. Майка ѝ е починала — преди пет години. Но имам и нейна снимка, само че групова. — Той извади една по-голяма снимка и Лейси припряно му я взе от ръката.

— Боже мой! Да, още като видях момичето, имах чувството...

— Значи я познавате, господин Маршълт?

— Не! Какво прави? Сама ли живее?

— Досега е живяла сама, но съвсем скоро е трябвало да продаде къщата си. Трябва да е останала без средства и вчера е отпътувала за Лондон.

— Красива е като картинка, нали?

— Да, наистина е изключително красива. За съжаление не ми провървя, тъй като капитан Шенън се появи в ресторанта във Фонтуел, за да смени гума.

— Кой е Шенън?

— Едно от най-големите кучета, които имат в Скотланд Ярд. Новият главен комисар. Но не се издадох за какво съм във Фонтуел. Той само ме скастри жестоко, защото се бях представил за служител на Скотланд Ярд.

Лейси, изглежда, не го слушаше.

— Намерете ми адреса на госпожица Бедфорд и се опитайте да се запознаете с нея. Представете се за бизнесмен, дайте й пари на заем — но внимавайте да не я изплашите! — Той извади половин дузина банкноти от портфейла си, сгъна ги и ги пхна в протегнатата ръка. — Поканете я веднъж на вечеря тук — добави той тихо.

Мъжът го изгледа с широко отворени очи и поклати глава.

— Такова нещо не е за мен — промълви той.

— Искам само да говоря с нея. Ще получите петстотин.

— Петстотин? Добре, ще видя...

Когато си отиде, Лейси се приближи до прозореца.

Славеше се, че не изпитва никакъв страх. Без да зачита никого и без да се разкайва за нищо, той си бе проправил път към целта през сърцата на хората. В много страни по света жени го проклинаха, а огорчени мъже крояха отмъщение. Но той не се страхуваше от нищо. Имаше един човек, наречен Дан Торингтън, когото той мразеше повече от всичко на света, и не знаеше, че в омразата... се криеше страх!

5

Когато се прибра, Дик бе посрещнат от помощника си Стийл и първият му въпрос бе:

— Знаете ли нещо за роднините на Дора Елтън?

— Нима тя има роднини? — отвърна Стийл.

— Навярно Слик знае нещо. Казах му да дойде в шест часа. Между другото, идентифицирахте ли трупа?

— Не, но ако се съди по обувките му и торбичката му за тютюн, сигурно е чужденец — вероятно от Южна Африка. Трябва да е пристигнал с „Булавио“ или „Болморъл Касъл“. Питайте ли човека от Богнър за огърлицата?

— Да, но той твърди, че се е скарал с Елтън и не знае намеренията му. Домът на Елтън обаче е под наблюдение, нали? Добре, преди девет без четвърт тази вечер може би нищо няма да се случи. Вероятно тогава от Кързън Стрийт ще бъде изнесена огърлицата и аз лично ще я проследя, защото много държа да заловя петия — чуждестранния — член на известната банда на Дора Елтън. След това ще хвана най-накрая и нея самата.

— А защо не Бъни? — запита Стийл.

— О, той наистина е смел, но неговата смелост не е такава, каквато е необходима, за да се разхожда човек с крадена стока из Лондон, когато знае, че цялата полиция я търси. Това не е за Бъни! Навярно жена му ще опита. — Дик погледна часовника и промълви: — Пристигнала е преди половин час. Бих искал да знам ...

В този миг се появи Слик Смит, както винаги облечен безукорно, господар на себе си и с безгрижно изражение. Стийл му кимна, усмихвайки се, и напусна стаята.

— Добре, че дойдохте, Слик! — рече Шенън. — Имахте право: огърлицата бе открадната и ми се струва, че Елтън е замесен в тази работа.

Слик повдигна учуден вежди.

— Наистина ли? О, господи!

— Какво знаете за госпожа Елтън? — попита Дик и му подаде бутилката с уиски.

— Очарователна дама — много очарователна! По-рано бе храбро момиче, но лоша актриса. Трябва да се е омъжила за Елтън, за да направи от него по-добър човек. Ето на какво са способни тези жени!

— Има ли сестра? — запитва Дик нервно.

Смит изпразни чашата си.

— Ако има, бог да ѝ е на помощ! — бе всичко, което каза той.

* * *

Междувременно Одри бе прекарала четвърт час на гара Виктория и прочела внимателно съобщенията за ограбването на съпругата на някакъв американски банкер, докато напразно чакаше Дора. Накрая помоли за напътствия един, изглежда, всезнаещ полицай и се качи на препоръчания от него автобус, който я откара на Кързън Стрийт. Отвори ѝ младата и слабичка домашна прислужница.

— Госпожа Елтън е заета — каза тя. — Да не идвате случайно от Севиля?

— Не, идвам от Съсекс — отвърна Одри. — Предайте, моля, на госпожа Елтън, че сестра ѝ е тук.

Момичето я заведе в студена малка всекидневна и я остави там сама. Одри се успокои, като си каза, че писмото, с което съобщаваше на Дора за пристигането, сигурно се е загубило. Сестрите не бяха особено близки. Дора бе започнала да играе на сцената и малко преди смъртта на майка им се бе омъжила, както изглежда, „добре“. Винаги е била давана за пример на Одри и макар да бе зарязала напълно майка си, тя си остана до края пример за съвършенство.

Внезапно вратата се отвори и в стаята влезе младата жена. Бе висока и по-руса от Одри и почти толкова хубава, въпреки че устата ѝ бе малко по-груба и в очите ѝ не се забелязваше нито следа от живия хумор на Одри.

— Миличка, откъде, за бога, пристигаш? — попита тя съвсем обърквана, като вяло протегна покрита с пръстени ръка и после докосна с устни бузата на Одри.

— Не получи ли писмото ми, Дора?

— Не... Ама че си пораснала, рожбо!

— Да, човек расте... Продадох къщата.

Дора я изгледа с широко отворени очи.

— Но защо?

— Тя отдавна вече не ми принадлежеше — бе отрупана с ипотеки.

— И сега идваш тук? Това е много глупаво! Няма как да те прибера при мен.

— О, само ако мога да преспя няколко дни тук, Дора, докато си намеря работа.

Дора се разхождаше напред-назад с набръчкано чело. Носеше елегантна дневна рокля, чиято цена би осигурила на сестра ѝ удобно жилище за цял месец, а перлената ѝ огърлица и диамантените обеци представляваха малко състояние.

— Имам гости на чай — рече тя, — а после давам малка вечеря днес. Какво да правя с теб, така, както си облечена! По-добре иди сега в някой хотел, купи си хубави дрехи и ела пак в понеделник.

— Това ще струва повече пари, отколкото имам — отговори спокойно Одри.

Дора сви устни.

— Добре, изчакай тогава тук, ще говоря с Мартин!

Одри я проследи с усмивка. Отново бе старата Дора! По друг начин не си я бе и представяла. Почака доста, преди Дора да се върне с променено, изкуствено приятелско изражение.

— Мартин смята, че можеш да останеш — каза тя и заведе сестра си два етажа по-горе в уютна стая за гости. — Тук, в Лондон, нямаш никакви други познати, нали? — запита тя, като запали осветлението.

— Не — рече Одри. — Каква прекрасна стая!

— Преди малко бях доста груба, съкровище мое — продължи Дора и сложи ръка на рамото на Одри. — Но не ми се сърдиш, нали? Ти обеща на мама, че ще направиш за мен всичко, каквото можеш.

— Знаеш, че ще го направя — отвърна Одри развълнувано.

Дора я погали по ръката и каза радостно:

— Гостите ни вече си тръгват. Ако желаеш, след малко ще те заведе да се запознаеш с господин Станфорд и с Мартин.

Когато Дора се върна в гостната, мъжът ѝ рече:

— Не знам дали не бе по-добре да я пратим в хотел.

Тя се засмя.

— Цял следобед си блъските главите над това, как да доставя пратката на Пиер. Никой от вас не трябва да се излага на опасността да бъде заловен с огърлицата!

— По-тихо, глупачко! — изръмжа през зъби Елтън.

— Изслушай я! — помоли го Големия Станфорд. — Мога да си представя какво имаш предвид. Кой трябва да отнесе огърлицата?

— Кой ли? Скъпата ми сестричка, разбира се — отговори хладно Дора.

6

Бил Станфорд, наричан Големия Бил, не бе никак сантиментален, но все пак промърмори:

— А ако я хванат... и тя ни предаде?

— Това е единственото ми съмнение и то е съвсем малко — отвърна Дора.

Високият мъж се замисли за момент. После обяви:

— Това нещо трябва да се махне от къщата. Заклучи вратата, Дора!

Тя се подчини. Върху камината стоеше великолепен порцеланов часовник с малка фигура на фавън отгоре му. Като хвана този фавън здраво, Станфорд извади голяма част от машинарията на часовника, което не му попречи да продължи спокойно да тиктака. Леко натискане на една пружинка бе достатъчно, за да се отвори едната страна на бронзовата кутия и да се открие побиращият се в нея пакет, увит в станиол. Бил го сложи на масата и когато го разви, пламна такъв фойерверк от сини, зелени и чисто бели отблясъци, че Дора остана с широко отворена уста от смайване и захлас.

— Зад това се крият няколко хиляди лири стерлинги — рече замислено Станфорд, — а също и по десет години за всеки от нас.

Еlegantният Мартин Елтън потръпна.

— Не говори за такива неща! — каза той. — Сега става въпрос само за това, кой ще отнесе пратката.

— Одри, естествено — отвърна невъзмутимо Дора — Никой не я познава и никой няма да се усъмни в нея. А Пиер тя лесно ще познае. И тогава вече край на всичко това, Мартин. Помисли си само: веднъж стомна за вода, два пъти стомна за вода...

— Навярно Лейси Маршълт ще направи Мартин директор — пошегува се Станфорд.

— Но аз почти не го познавам — рече Дора. — Бъни, нали ти разказах, че го срещнах на бала на Деншърс. Идва от Южна Африка и е ужасно богат, както и невероятно алчен.

— Да се върнем към проблема! — прекъсна я нетърпеливо Станфорд. — Какво ще стане, ако я хванат? След случая в Лейлънд Хол Елтън даде на някакъв човек от Богнър да изнесе стоката от страната. Спомняш ли си? Хубаво, Дик Шенън разговаря днес няколко часа с този приятел от Богнър.

Красивото и бледо лице на Мартин побеля още повече.

— Нищо няма да издаде — промълви той.

— Кой знае? Ако някой успее да го накара, то това ще е Шенън.

— Да, това нещо трябва да изчезне! — каза Дора. — Прибери го, Мартин!

Той се зае да опакова огърлицата, уви я в памук, пъкна я в стара цигарена кутия, която загърна в кафява хартия, завърза я с канап и я мушна в китайската ваза, стояща в ъгъла, след което сглоби отново порцелановия часовник.

— И все пак ако я хванат, ще проговори ли? — по-втори въпроса си Станфорд.

Дора се замисли за момент.

— Не, със сигурност няма! — отговори тя и после се качи горе да доведе сестра си.

Когато Одри влезе в стаята, в погледа ѝ попадна най-напред висок широкоплещест мъж със съвсем късо подстригана коса, който я гледаше със сериозни и сурови очи.

— Господин Станфорд — представи го Дора, — а това е мъжът ми.

Одри изгледа слисана крехкия контешки облечен Елтън, чийто блед цвят на лицето се подчертаваше още повече от черните мустачки и катранените вежди. Значи това бе прехваленият Мартин!

— Много се радвам да се запозная с теб, Одри! — каза той и я изгледа с възхищение. — Дора, тя е очарователна!

— Да, по-хубава е от преди — отвърна безразлично жена му, — но е облечена ужасно.

Одри не се смущаваше лесно, обаче втренченият поглед на високия мъж, който направо я пронизваше и вцепеняваше, я караше да се чувства неловко, така че се зарадва, когато той се сбогува. Мартин го изпрати, за да даде възможност на Дора да представи измисления си разказ.

Тя описа историята на някоя си лейди Нилигън, която била малтретирана от жестокия си съпруг и се видяла принудена от страх да напусне страната, Но в бързината не успяла да вземе медальона с портрет на детето си.

— Ние успяхме да вземем медальона — завърши тя. — Направихме го, макар и да не беше наша работа, защото аз съм доста задължена на тази жена. Мартин накара с подкуп един от прислужниците да ни изнесе въпросния медальон. Сега обаче изглежда, че мъжът е надушил работата и ни наблюдава ден и нощ, така че не смеем да го изпратим нито по пощата, нито по човек. Но днес в Лондон пристига приятел на бедната лейди Нилигън, с който се уговорихме да се срещнем на гарата, за да му предадем медальона. Затова въпросът ни е: ще бъдеш ли толкова добра и да му го занесеш, Одри? Теб никой не те познава, хрътките му няма да те безпокоят и ще можеш да ни направиш голяма услуга.

— Но... това е много странна история! — възкликна Одри, като сбърчи чело. — Не можете ли да го изпратите по куриер? Или не може ли човекът да дойде тук?

— Нали ти казах, че къщата ни е под наблюдение! — отвърна Дора нетърпеливо. Но добре, щом не искаш...

— Разбира се, че ще го направя — засмя се Одри.

— Колко мило от твоя страна! Само още нещо: ако все пак историята се разкрие, не трябва да споменаваш имената ни. Моля те, закълни се в името на починалата ни майка...

— Не е нужно — прекъсна я студено Одри. — Обещавам ти, това е достатъчно.

От малката вечеря, за която бе споменала Дора, изглежда, нищо не се бе получило, защото в осем и половина тя се качи при сестра си и ѝ връчи малък продълговат, здраво завързан и запечатан пакет.

Описа ясно и точно тайнствения Пиер и добави:

— И преди всичко: не ме познаваш и никога през живота си не си стъпвала в къщата на Кързън Стрийт 508. На мъжа ще кажеш единствено: „Това е за мадам“.

Одри повтори съобщението и рече:

— Какви усложнения за такава дреболия! Струва ми се, че участвам в заговор.

След като скри пакетчето във вътрешния джоб на палтото си, тя излезе от дома и тръгна забързано в посока на Парк Лейн. Веднага след нея от къщата изскочи Мартин и не я изпусна от очи, докато тя не се качи на един автобус, а той продължи да я следва с такси.

Одри слезе пред гара Чаринг Крос и се втурна към голямата зала. Гарата гъмжеше от хора, така че мина известно време, преди да открие господин Пиер, набит дребен човек с руса брада и голям белег от рождение на лявата буза, който трябваше да ѝ послужи за разпознаване. Без да се бави, тя извади пакета, приближи се до него и каза полугласно:

— Това е за мадам.

Той я изгледа изпитателно и пъкна пакета в джоба си толкова бързо, че тя почти не успя да проследи движението му.

— Биен! — рече той. — Бихте ли благодарили на мосьо?

Обърна се и без да бърза, се отдалечи. Одри почака, докато той се изгуби в тълпата. Но преди да тръгне и тя към изхода, някой я хвана под ръка.

— Ще дойдете с нас, скъпа — обади се приятелски глас. — Аз съм капитан Шенън от Скотланд Ярд.

Изведнъж той се запъна и се вгледа стъписан в обърнатото към него изплашено лице.

— Моята принцеса на просяците! — възкликна той развълнувано.

— Моля ви, пуснете ме! — обхванал я бе ужасен страх, така че за момент ѝ се искаше да потъне в земята. — Трябва да... — започна тя, но млъкна навреме.

— Искате да се върнете при госпожа Елтън на Кързън Стрийт? — помогна ѝ Шенън.

— Не, не при госпожа Елтън. Не познавам никаква госпожа Елтън — отвърна тя припряно.

Дик поклати глава.

— Съжалявам, но ще трябва да поговорим още за това. Не искам да ви държа хваната за ръката. Ще дойдете ли и така?

— Вие... арестувате ли ме? — изхълца тя. Той кимна със сериозно изражение на лицето.

— За съжаление трябва да ви арестувам, докато се изяснят определени обстоятелства.

— Какви обстоятелства?

— Вие сте последната, била в контакт с един мъж на име Пиер и в състояние да му предадете пакета. Освен това идвате от къщата на сестра ви Дора и съпруга ѝ Мартин Елтън.

Сърцето ѝ натежа като олово, но тя се стегна и рече с мъка:

— Няма да правя опити да бягам. Но не идвам от госпожа Елтън и тя не ми е сестра. Когато ви споменах това днес следобед, ви подведох.

Шенън я качи на едно такси и я отведе.

— Лъжете, за да защитите сестра си и Бъни Елтън — каза той. — Много ми е неприятно да ви обвинявам, че лъжете, но вие наистина го правите!

В мозъка ѝ всичко се въртеше бясно. Само един факт изплува ясно от водовъртежа на мислите. Не ставаше дума за медальон, който трябваше да пренесе за Дора. Бе нещо много по-важно — нещо ужасяващо!

— Какво е имало в този пакет, за който говорите? — попита тя сухо.

Шенън не ѝ отговори веднага.

— Преди четири дни бе нападната съпругата на известен американски banker — рече той — и диамантената ѝ огърлица бе откъсната от врата ѝ. Да предположим, че тя е била в пакета.

Одри се изправи. Лицето ѝ се изкриви болезнено. Имаше чувството, че са я ударили. Дора! Седеше, скована от ужас.

— Естествено, не сте знаели какво е било — продължи да говори той сякаш на себе си. — Страшно е да се иска подобно нещо, но трябва да кажете истината, дори и ако тя определя за сестра ви такава съдба, каквато тя отдавна заслужава. Не знаехте ли, че Дора Елтън и съпругът ѝ са опасни лондонски крадци?

Колата, изглежда, се движеше в кръг. „Направи всичко, което можеш, за Дора...“ Суровата заръка на майка им кънтеше в ушите ѝ. Трепереше силно, мозъкът ѝ бе като парализиран. Само за едно си даваше сметка: бе арестувана — тя, Одри Бедфорд! Прокара език по пресъхналите си устни.

— Нямам сестра — излъга тя, като дишаше тежко. — И не знам за никакъв пакет.

Дик Шенън въздъхна. Не му оставаше нищо друго, освен да я задържи по подозрение.

Пиер бе пристигнал преди тях и вцепенена от ужас, тя видя на бюрото отворения пакет и искрящото му съдържание. После Шенън я отведе пред масата за разпит.

— Име: Одри Бедфорд — започна той. — Адрес: Фонтуел, Западен Съсекс. Заподозряна... — той се запъна. — Заподозряна в пренасяне на крадени скъпоценности. А сега кажете истината! — пошушна ѝ той.

Тя поклати глава.

Одри се събуди след неспокоен сън, изправи се с мъка на несигурните си крака и разтърка схванатите си рамене. Лежала бе покрита само с едно тънко одеяло, на дървен нар и всичко я болеше. Събудил я бе шумът на ключ във вратата на килията. Беше надзирателката, която я заведе в умивалнята. Върна се и едва бе свършила със закуската, вратата отново се отвори. Погледът ѝ срещна очите на Дик Шенън.

— Моля, елате с мен — рече той меко.

— При... съдията ли? — заекна тя.

— Още не. Но накрая и дотам ще се стигне, ако не...

Тя махна нетърпеливо с ръка да го спре, защото през нощта на спокойствие бе решила окончателно нещата за себе си.

Сърцето на Шенън се сви. Знаеше много добре, че бе невинна, и бе пратил човек в Съсекс, за да може да докаже, както се надяваше, неоспоримо този факт.

— Дошъл е някой, когото познавате — каза той, като я въведе в една стая.

Там бяха двама: Дора Елтън и съпругът ѝ. Одри заби нокти в дланите си и като по чудо запази самообладание.

— Познавате ли това момиче? — запита Дик.

— Не, никога не съм я виждала — отговори Дора с невинен израз. Мъжът ѝ също потвърди това.

— Мисля, че е сестра ви — рече Дик.

Дора се засмя.

— Имам само една сестра и тя е в Австралия.

— Не знаехте ли, че майка ви и сестра ви живееха във Фонтуел?

— Майка ми никога не е живяла във Фонтуел — отвърна Дора спокойно. — Там живееха хора, на които съм помагала. Ако това е дъщерята на онази жена, то тя ми е напълно непозната.

Докато говореше, очите ѝ бяха насочени почти умолително към Одри, която изведнъж проумя, че историята на Дора съвсем не бе

невероятна. Омъжила се бе под театралния си псевдоним и бе действително възможно във Фонтуел да не познаят в нея дъщерята на госпожа Бедфорд, защото тя повече никога не се бе връщала там, а майка им принадлежеше към този тип затворени хора, които нямаха довереници.

— Това, което казва тази госпожа, е вярно — обяви Одри, без да се вълнува. — Аз не я познавам и тя не ме познава.

Дик Шенън отвори вратата и отвън Одри отново бе поета от надзирателката. След като си отиде, той се приближи към двамата Елтън.

— Не знам колко дълго ще твърди това — каза той. — Но ако продължава, ще отида в затвора. А сега искам да ви заявя нещо. Ако това дете бъде изпратено в затвора — ако не признаете, че се е пожертвала за вас, няма да видя мира нито ден, нито час, докато не ви тикна и двамата зад решетките.

— Изглежда, забравяте с кого говорите! — възмути се Дора със святакащи очи.

— Знаем, че говоря на двама напълно безскрупулни, безсърдечни и бездушни хора — рече Дик. — Можете да си вървите!

* * *

Лейси Маршълт седеше в столовата си. Разгърнал бе пред себе си вестник и сравни една снимка с тази на някакъв фотограф от пресата: слизащо от колата момиче между полицаи и надзирателка, а зад тях любопитни зяпачи.

Тонгър нахълта в стаята.

— Звъняхте ли, Лейси?

— Да, преди десет минути. И веднъж завинаги: забранявам да се обръщаш така към мен!

Дребният мъж потри доволно ръце.

— Получих писмо от моето момиче — рече той. — В Америка е и се справя добре — живее в първокласни хотели. Отракана е.

Лейси сгъна вестника и го остави.

— Госпожа Елтън ще дойде всеки момент. Ще влезе през задната врата. Изчакай я там и я преведи през зимната градина в библиотеката.

Когато звънна, ще я изведеш отново по същия път.

Когато само след пет минути Дора се появи в библиотеката, Лейси стоеше пред огъня в камината.

— Измъчих се страхотно, за да дойда тук — каза тя. — Не можеше ли да е след обяд? Трябваше нещо да излъжа Мартин. Няма ли да получа целувка?

Той се наведе и докосна с устни бузата ѝ.

— Ама че целувка — рече тя иронично. — Е, и сега...?

— Този обир на диаманти — отвърна той. — Изглежда, полицията вярва, че обвиненото момиче е сестра ти?

Дора замълча.

— Знам, разбира се, Че си крадла. Мъжа ти познавам от Южна Африка, и той е от бандата ти. Но това момиче — и то ли е замесено?

— Сам знаеш това най-добре — отговори тя ядосано. — Между другото, отвън стоеше човек и наблюдаваше къщата, когато влязох.

— Тази къща? Какъв човек?

— Изглеждаше като джентълмен, слаб и изискан, и... накуцваше...

— Какво? — хвана я Лейси за ръката. — Лъжеш!

Тя се отскубна изплашено.

— Лейси! Какво ти става!

— Какво ли — нищо, нерви! Момичето значи е сестра ти.

— Природената ми сестра — промълви тя.

— Искаш да кажеш, че сте от различни бащи?

Дора кимна.

Той замълча за момент. След това се засмя мрачно.

— Значи тя се жертва, за да спаси теб? На мен ми е все едно.

Мога да почакам.

8

През една мъглива декемврийска сутрин вратата на предварителния арест се отвори и през нея излезе младо момиче в кафяво кадифено палто, което тръгна оттам, без да се оглежда, в посока към Кемдън Таун. Качи се на един трамвай и не забеляза, че в същия миг покрай нея профуча дългата спортна кола на Шенън. Той закъсна с три минути.

Успяла бе да спести няколко шилинга от работната си заплата. Слезе на гара Юстън. Лицето ѝ бе отслабнало леко, а очите ѝ гледаха по-сериозно, но си бе старата Одри, която си поръча в един ресторант голяма порция пържени яйца. Десет дни бе живяла в сред пропадналата измет на престъпния свят, без да слезе до нивото ѝ и без да се почувства прекомерно превъзходство над тях. Имаше горчиви нощи, когато причиненото ѝ зло взимаше надмощие над нея и през които затваряше Очите си пред отвратителната действителност. Нощи, през които съзнанието ѝ за нейното положение я довеждаше до границата на лудостта.

Все пак постъпката на Дора не ѝ се стори неестествена. Всичко подходеше много на Дора. Само мисълта, че характерът на сестра ѝ имаше толкова общо с този на майка им, ѝ причиняваше болка. Тя стана с въздишка и се запъти към касата да плати.

Къде щеше да отиде сега? Най-напред при Дора, за да се убеди дали не я е осъдила неправилно в мислите си. Но не можеше да го направи през деня, не би било уместно. Затова прекара няколко часа в търсене на жилище, накрая намери една стая на висок етаж с изглед към двора и едва след мръкване се насочи към сестра си.

На Кързън Стрийт бе посрещната от същото момиче, което ѝ бе отворило навремето.

— Не можете да говорите с госпожа Елтън — обяви тя неприязнено. Но Одри влезе спокойно.

— Качете си е кажете на господарката си, че съм тук — рече тя.

Момичето изтича нагоре и Одри го последва. На вратата на всекидневната я посрещна Дора, красива и елегантна както винаги.

— Как си позволяваш да идваш тук? — запита я тя с пускащи искри очи.

Одри затвори вратата и се приближи до нея.

— Искях да получа едно благодаря от теб — каза тя просто. — Направих нещо неразумно — нещо налудничаво, защото исках да се отплатя на мама за това, което ѝ дължах, и може би още не съм ѝ се отплатила.

— Не разбирам за какво говориш — отвърна Дора, почервеняла от яд.

— Имате ли акъл да идвате тук! — намеси се в разговора контето Мартин. — Опитайте се да ни повлечете към гибел. Опетнихте вашата... опетнихте госпожа Елтън и после идвате съвсем спокойно в тази къща. Колко безочливо!

— Ако имаш нужда от пари, пиши! — викна Дора, като отвори вратата. — Ако още веднъж дойдеш тук, ще извикам полиция.

— Извикай я още сега — каза хладно Одри. — Познавам достатъчно добре полицаите и затворническите надзиратели, за да ме плашиш с тях, скъпа сестро.

Дора бързо затвори вратата.

— Ако изобщо искаш да знаеш, ние не сме сестри — рече тя с тих лукав глас. — Ти дори не си англичанка! Баща ти бе вторият съпруг на мама — американец! И той излежава доживотна присъда в Кейптаун!

Одри потърси облегалката на някой стол.

— Това не е вярно — протестира тя.

— Съвсем вярно е, съвсем — изсъска Дора. — Баща ти купувал крадени диаманти и стрелял по човека, който го предал. Опозорил мама, тя приела друго име и се върнала в Англия. Ти дори нямаш право на името Бедфорд! Тя толкова мразеше този мъж, че...

Одри кимна.

— Мама го е напуснала, естествено — промълви тя, като че ли говореше на самата себе си. — Не е останала близо до него, за да му даде утеха и съчувствие, каквито една жена и на най-пропадналия човек би дала. Просто го е напуснала. Колко типично за нея!

В думите ѝ не личеше ни най-малка следа от злоба или горчивина. Одри притежаваше способността да вижда нещата в истинската им светлина. Бавно вдигна очи, докато те се срещнаха с тези на Дора.

— Не трябваше да оставям да ме арестуват — каза тя. — Ти не го заслужаваш. Нито пък мама!

— Как си позволяваш да говориш така за мама! — изкрещя побесняла Дора.

— Така. Тя бе и моя майка. Тя стои над моята критика и твоята защита. Как ми е името тогава?

— Открий си го сама! — отвърна подигравателно Дора.

— Хубаво. Ще питам господин Шенън — рече младото момиче.

Това бе единствената ѝ жлъчна дума. Но си заслужаваше да види как лицата на двамата се промениха.

9

Дик Шенън живееше в един апартамент на Хеймаркет, който помощникът му обичаше да нарича „най-новия Скотланд Ярд“, защото „големите петима“ често правеха съвещания там. В деня на освобождаването от ареста на Одри там се бяха събрали само инспектор Лейн, Стийл и самият Дик.

— Значи сте я изпуснали? — попита инспекторът.

Дик кимна с въздишка.

— Ще ми докладват за нея. Какво става впрочем с Малпас?

— Той е една загадка — отвърна Лейн, — както и къщата му. Живее там от много години и никой още не го е виждал. Плаща си своевременно сметките, а веднага след нанасянето си е изразходвал значителна сума за всякакви устройства в къщата: електрически проводници, алармени системи и разни други чудесии. Една голяма фирма от Торино дълго е работила над тях.

— А куриери няма ли?

— Не, и това е най-странното. В къщата не пристигат хранителни стоки, от което следва, че трябва или да гладува, или да излиза навън. Наредих да я наблюдават отпред и отзад, но никой от хората ми не е успял да го види, макар да са забелязали различни необичайни неща.

— Доведете момичето тук, Стийл — каза Шенън и веднага след това помощникът му избута в стаята една доста напудрена млада дама.

— Госпожица Нилсен, професионална танцьорка без работа? — попита Дик.

— Да, така е.

— Разкажете ни за посещенията си в Портмън Скуеър 551.

— Ако знаех, че говоря с детектив, нямаше да съм толкова приказлива — отговори тя. — Старецът искаше от мен да разиграя сцена в съседство при господин Маршълт: да викам, че господин Маршълт е мошеник, да счупя един прозорец и да се оставя да ме арестуват.

— Причина за това не ви ли е споменал?

— Не. Работата не ми хареса и се зарадвах страхотно, когато отново излязох навън. Пфу, какъв противен стар тип! И стаята бе съвсем тъмна. Истинска къща на ужасите! Врати, които сами се отварят, гласове, които идват отникъде. Бях благодарна на бога си, когато отново се намерих на улицата.

— А откъде познавахте човека? — запита недоверчиво Дик.

— О, прочел е името ми от съобщенията във вестниците — за търсене на работа, нали знаете.

Тъй като по-нататъшните въпроси не доведоха до нищо, момичето бе пуснато и дойде ред на Лейн да докладва.

— Данъчният чиновник се оплака, че не е успял да види господин Малпас. Решили, че плаща твърде малък данък общ доход, и когато го призовали, не дошъл лично, а изпратил разрешително да проверят банковата му сметка. Тя била най-простата банкова сметка на света: годишно се внасяли в брой 1500 лири стерлинги и за една година се изплащали 1500 лири стерлинги. Без никакви разписки. Нищо друго освен вноски, данък върху недвижимото имущество и големи суми за текущи разходи.

— И никой ли не го посещава в къщата?

— Само два пъти месечно, обикновено събота вечер. Както изглежда, всеки път е различен човек, който винаги идва след смрачаване и никога не остава повече от половин час. Веднъж бе негър и един от хората ми се зае с него, но не успя да измъкне абсолютно нищо.

— Малпас трябва да се наблюдава още по-внимателно — нареди Дик и инспекторът си взе бележка. — Хванете един от тези посетители под някакъв претекст и го претърсете. Може да се окаже, че става дума за просяк — или не за такъв!

* * *

Одри бе направила интересно откритие. Съществуваше нещо загадъчно, наречено „удостоверение“, за което понякога споменаваха като за „препоръка“. Без такова нещо бе невъзможно да се получи каквато и да е работа. Паричните ѝ запаси бързо се стопиха и през

първия от коледните празници закуската ѝ се състоеше само от суха филия хляб и студена вода.

Във вторник получи за своя изненада писмо, което се състоеше единствено от два реда:

„Елате днес следобед към 5 часа. Имам работа за вас.
Малпас

Портмън Скуеър 551“

Гледаше с набръчкано чело бележката. Кой бе Малпас и как бе разбрал за съществуването ѝ?

Обаче нуждата не оставяше време за въпроси, така че тя се появи пред къщата в уреченото време, прогизнала от дъжда, и като не намери звънец, почука със свити пръсти.

— Кой е? — Гласът сякаш идваше от самата стена до вратата.

— Госпожица Бедфорд.

След малка пауза вратата се отвори бавно.

— Влезте. Стаята е на първия етаж — рече гласът.

Външната врата се затвори зад Одри. Обзета от необясним страх, тя искаше да избяга и потърси дръжката на вратата — но след като не намери такава, потисна страха си и се изкачи по стълбите. На първия етаж забеляза само една-единствена врата и след кратко колебание почука на нея.

— Влезте! — този път гласът идваше отгоре. Над главата ѝ, в касата на вратата, се намираше малка решетка.

Постоя за момент, докато събере смелост, после влезе през леко открехнатата врата.

Стените на огромното помещение бяха покрити толкова плътно с черен плат, че не можеше да се забележи къде бяха прозорците или къде започваше таванът. Дебелият килим заглушаваше шума на плахите ѝ стъпки.

В най-отдалечения ъгъл на стаята, зад бюро лампа със зелен абажур, седеше странно противна фигура. Главата ѝ бе дребна и плешива, голото лице покрито с хиляди бръчки, носът дебел и увиснал надолу. Дългата ѝ остра брадичка непрестанно се движеше, сякаш човекът говореше сам на себе си.

— Седнете на стола — покани я глухият глас.

Очите ѝ вече бяха привикнали към тъмнината и като трепереше, тя седна край малката маса.

— Накарах ви да дойдете, за да опитате късмета си — промълви гласът. — Преди вас много други са седели на този стол и са си тръгнали като богати хора. Там на масата, виждате ли?

Трябва да бе натиснал някакъв бутон, защото внезапно над главата ѝ пламна ярка светлина и тя видя връзка банкноти на масата.

— Вземете ги? — каза мъжът.

Тя протегна трепереща ръка и хвана пачката — както и някакъв ключ, след което светлината бавно изгасна.

— Името ви е Одри Бедфорд, нали? Преди три седмици, след десет дена разпит по подозрение в съучастничество, сте била пусната на свобода, не е ли така?

— Да, не го крия и щях сама да ви го кажа.

— Невинна сте били, разбира се, нали?

— Да, бях невинна.

— Лошо сте облечена... Това не ми харесва. Купете си хубавя дрехи и елате другата седмица по същото време. Ключът отваря всички врати, когато системата за блокиране е изключена.

Най-накрая Одри си възвърна дарбата да говори.

— Трябва да знам какви задължения поемам — рече тя. — Много щедро от ваша страна, че ми поверявате толкова пари, но ще разберете, че не мога да ги приема, без да знам какво ще поискате от мен.

— Задачата ви ще е да разбиете сърцето на един мъж — гласеше отговорът. — Лека нощ!

Тя почувства хладен полъх и се обърна.

Вратата стоеше отворена. Одри бе отпратена.

Изтича бързо надолу по стълбите и когато се опита да пъхне ключа си в мъничката ключалка, той се изплъзна от треперещите ѝ пръсти и падна на пода. Тя го затърси и намери не само ключето, но и още нещо близо до него — голям колкото орех кристал, на който бе залепено парченце червен восък с ясният отпечатък на миниатюрен печат. Реши да донесе обратно необикновения предмет следващата седмица, пъхна го в чантичката си и после, вече на улицата, пое дълбоко дъх.

Една кола се движеше бавно по улицата и когато Одри ѝ махна, се приближи до бордюра. Тъкмо щеше да се качи, когато забеляза жена с елегантна шапка и прогизнало кожено палто, която се опитваше, залитайки, да удари с чукчето вратата на съседната къща. Въпреки отвращението си от всякакви пияници — и особено от женски пол, — тази жалка особа предизвика съжалението на Одри и тя бе готова да отиде и да ѝ помогне, когато външната врата внезапно се отвори и един застаряващ мъж извика:

— Е, какво означава това? Кой разиграва сцени пред вратата на един джентълмен? Вървете си яли ще извикам полиция!

Гласът бе на Тонгър. Като се олюляваше, пияната жена пристъпи към него и се свлече на земята. В следващия миг Тонгър я издърпа в къщата и затвори вратата.

— Това е къщата на господин Маршълт — каза шофьорът, — африканския милионер. Накъде, госпожице?

10

Мартин Елтън бе с жена си на театър и през паузата се разхождаше из фойето. Макар и да произхождаше от много добро семейство, благодарение на картите, залозите и още много други неща постепенно пропадеше и излизаше от кръга на обществото, към който би принадлежал. Дори днес само някой тук-там му кимваше отдалече, а единственият, който го заговори, бе човек, от когото странеше.

— Добър вечер, Елтън! Е, как е? Станфорд нали е в Италия? Какво смятате да правите? Искате ли хубава пура?

— Не, благодаря.

Слик Смит пъхна една в устата си.

— Да сте чували скоро нещо за Маршълт? — попита той между другото.

— Не познавам добре Маршълт.

— Аз пък го познавам. Той също е крадец и нещата, които краде, оставят един вид празно място. Но ето, че удариха гонга — довиждане!

Когато съпружеската двойка се върна у дома, Дора запитва нетърпеливо наскоро сред всекидневната:

— Какво ти има, Бъни? Тези ти настроения са непоносими!

— Виждала ли си сестра си? — отвърна той, като хвърли парче дърво в огъня, преди да седне край камината.

— Не, и се надявам никога повече да не я видя, тази хленчеща криминална мишка!

— Досега не съм я чувал да хленчи. А я арестуваха заради нас.

Тя го изгледа учудено.

— Ти почти я изгони от къщата, когато бе тук за последен път.

— Да, знам. Но Лондон е пъклено място за самички млади момичета без пари или приятели. Бих искал да знам къде е.

— Да я оставим под закрилата на Бога — каза Дора подигравателно.

Очите му станаха малки и коварни.

— Ако се държиш така към сестра си, как ли ще се отнесеш към мен някой ден, когато се наложи да избираш бързо между мен и собствената си сигурност? — запита той бавно.

— „Да се спасява, който може“, е девизът ми — изсмя се тя.

Мартин хвърли пурата си в огъня и стана.

— Дора — рече той с леден глас, — не ми харесва приятелството си с Лейси Маршълт.

Очите ѝ се разшириха и впериха в него.

— Той непочтен ли е? — отвърна тя безобидно.

— Има много почтени мъже, с които една дама не трябва да вечеря в резервирана стая в Шавари.

— О, шпионирал си? При някои обстоятелства познанството ни с Маршълт може да се окаже много полезно.

— Не за мен, ни най-малко, особено ако вечеря тайно с жена ми. — Гласът му се превърна в шепот. — Ако се случи още веднъж, ще намеря господин Маршълт и ще надупча с три куршума джоба му, в който носи великолепните си пури. Какво ще направя с теб, все още не знам. Ще зависи от настроението ми и твоята... близост.

Дора бе смъртно пребледняла и напразно се опитваше да намери думи, след което изведнъж се облегна на рамото му и зариди:

— О, Бъни, Бъни, не говори така, не гледай така. Ще направя, каквото поискаш. Заклевам ти ех, че нищо не е имало между нас. Отидох само заради предизвикателството...

Мартин погали косата ѝ.

— Означаваш много за мен, Дора — каза той меко. — Не ти повлиях добре — сам заряхах добрите си стари принципи, които другите хора следват. Но има нещо, на което държа твърдо — честната игра между крадците.

11

Дик Шенън почука силно по стъклото на таксито си, отвори прозореца и се наведе напред.

— Обърнете и карайте край отсрещния тротоар. Искам да говоря с онази дама — рече той.

Миг по-късно застана пред Одри и свали шапка.

— Госпожице Бедфорд! Каква изненада!

И това наистина бе така. Всякаква следа от бедност бе изчезнала. Младото момиче бе безукорно облечено и изглеждаше толкова красиво, че всички хора се обръщаха да го видят.

— Търсих ви като игла в купа сено. Закъснях с три минути, когато сте напуснали Холъуей, и не знам защо реших, че ще трябва да се обадите в полицията.

— Не, това ми го спестиха. Видях ви един-два пъти в Холъуей, когато сте идвали по работа.

Не знаеше, че бе идвал единствено заради нея и че нему дължеше преместването си от миячната в библиотеката.

— Сега ще говоря като чичо с вас — започна той, когато заедно свиха към Хановър Скуеър. — Съвсем прямо и почтено.

— О, по отношение на полицаите вече имам мнение! — засмя се тя. — Те са лукави и под прикритието на християнска любов към ближния... — Изведнъж тя видя как кръвта се качи в лицето му и извика: — О, не исках да бъда язвителна! Извинете ме и бъдете откровен, моля ви! Ще ви отговоря честно.

— Все пак Дора Елтън не ви ли е сестра?

— Всъщност не, когато и аз се замислих над това. Нямам вече нищо общо с нея. Добре, стига вече за Дора!

— Какво правите сега? — попита той без заобикалки.

— Пиша писма за един отвратително изглеждащ възрастен господин и за това ми се плаща прекалено добре — отговори тя стеснително.

— Нека да отидем в парка и да си поговорим открито — предложи Дик и се огледа за такси. Зад него бавно пълзеше едно и лицето на шофьора му се стори странно познато. — Господи! Бях ви забравил — възкликна той.

— Но аз вас не съм! — отвърна мъжът сърдито. — Къде искате да ви откарам?

В пустия парк намериха една удобна пейка, разположена малко встрани от алеята.

— Най-напред искам да науча повече за отвратително изглеждащия възрастен господин — рече Дик и Одри му разказа за срещата си с господин Малпас.

— Сигурно ще решите, че съм постъпила лошо, като въобще съм взела парите. Но когато човек е гладен и мръзне, няма време да разсъждава за морални принципи. След като обаче се настаних удобно в хотел Палас, започнах да изпитвам угризение и тъкмо мислех да пиша на господин Малпас, че се отказвам, когато той ми изпрати около дузина небрежно надраскани с молив писма с молбата да ги препиша и да му ги върна обратно.

— Какви бяха тези писма? — запита живо Шенън.

— Не би трябвало да ви казвам, но съдържанието им е съвсем обикновено. Най-вече откази на всякакви покани. Изискването му бе да ги препиша на хартия на хотела и да не използвам машина.

— Тази работа не ми харесва — промърмори Дик.

— Познавате ли го?

— Знам някои неща за него. Колко ви плаща?

— Не сме говорили за това. Даде ми кръгличка сума и ме помоли да го посетя пак след осем дни. Оттогава всеки ден преписвам това, което получавам със сутрешната поща. Днес писмата бяха по-дълги. Какво да правя, господин Шенън?

— Ако знаех и аз! Едно обаче не трябва да правите: не трябва да влизате сама в онази тайнствена къща следващата събота. Ще ви чакам на Портмън Скуеър и ще се промъкна с вас. — Той забеляза изплашения ѝ вид и продължи с усмивка: — Не трябва да се безпокоите и да подозирате у мен някакви коварни намерения на полицаи. Не обвиняваме в нищо господин Малпас. Ще остана само на стълбите, да бъда близко в случай на нужда. Между другото, измежду документите имаше ли също писма на господин Лейси Маршълт?

— Не. Това е африканският милионер, който живее в съседство, нали? — И тя му разправи чудноватата малка комедия, разиграла се пред къщата на господин Маршълт.

— Хм! Това навярно е някаква зловна шегичка на стареца. Явно трябва да поговоря с Маршълт и да го попитам на какво се дължи тази враждебност. Но тук е студено! Елате. Ще изпием чаша кафе, докато продължа с моите „съвети за самички млади момичета в Лондон“.

* * *

Отначало Тонгър не изглеждаше склонен да съобщи за Шенън, който бе звъннал на вратата.

— Когато съм тук, господин Маршълт приема само по предварителна уговорка — обясни той.

— Може би ще му занесете картичката ми? — запита Дик с усмивка.

— Може би, но по-вероятно не. Всякакви хора идват тук и искат да говорят с господин Маршълт, защото е добър и щедър. Такива сме ги възпитавали в Южна Африка — щедри, добросърдечни... — Взе картичката на Дик и я прочете: — О, детектив ли сте? Влезте, господин капитан. Да арестувате някой ли искате?

— За какво си мислите! В този прекрасен дом, където дори прислужниците са толкова учтиви и почтителни, че човек не бива дори да ги безпокои.

Тонгър се изкиска.

— Не съм прислужник — рече той. — В това грешите.

— Синът ли сте? — пошегува се Дик. — Или самият господин Маршълт?

— Да ме пази Бог! Не бих искал да имам парите и отговорностите му. Оттук, капитане!

Заведе Шенън в един салон и за негово учудване го последва.

— Нали няма нищо лошо? — попита той обезпокоен.

— Доколкото знам, не. Това е приятелско посещение и не е нужно да се криете под масата и да броят лъжичките.

— Не съм слуга — обяви Тонгър. — Ще съобщя на господин Маршълт.

Той изчезна и след малко се върна с Лейси Маршълт. Когато явно реши да остане, домакинът мълчаливо му посочи вратата.

— Надявам се, че Тонгър не се е държал неучтиво с вас, капитан Шенън — каза Лейси, когато останаха сами. — Заедно сме израснали и той често поставя търпението ми на тежки изпитания. От Скотланд Ярд ли идвате? С какво мога да ви помогна?

— Преди всичко искам да знам дали познавате съседа си господин Малпас?

— Не, само се оплаках от непрестанното му тропане...

— Чух за това. Проблемът е бил решен от местната полиция. Значи не го познавате?

— Никога не съм го виждал и затова не мога да ви кажа нищо точно.

— Не знаете ли как изглежда, така че да можете да го идентифицирате като някой познат от Южна Африка?

— Не, откъде ви хрумна това? Човек винаги има неприятели, когато е постигнал нещо на този свят.

— Да, изглежда, че Малпас е използвал хора, за да ви злепостави. Например бих си помислил, че онази пийнала жена, която неотдавна е дошла...

— Пийнала жена? — Челото на Маршълт се сбърчи. Изправи се и звънна, след което Тонгър се появи на секундата.

Но на ядосания въпрос на Маршълт отвърна съвсем спокойно:

— Да, тя бе ужасно пияна! Опита се да нахълта и веднага си тръгна. Каза, че била госпожа Лидърли от „Четиринадесетте потока“.

Дик Шенън наблюдаваше стопанина на дома, докато прислужникът говореше.

— Госпожа Лидърли? — рече той провлачено. — Как изглеждаше?

— О, дребна, но колко бе силна само!

— Дребна? Значи е излъгала! — Гласът на Маршълт прозвуча явно облекчено. — Вероятно познава семейство Лидърли. Неотдавна научих от Южна Африка, че госпожа Лидърли била тежко болна. Попита ли я за адреса ѝ?

— Аз ли! За адреса на една пияна жена? Не, Лейси...

— Господин Маршълт, по дяволите! — ревна домакинът. — Колко пъти трябва да ти го казвам?

— Случайно беше!

— Тогава и ти се махай! — изръмжа Маршълт и тресна вратата след невъзпитания Тонгър. — Дразни ме извън всякакви граници — каза той. — Като момчета, естествено, се обръщаме един към друг с „Лейси“ и „Джим“, така че сега ми е трудно да изисквам друго подходящо обръщение, но човек не трябва да забравя учтивостта. Извинете ме за прекъсването! Нека да се върнем към Малпас, но за него не знам абсолютно нищо. Възможно е да е някой, когото навремето да съм настъпил. Не знаете ли как изглежда?

— Стар и изключително грозен, доколкото съм чул. Освен това бил наел една кабаретна певица да ви досажда, което не е нещо особено, освен ако не изпитвате антипатия към кабаретните дами.

— Не бихте ли могли да направите посещение на този човек, капитан Шенън? — запита Маршълт след известно размишление. — Извинете, това е просто едно нескромно предложение! Но много бих искал да разбера кой е той.

Дик тъй или иначе бе решил вече да види този тайнствен Малпас, така че предложението бе излишно.

Когато Тонгър затвори външната врата зад гърба му, Шенън се запъти към съседната къща и погледна нагоре към празните ѝ прозорци. Не за пръв път идваше до дома на необикновения господин Малпас, но никога досега не бе искал да говори с него. Потърси звънец и след като не откри такъв, почука на вратата. Нищо не наруши тишината, така че той почука по-силно и се сепна, когато един глас го попита сякаш до самото ухо:

— Кой е?

Огледа се наоколо. Нямаше никаква тайна — в каменната стена до вратата имаше добре прикрит домофон.

— Капитан Шенън от Скотланд Ярд. Искам да говоря с господин Малпас — отговори той.

— Няма да можете! — изръмжа гласът и Дик дочу леко прещракване.

Макар и да почука още няколко пъти, всичко остана спокойно.

12

С такава свобода и благоразположение, с каквито разполагаше Тонгър, можеха да се похвалят малко слуги. Целият горен етаж на къщата му принадлежеше. Там господарят му бе оставил за него спалня, всекидневна и баня и там Тонгър прекарваше по-голямата част от вечерите си, като извършваше безкрайни математически изчисления с помощта на малка рулетка. Амбицията му бе с измислена от него безпогрешна система да хвърли в ужас и отчаяние дирекцията на казиното в Монте Карло.

Тази вечер обаче той се занимаваше с нещо друго, когато чу звънеца в стаята си. Затвори внимателно вратата след себе си, преди да слезе при Лейси Маршълт, който го чакаше нетърпеливо в кабинета си.

— Посрещни госпожа Елтън на задната врата в седем и четиридесет и пет и я доведи тук — каза той. — После откарай колата пред Албърт Хол, паркирай я между другите, докато свърши концертът, след което я докарай отново пред задната врата.

— Не е ли малко опасно след писмото, което получихте от Елтън?

— Какво знаеш за писмото?

— Все едно. Както и да е, прочетох го и ви казвам, че е опасно. Нали не бихте искали да се забъркате в бракоразводно дело?

— А ти ще си свидетел! — присмя се Лейси.

— Много добре знаете, че никога не бих дал показания срещу вас — отвърна Тонгър равнодушно. — Не съм такъв. Но когато тип като Елтън ми пише, че ако още веднъж ме види заедно с жена му, ще ме застреля, то хубаво бих се замислил над тази работа.

— С госпожа Елтън имаме да обсъждаме проблеми на бизнеса — рече студено Маршълт. — Прави каквото ти казах!

— За да послужи колата, чакала през всичкото това време пред Албърт Хол, като доказателство, че госпожа Елтън е изслушала целия концерт! — изхихика Тонгър. — Какво искаше тайния агент? Заради госпожа Елтън ли бе дошъл?

— Глупости! Искаше само да се осведоми за лудия ни съсед. Хубаво, това е всичко! Утре ще вечерям вкъщи и, ако имам късмет, с интересна гостенка.

— Намерихте ли момичето, по чиито следи пуснахте частния детектив? — полюбопитства Тонгър.

— Откъде пък знаеш това? Да, надявам се, че ще дойде. Между другото, няма защо да се появяваш. Прислужницата ще сервира.

— За да внуши доверие на неразумни девизи — подхвърли Тонгър, като излезе от стаята.

* * *

Към единадесет и половина той спря колата отново пред задната врата на номер 551, след като бе изпълнил точно заръките на Маршълт. Дора излезе начаса и зае мястото си зад кормилото.

— Видяхте ли някого? — запита тя тихо.

Тонгър се замисли за момент за мъжа, който стоеше на ъгъла на Портмън Скуеър и чакаше толкова търпеливо, но все пак отговори:

— Не, но на ваше място не бих рискувал още веднъж. Има неща, които не си заслужават, и това е едно от тях.

— Затворете вратата — рече тя остро и подкара колата.

Като се върна у дома, намери мъжа си във всекидневната.

— Е, задоволително ли минаха преговорите? — попита тя.

Мартин, който се бе обтегнал на дивана, поклати тъжно глава.

— Не, явно ще трябва да закрием заведението. Клайн иска прекалено висок процент и ме заплашва с полицията, за да го прокара. Това ме притеснява, защото салоните на Понт Стрийт редовно носят добри пари, така че бих ги затворил с голямо неудоволствие. Сега чакам Станфорд. Между другото, видях Одри тази вечер.

— Къде?

— В Карлтън Грил, където вечеряше заедно с Шенън.

За момент Дора забрави, че искаше да запали цигарата си.

— С Шенън. Изглежда, добре се разбираха. Но не трябва да се страхуваш — Одри не става за предателка. Освен това за пръв път си дадох сметка колко е хубава. Облечена бе безупречно. Шенън не откъсваше очи от нея.

— Струва ми се, че и ти си хлътнал здравата по нея — отвърна Дора. — Толкова ми хареса концерта, Бъни! Кеслер бе великолепен. Макар и да не разбирам много от свирене на цигулка...

— Не беше Кеслер — прекъсна я той и пусна във въздуха облак дим. — Бил настинал и отказал. Не го ли прочете във вестниците?

— Тези цигулари не ги различавам един от друг — заяви тя след почти незабележима пауза. — Във всеки случай мъжът, който го заместваше, свиреше чудесно.

— Вероятно Манц — кимна Елтън.

За нейно успокоение се чу звънецът на вратата. Малко след това се появи Големия Бил Станфорд, смъртно уморен от пътуването си до Рим, и започна да разказва.

— Графинята ще дойде във вторник вечерта. Имам снимки на диадемата и перлената огърлица. Дубликатът ще е готов за пет или шест дни, а останалото е детска игра. Стийман се е сприятелил с камериерката...

— Мислех, че повече нямаше да се занимаваме с такива неща? — сръза го Дора, изпълнена с негодувание.

— Не се и занимавам — измърмори съпругът ѝ. — Да не си донесъл нищо подобно тук, Бил!

— Да не ме смяташ за луд? Нима последният случай не ни бе за урок. Не, благодаря! В тази къща няма да видите никаква перлена огърлица...

— Не искам да имам нищо общо с това! — каза остро Дора. — Бъни, защо не се откажем напълно от всички тези кражби?

Той я изгледа.

— Да, защо не? Какво са за нас десет хиляди лири? Можем да живеем и без тях!

— Във всеки случай на мен не ми трябва — промълви тя.

— Така ли? Искаш да ни изхранваш с шиене или с уроци по пиано? Или искаш отново да се качиш на сцената? Когато се запознахме, изкарваше по три-четири лири седмично. Не говори глупости, Дора! Аз ти осигурях цяло състояние. Дори венчалният ти пръстен е от кражба. Размисли върху това!

Тя стана и безмълвно напусна стаята.

13

Одри Бедфорд бе получила писмо, което гласеше следното:

„Многоуважавана госпожице Бедфорд! Много бих се радвал, ако ме посетите утре вечер в 7:30 часа на горния адрес. Вярвам, че бих могъл да ви осигуря работа, която би ви харесала.

Искрено ваш
Лейси Маршълт

П. П. Приятелски ви моля да ми отговорите.“

Цяла сутрин размишляваше върху писмото. Името на Маршълт й бе познато. Принадлежеше към кръговете, за които често се споменаваха във вестниците. След като с помощта на адресния регистър установи, че имаше госпожа Маршълт, изпрати следобед потвърждението си с телеграма. Нямаше как да знае, че споменатата във всички регистри госпожа Маршълт бе една уловка, която от двадесет и пет години вършеше добра работа на жизнерадостния господин Маршълт. Тъй като той самият никога не говореше за жена си, хората приемаха, че са скарани и съжаляваха съпруга.

* * *

При пристигането си в къщата на Портмън Скуеър Одри бе посрещната от прилично облечена домашна прислужница. В простата си черна официална рокля изглеждаше толкова очарователна, че Маршълт бе вперил изненадан и удивен поглед в нея, докато тя напразно се оглеждаше за „госпожа Маршълт“.

— Надявам се, че вечерята за двама няма да ви е неприятна — каза той, като задържа малката ѝ ръка не повече от нормалното. — Преди двадесет години обичах големите компании точно толкова, колкото сега ги мразя.

Това нежно подчертаване на възрастта му подейства успокояващо на младото момиче.

— Много мило от ваша страна, че ме поканихте, господин Маршълт — отвърна тя с усмивка.

— Бих желал да говорим по работа... — обясни той.

— Вече имам работа, макар и тя да не ми харесва много — прекъсна го Одри. — Съседът ви, господин Малпас, ми повери преписването на материали.

Прислужницата съобщи, че вечерята е сервирана, и те минаха по един коридор и през втора врата, която отделяше част от къщата, в красиво обзаведена столова. Когато влязоха, Лейси се задържа и тихо каза нещо на момичето, с което учуди Одри.

Изведнъж осъзна, че само стената я отделяше от дома на тайнствения ѝ работодател и...

Чук, чук, чук!

Някой в къщата на Малпас чукаше на стената.

Чук, чук, чук!

Звучеше като предупреждение. Но как би могъл старецът да знае...?

След кафето Одри учтиво отказа предложената ѝ цигара, хвърли поглед към часовника на камината и рече:

— Ще ме извините, че си тръгвам толкова рано, господин Маршълт, но има още работа.

— О, тя може да почака — отвърна той, като нетърпеливо махна с голямата си пура. — Госпожице Бедфорд, искам да ви предупредя да се пазите от господин Малпас. Мисля, че зад неговата любезност се крият ужасни намерения.

— Господин Маршълт! — възмути се тя и се надигна от стола си. — как можете да говорите така! Нали сам ми казахте, че не познавате господин Малпас.

— Има си източници, госпожице Бедфорд. Моля, седнете отново. Няма още девет часът.

С вътрешно усилие Одри се подчини на искането му и той продължи:

— Познавам ви от по-отдавна, отколкото предполагате, надали си спомняте, че сте ме виждали във Фонтуел. Но ви уверявам, че оттогава никога не сте напускали мислите ми. Одри, аз много ви харесвам.

Тя стана пак и Лейси последва примера ѝ.

— Мога да направя живота ви много приятен, мило дете — каза той.

— Предпочитам малко по-тежкия — отговори тя невъзмутимо и тръгна към вратата.

— Един момент! — помоли той.

— Губите си времето, господин Маршълт — рече Одри. — Разбирам какво ми предлагате и се надявам, че греша. Наивно дойдох тук, защото ви смятах за джентълмен.

Тогава тонът му се промени.

— Като че ли някой би ви повярвал! — изсмя се той грубо. — Хайде, бъдете разумна и не се опитвайте напразно да ми избягате. Тази част от къщата е напълно изолирана от останалата сграда и вратата е заключена.

Одри се спусна към вратата и я заблъска, но тя не се отвори. Лейси я стигна за секунда, вдигна я и я върна обратно по средата на стаята. С почти нечовешко усилие тя се освободи, хвана един остър нож, който лежеше на масата, и извика:

— Ако ме докоснете, ще ви убия! Отворете веднага вратата!

Той извади връзка с ключове и отключи.

— Няма ли да ми простите? — промълви Маршълт.

Без да му отговори, тя профуча край него и пусна ножа на пода.

— Надясно — подвикна той и тя наистина сви в тесния коридор, макар инстинктът да ѝ подсказваше, че трябваше да върви направо. Преди да осъзнае опасността, Лейси се появи зад нея. Одри се затича по коридора и се изкачи по стълбите догоре, докато зад гърба ѝ всичко стихна. Тогава видя, че нямаше накъде да бяга повече. Над нея се намираще само един недостижим прозорец на тавана. Тихо и внимателно започна да слиза по стълбите и внезапно дочу хълцащ женски глас, но не можеше да разбере отгоре ли, отдолу ли или отстрани, сякаш направо от къщата на господин Малпас. Напрягна се

да го чуе по-добре, но хълцането затихна и изчезна. Маршълт не се забелязваше никакъв и тя достигна малкото преддверие, зад което се намираще свободата.

И тогава, когато предпазливо продължи нататък, две ръце я хванаха и я тикнаха обратно в столовата.

— Така, съкровище мое! — рече Маршълт, като я пусна в едно дълбоко кресло. — Сега ще се вразумиш най-накрая. Мога да ти дам каквото пожелаеш. За мен ти си единствената жена, която заслужава любовта ми...

— Не си хабете напразно думите, господин Маршълт — отвърна тя, без да откъсва поглед от него. — Ще се върна в хотела, ще извикам капитан Шенън и ще му кажа какво се случи тук.

Той се разсмя силно.

— Заплашваш ме с полиция? Колко старомодно! Освен това Шенън е светски човек и знае, че няма да поканя дама, освен ако... Е, напрегни мозъка си, детето ми! Той знае, че не би приела поканата ми, ако не очакваше обяснението ми в любов.

— Вашият тип момичета могат да са такива, но аз съм малко по-различна — каза Одри.

— За Бога, да, наистина си различна и именно затова те обичам! — извика той, като я сграбчи.

Беше безпомощна, чувстваше, че силите ѝ я напускат, когато долови лек шум край вратата. Лейси също го бе чул и я пусна така внезапно, че тя падна на колене. Той се обърна тъкмо в мига, в който вратата бавно се отвори. На прага стоеше облечена в черно жена, която изглежда мрачно коленичилото на пода момиче.

Беше Дора Елтън. Одри видя омразата в очите на сестра си и потръпна.

— Явно попречих — рече Дора и посрещна, без да трепне, изпълнения с гняв поглед на Лейси.

Одри с мъка се изправи, грабна палтото си, мина с подгъващи се колене покрай сестра си и излезе навън в студения чист въздух на нощта.

Маршълт си наля с трепереца ръка чаша вино и я изпи.

— Ако мислиш, че съм влюбен в агънцето, жестоко се лъжеш — каза той. — Ела тук, ще ти призная нещо и трябва да ми повярваш.

Има един човек, когото мразя повече от всеки друг на този свят, и този човек е бащата на Одри Бедфорд.

— Тя съвсем не се казва Бедфорд — отвърна Дора.

— Права си. Тя се казва Торингтън, а ти не. С Дан Торингтън сме стари приятели. Имам да уреждам сметки с него и още далеч не съм приключил с тях.

— Баща ѝ е затворник — напомни мрачно Дора.

— Да, доживотен. В Кейптаун. Ако имах по-добър пистолет, щеше да е мъртъв. Но имаше късмет: уцелих го в крака и го осакатих. Ако детективите не го бяха хванали в този миг, с мен щеше да е свършено!

— Ти си оставил да го арестуват? — извика тя.

— Да, аз завеждах тайната служба на „Стриймс Дайъмънд Корпорейшън“ и разкрих, че Дан Торингтън върти малка незаконна търговия с диаманти. Устроих му капан и това е цялата история. Така че бе наказан още по-строго и за това, че стреля по мен.

Ядът на Дора се изпари.

— Всичко това истина ли е, Лейси? — запита тя. — Но как можеш да си отмъстиш на Торингтън, като започнеш любов с дъщеря му?

— Исках да се ожения за нея.

— Да се ожениш! — възкликна Дора. — Но ти казваше, че никога няма да се ожениш.

Той я придърпа до себе си на дивана и заразказва:

— Ето как стоят нещата. Когато навремето Торингтън купуваше диаманти от местните жители, той притежаваше една ферма, наричана граспан. Има хиляди граспани в Южна Африка, но този граспан е разположен край една от реките, които са дали името на „Четиринадесетте потока“. Едва бе пратен в каторгата, когато във фермата му бяха открити диаманти. Това научих съвсем неотдавна, защото мината е била ръководена от адвокатите му Холъм и Кулд и дори днес се казва „Холъм ънд Кулд Майн“. Дан Торингтън значи е милионер, и то умиращ милионер. Откакто съм се върнал в Англия, редовно получавам от един от надзирателите му доклади за неговото състояние и в последното писмо се казва, че той бавно се приближавал към края си.

— Тогава, ако се ожениш за Одри...

Лейси отново се засмя.

— Точно така! Тогава ще съм приказно богат.

— Но ти вече си!

Лицето му помръкна.

— Да, богат съм — заяви той твърдо, — но искам да стана още по-богат.

На вратата се почука.

— Кой е? — извика той раздражен.

— Един мъж иска да говори с вас, сър. Казва, че е спешно.

— Не мога да приема никого. Кой е все пак?

— Капитан Шенън, сър.

Дора отвори уста в едно ужасено „О-о!“, а после прошепна:

— Не трябва да ме вижда. Откъде да изляза?

— През зимната градина и през двора! — изсъска ядосано Маршълт.

Едва бе успял да я изблъска в тъмната библиотека и да затвори след нея вратата, когато Дик Шенън влезе. Бе облечен във фрак и лицето му не предсказваше нищо добро.

— Трябва да говоря с вас, Маршълт.

— Господин Маршълт — поправи го Лейси, доловил злия тон.

— Това няма никакво значение. Днес сте поканили на вечеря една дама.

— Ами ако тя сама се е поканила? — възрази Маршълт.

— Поканили сте тази вечер дама и сте я обидили по най-груб начин.

— Драги ми капитане — отвърна Лейси спокойно, — вие сте светски човек. Вярвате ли, че това момиче е дошло при мен, без... как да кажа, без да си мисли за някакви възможности?

Дик Шенън го изгледа продължително, после го удари през лицето, така че Лейси отскочи назад, като изрева силно.

— Това е лъжа, която не бива да повтаряте — рече той с тих глас.

— И вие се наричате полицейски служител! Това спада ли към служебните ви задължения? — викна Маршълт.

— Много добре познавам задълженията на полицията — отговори със строг тон Шенън. — Заковани са отвън на стената на Олд Бейли^[1]: „Пазете децата на бедните и наказвайте злодеите“.

[1] Централният криминален съд в Лондон (б. пр.). ↑

Дик Шенън се чувстваше малко по-добре, когато излезе от дома на Маршълт. Просто по рефлекс хвърли поглед към съседната къща, която бе наблюдавал в момента, когато Одри бе изскочила. Тогава къщата бе съвсем тъмна, но сега му се стори, че забеляза светлина. Докато се приближи, светлината изгасна. Още под впечатлението на срещата си с разплаканата Одри, той почука на вратата и като че ли долови леко движение в преддверието. Щеше ли тайнственият човек най-накрая да излезе?

Почака близо десет минути, преди да напусне наблюдателния си пост. Искеше да говори още веднъж с Одри и тя да му разкаже точно обърканата си история. Но както вървеше и се оглеждаше за кола, изведнъж се закова на място. Нима само му се бе сторило, че от загадъчния дом се измъкна тъмна фигура и се отдалечи със странна, леко накуцваща походка? Шенън веднага се втурна след нея и я настигна на ъгъла на Орчърд Стрийт.

— Извинете!

Непознатият обърна към него слабото си сурово лице. През стъклата на златните му очила две очи изпитателно гледаха Дик и той неволно пъкна дясната си ръка в джоба на палтото.

— Вие сте познат на господин Малпас, нали? Видях ви да излизате от къщата му.

— Не, не познавам господин Малпас — гласеше отговорът. — Лондон ми е напълно непознат и търся тук Оксфорд Сиркъс.

— Но аз само преди две минути ви видях на Портмън Скуеър! Човекът се засмя.

— Това е, защото тръгнах натам и се върнах, когато забелязах, че съм се заблудил.

Погледът на Дик не се откъсваше от лицето му.

— Тук в Лондон ли живеете?

— Да, в Риц-Карлтън. Аз съм президент на една южноафриканска минна компания. Извинете, глупаво е от моя страна

да давам такава информация на някакъв случаен минувач, но вие не сте ли капитан Ричард Шенън?

Дик се скова от смайване.

— Не мога да си спомня, господине... — той млъкна, очаквайки помощ.

— Надали името ми би ви заинтересувало. Паспортът ми е на името на Браун. Повече може да научите в Министерството на колониите. Не сме се срещали никога по-рано. Но аз ви познавам.

Въпреки разочарованието си Шенън се разсмя.

— Разрешете ми да ви помогна. Най-добре би било да вземете такси. Аз отивам на Реджънт Стрийт и ще пътуваме заедно.

Възрастният господин кимна учтиво с глава и в този миг се приближи една празна кола. Те я спряха.

— Благосъстоянието на Лондон ме учудва — рече господин Браун с въздишка. — Като гледам тези къщи, в които могат да живеят само хора с десет хиляди лири доход, не мога да си представя откъде идват парите.

— Никога досега не съм се замислял над това — отвърна Дик.

Под светлината на уличната лампа бе разгледал внимателно спътника си. В него нямаше нищо отблъскващо. Гъстата му коса бе бяла, раменете малко свити и въпреки задебелите си слаби ръце правеше впечатление на джентълмен.

На Оксфорд Сиркъс колата спря и господинът слезе с мъка.

— Аз съм един беден сакат старец! — забеляза той добродушно. — Благодаря ви много, капитан Шенън.

Дик го проследи как се отправи, накуцвайки, към метрото.

— Бих искал само да знам...! — промърмори си той.

* * *

Одри го чакаше във фойето на хотел Палас, като всякаква следа от притеснението ѝ бе изчезнала.

— Надявам се, не съм ви попречил да си легнете? — каза той. През целия път се бе надявал на обратното.

Тя не искаше да си спомня за ужасното преживяване, но Дик настоя.

— Този тип е един мошеник! — заяви той. — Одри, сега вече непременно трябва да се държите по-далеч от Портмън Скуеър.

— Одри? — повтори тя с усмивка. — Е, нямам нищо против, макар да чувствам, че трябва да съм пораснала малко. Мисля, че ми харесва да ми казват „Одри“ — хора, които не се опитват да задържат ръката ми и да сантименталничат.

Дик напразно се опита да се покаже ядосан.

— Ще ви наричам „Одри“ и ако започна да ставам сантиментален, кажете ми просто: „По въпроса!“ и веднага ще се оправя. И зарежете Портмън Скуеър.

— Господин Малпас ли имате предвид? — бързо запитва тя.

Той кимна.

— Не знам колко сте похарчили от неговите пари...

— Шестдесет лири — отвърна тя.

— Ще ви ги дам и тогава ще можете да му изпратите обратно парите.

Почувства съпротивата ѝ, преди да отговори.

— Не мога да го сторя, господин Шенън — обясни тя живо. — Трябва сама да се оправя с нещата. Когато отида там в събота, ще го помоля да ми определи заплатата. После съвсем открито ще му кажа колко съм похарчила и че искам да му върна останалото. След като свърша разговора...

— И той не трябва да продължава твърде много, принцесо — вметна той. — Иначе ще нахълтам в страховитата му стая...

— Защо ме наричате „принцесо“? — попита Одри, като сбърчи чело и се изчерви.

— Не знам... Не, знам. Ще надмогна навика си и ще ви кажа истината. В мислите ми живеете като принцеса на просяците. Има една стара приказка за принцеса, която била толкова хубава, че със закон я принудили да ходи облечена в парцали, така че хората да не се влюбват в нея и от това да пострада мира в града. Когато ви видях за пръв път, си спомних тази приказка и ви кръстих така.

— Стига с това за днес! — рече тя строго. Обаче съвсем не бе сърдита, макар и Дик да не го знаеше. По-късно, в стаята си, тя се засмя леко на приказката и на комплимента, който се криеше в нея.

Вече бе започнала да се съблича, когато забеляза писъмцето на тоалетната си масичка. Кривият почерк ѝ бе добре познат и тя отвори

плика. В него имаше само бележка със следното съдържание:

„Поздравявам ви за измъкването ви. Трябваше да използвате ножа.“

Дъхът ѝ почти секна. Откъде би могъл Малпас да знае какво се бе случило зад заключените врати в стаята на Маршълт?

* * *

Дик Шенън се върна пеш до жилището си и се канеше да влезе в къщата, когато видя спътника си от преди да стои на ръба на тротоара. Приблужи се до него и попита:

— Да не би пак да сте се загубили, господин Браун?

— О, не — отговори мъжът спокойно. — След като се разделихме, ми хрумна, че с удоволствие бих поговорил малко с вас.

— Моля, заповядайте! — покани го Дик и го заведе в кабинета си, където побутна към него едно кресло.

— Когато стоя и вървя, донякъде изпитвам болка — каза Браун, като се отпусна с въздишка в креслото. — Благодаря ви, капитане. Какво Знаете за Малпас?

Детективът го изгледа почти объркан.

— Вероятно по-малко от вас — отвърна той след кратка пауза.

— Не знам нищо друго, освен че живее твърде затворено, не се меси в работите на другите, както и не желае те да му се месят.

Това предизвикателство ли бе? Дик не бе сигурен.

— Единственото, което знаем, е, че го посещават странни хора.

— Че кой няма такива гости? Това обвинява ли го в нещо?

— Съвсем не, но живеещи сами стари хора винаги ни карат да се замисляме. Някой ден може да ни се наложи да влезем с взлом и да намерим трупове. Защо предполагате, че знам нещо за Малпас?

— Защото наблюдавахте къщата, преди младата дама да излезе от Маршълт и да отклони вниманието ви. И за да ви кажа истината: аз наблюдавах наблюдателя и се питах какво имате срещу Малпас.

Между другото, какво се бе случило с момичето? По-рано Маршълт имаше лоша репутация. Явно, трябва да се приеме, че не се е подобрил особено. Виждали ли сте някога подобно нещо?

Той бръкна с пръст в джобчето на жилетката си и извади малък кристал, върху който бе залепен печат. Дик го взе в ръка и го разгледа внимателно.

— Какво е това? — запита той.

— Необработен диамант със знак на нашата компания. Бележим с такъв знак всеки по-голям камък, като използваме особен вид восък, който не е нужно да се нагрива. Бих искал да знам дали някой ви е донесъл подобен камък. В полицията обикновено попадат най-необикновени предмети.

— Не, такъв камък още не бях срещал. Загубили ли сте някой?

— Да, един ни липсва. Чували ли сте някога за човек на име Лейкър? Не? С удоволствие бих ви го представил. Интересен мъж, но за съжаление пиеше. Трезвен бе гений, но в пияно състояние бе пълен глупак! — Възрастният посетител се изправи. — Значи нищо не се е случило на младата дама?

— Не, имала е само едно твърде неприятно изживяване.

— Кой би могъл да се свърже с почтения Лейси, без да добие неприятен опит?

— Познавате ли го?

Браун кимна.

— Много добре ли?

— Никой не познава никого точно — отвърна мъжът. — Лека нощ, капитане! Извинете за безпокойството. Адреса ми знаете. Ако имате нужда от мен, моля, телефонирайте ми предварително. Голяма част от времето съм извън града.

Дик го изгледа замислено. Кой бе този човек? Защо между него и Лейси Маршълт съществуваше такава вражда?

Лейси Маршълт бе в най-лошото си настроение. Кокалчетата на Шенън бяха оставили червено петно върху лицето му и бе прекарал една безсънна нощ. Още закусваше, когато влезе Тонгър и тържествено съобщи:

— Господин Елтън, сър.

— Добро утро, Елтън!

— Добро утро, Маршълт!

Мартин остави настрана шапката и бастуна си и започна бавно да сваля ръкавиците си. След това придърпа един стол.

— Скоро ви писах и ви помолих да не каните повече жена ми — започна той спокойно. — След това предупреждение тя е била два пъти при вас и това не трябва да се повтаря повече.

— Жена ви бе вчера тук със сестра си. Одри вечеря тук и Дора дойде, за да я вземе...

— Но през вечерта на концерта Одри нали не е била тук? — продължи Елтън с горчив смях.

Маршълт не отговори.

— За този случай няма да успеете да намерите извинение — каза Мартин, като стана и взе бастуна и шапката си. — Вие сте хитрец, Маршълт, наистина тъмен субект, ако не се лъжа особено. Мисля, че няма да е нужно да ви държа подходящите за такива случаи речи и да ви посъветвам, например, че ще е по-хубаво да сте жив милионер, отколкото... нещо друго. Съзаклятниците навярно ще изкажат съболезнованията си на близките ви — почест, каквато няма да ми бъде оказана. Но ще ми е далеч по-приятно да прочета за края на житейския път на други хора, отколкото да играя главната роля в собствения. Довиждане, господин Маршълт!

На вратата се спря.

— Няма нужда да звъните на жена ми сега. Предвидливо изключих нашия апарат, преди да изляза от дома — рече той и му кимна сериозно.

* * *

Беше ясен зимен ден и Одри въздъхна облекчено, когато към обяд свърши с дневното преписване и пусна големия тежък плик в пощенската кутия на хотела.

Кой бе този господин Малпас и с какво се занимаваше? С притеснение си помисли за предстоящия разговор, който навярно щеше да приключи с разочарование за нея. Но още повече я тревожеше приятелството, което, изглежда, съществуваше между сестра ѝ и Маршълт. Беше направо отвратена. Въпреки всички причинени злини такова нещо не бе очаквала от Дора. Само като си помислеше за нея, тръпки я побиваха и се опитваше да се насочи към по-малко болезнени размишления. Сега най-накрая ѝ стана съвсем ясно това, което през цялото време бе изпитвала смътно, а именно, че Дора отдавна принадлежеше към друг свят и винаги ѝ е била чужда.

Когато слезе да обядва, портиерът ѝ подаде писмо, което току-що било оставено за нея. Тя разпозна почерка от пръв поглед и прочете, напълно слисана, следните редове:

„Забранявам ви да се виждате с Маршълт. Трябва да отклоните предложението, което ще ви направи днес.

Малпас“

Учудена и раздразнена от този заповеднически тон, тя пхна писмото в джоба си и влезе в ресторанта. Още не бе приключила с обяда си, когато един лакей ѝ донесе вече споменатото писмо на Маршълт.

Започваше със смирени извинения, обясняваше, че никога няма да си прости за грубото държание, и завършваше с думите: „Познавам ви обаче от по-отдавна, отколкото предполагате, и ви обичам горещо и искрено. Ако се съгласите да станете моя жена, ще съм най-щастливият измежду всички смъртни.“

Предложение за женитба! Възмутена, тя стана от масата, за да напише веднага отговора си.

„Като ви благодаря за това, което явно трябва да е комплимент, ви съобщавам, че дори не мога да взема под внимание предложението ви.

Одри Бедфорд“

— Изпратете го с бърз куриер! — рече тя на портиера и се върна към прекъснатия си обяд. Но писмото я бе накарало да вземе решение за себе си.

Отиде на Кързън Стрийт, където момичето не я позна и събщи за нея като за „госпожица Одри“. Одри я бе последвала по стълбите и миг по-късно застана пред кипящата от гняв Дора.

— Само две думи — каза тя.

Дора кимна на момичето да излезе.

— Всяка секунда, която прекарваш в дома ми, ти е твърде много! — изсъска тя. — Какво искаш?

— Искам да те помоля да се откажеш от Маршълт, Дора.

— За да го оставя на теб?

— О, не, аз го презирам. Няма да ти чета морал, Дора, но все пак Мартин ти е съпруг, нали?

— Да, той ми е съпруг.

Прозвуча толкова отчаяно, че Одри изпита съчувствие и пристъпи към сестра си. Но тя се отдръпна с из-пълнени със злоба очи.

— Не ме докосвай! Искаш да го оставя, да зарежа Маршълт? Ах, колко те мразя! Винаги съм те мразела и майка ми те мразеше също! Да се откажа от Маршълт? Ще се омъжа за него веднага щом се отърва от Мартин! Махай се, Одри Торингтън!

— Торингтън — повтори Одри беззвучно. После се обърна, излезе бързо от стаята и заслиза по стълбите.

Но Дора вече бе побесняла и хукна подире ѝ.

— Лицемерна крадла! — викна тя извън себе си. — За теб искам да се ожени! Никога — никога!

Набързо отскубна от прикрепената към стената колекция от старо оръжие една дълга кама и замахна с нея. Одри се наведе инстинктивно и камата се заби в рамката на вратата. Дора я измъкна и отново се нахвърли. В смъртната си уплаха Одри се спъна и падна.

— Сега ще ти видя сметката! — изкрещя полулудата.

Но тогава някой хвана китката ѝ. Тя се обърна и се вгледа в най-веселите очи, които бе виждала някога да мигат на такова съмнително сипаничаво лице.

— Ако прекъсвам снимането на филм, то съжалявам — рече Слик Смит. — От стоманата обаче изпитвам страх, да, наистина страх!

* * *

Слик Смит отведе изгубилата ума и дума трепереща млада жена нагоре, донесе ѝ чаша вода и каза с успокоителен тон:

— Трябва ли жените винаги да се правят на глупачки заради някакъв мъж! А това момиче изглежда толкова симпатично!

Едва сега Дора осъзна, че той ѝ бе непознат.

— Кой сте вие? — измънка тя.

— Вашият мъж ме познава. Аз съм Смит, Слик Смит от Бостън. Уважаема госпожо, та той не си заслужава!

— Кой не си заслужава? За кого говорите?

— За Лейси Маршълт. Той е опасен тип, трябва да сте го забелязали. Мартин много го харесва, обаче ще ми е толкова мъчно, ако го заловят точно когато насочва пистолета към себе си. Случват се такива неща. И навярно ще седите в съдебната зала, където той ще ви се усмихва, когато съдията си сложи черната шапка, преди да прати Елтън на бесилото. А вие ще седите там и ще си мислите какъв мерзавец бе Маршълт и как успяхте да погребете и двамата.

— Престанете! Подлудявате ме!

— Вие не знаете какъв подлец е Маршълт...

Дора вдигна ръка да го спре.

— Знаем. Моля ви, сега си вървете!

Когато Слик Смит си тръгваше, Елтън се изкачи по стълбите и запита възбудено:

— Какво, по дяволите, търсите тук?

— Искан да ви предупредя да внимавате и да не бъдете толкова доверчив. Тези лесно спечелени пари, с които Станфорд иска да ви примами, ми бяха предложени и на мен. Джовани Стрепеси от Генуа е замислил удара и вече много неща е пуснал в ход, но в сравнение с

това кражбата с взлом е по-малко рискована, а бакарата направо синекура.

— Не знам за какво говорите — промълви Мартин.

— И ще ви кажа, че дори шарлатанството на Малпас е по-добро от новата лудост на Станфорд!

— С какво шарлатанство се занимава Малпас?

Смит се замисли за момент.

— Не знам точно. Но никога не ходете сам при него в къщата му. Веднъж го видях, без той да ме забележи, и затова още съм жив, Елтън.

16

В събота сутринта Маршълт седеше на бюрото в кабинета си, когато Тонгър му донесе връзка писма. Южноафриканският милионер набързо ги прегледа и после рече разочаровано:

— Пак нищо от приятеля ни в Матйесфонтен. От четири седмици не се е обаждал]

— Може би е мъртъв — предположи Тонгър.

— Възможно е и на Торингтън да му се е случило нещо — отвърна Маршълт.

— Вие сте оптимист, Лейси! — присмя се Тонгър и потъна в размишление. — Навярно не може да плува-все пак — каза той след кратка пауза.

Лейси погледна светкавично нагоре.

— Какво означава това?

— Децата на кралския наместник също би трябвало да могат да плуват — продължи Тонгър. — Или, ако не могат...

Лейси се извъртя на стола и викна нетърпеливо:

— Омръзнаха ми твоите увъртания! Кажи ми най-сетне за какво говориш!

— Преди осем години и половина децата на лорд Гилбъри взели една лодка и излезли от пристана. След като подминали стената на вълнолома, лодката се обърнала и те щели да се удавят, ако един от каторжниците, които работели там, не се хвърлил във водата, доплувал до тях... и ги спасил.

Устата на Лейси стоеше широко отворена.

— Торингтън ли е бил? — попита той тихо.

Тонгър вдигна рамене.

— Никакво име не бе споменато. Във вестниците пишеше само, че каторжникът куцал и че се мислело за помилване.

Лейси удари с юмрук по масата.

— Разбира се! — каза той през зъби. — Трябва да е така! Той е свободен и адвокатите му го пазят в тайна. А ти си знаел през цялото

време, куче такова!

— Нищо не съм знаел — възрази обидено Тонгър. — Аз само размишлявам, но... мислите ли, че Дан Торингтън би ви оставил на мира, ако бе свободен? И защо трябваше да ви плаша с подобни слухове? Знаем, че съм ви много задължен, Лейси, и познавам както добрите, така и лошите ви страни. Наистина нямам никаква причина да обичам Торингтън. Нима в същия ден, когато го хванахте, той не искаше да избяга с моята Елси? — Бръкна в джоба си и извади писмо, почти разпаднало се от четене. — През всичките тези години съм носил със себе си това писмо, което тя ми писа след пристигането си в Ню Йорк. Слушайте.

„Мило татенце!

Искам да ти кажа, че съм много доволна. Знаем, че Торингтън е арестуван и донякъде се радвам, че по негово желание дойдох тук предварително. Татенце, ще ми простиш ли и ще повярваш ли, че съм много доволна? Тук, в този гигантски град, намерих нови приятели и с парите, които Торингтън ми даде, основах една много доходна малка фирма. След години, когато всичко бъде забравено, ще се върна при теб.“

Тонгър сгъна внимателно тънкия лист хартия и отново го пъхна в джоба си.

— Не, нямам никаква причина да обичам Торингтън — повтори той. — По-скоро имам причина да го мразя.

— Омразата означава страх — промърмори Лейси. — Ти също се страхуваш от него. — Заразхожда се напред-назад из стаята.

— Госпожа Елтън каза, че е видяла някакъв човек, който накуцвал...

— Ами! Тези дами винаги са нервни и виждат какво ли не... — Той млъкна внезапно. На стената се почука три пъти тихо, но ясно. Лейси замръзна на мястото си.

— Какво... какво е това? — прошепна той.

— О, някакво чукане — отговори Тонгър. — Сигурно старецът окачва картини.

Лейси навлажни устните си и се отърси.

— Можеш да си вървиш — измънка той. — Но днес следобед трябва да заминеш за Париж.

— За Париж? Какво ще правя в Париж — не знам нито дума френски и мразя пътуването по море. Изпратете някой друг!

— Трябва да е някой, на когото мога да се доверя. Ще се обадя в Кройдън, за да подготвят самолет за излитане. В такъв случай ще можеш да се върнеш още преди да се е стъмнило.

— Самолетите също не са ми по вкуса! Кога ще мога да съм тук отново тогава — ако изобщо се върна?

— Ако излетиш в дванадесет, в два ще си в Париж, ще предадеш писмото и в три ще отлетиш обратно.

— Е, щом трябва — изръмжа Тонгър. — Къде е писмото?

Когато остана сам, Маршълт най-напред поръча разговор с Париж, после набра номера на детективското бюро „Стормър“ и помоли веднага да му изпратят господин Уилит. След това седна на бюрото и тъкмо когато бе написал и запечатал писмото, се появи господин Уилит.

— Ако не се лъжа, вие ли сте шефът на това детективско бюро? — запита Лейси, като му посочи един стол.

Уилит поклати глава.

— Аз съм само управител — отвърна той. — Господин Стормър прекарва времето си повече в клона ни в Ню Йорк. В Америка заемаме много по-високо положение — често ни поверяват заявки на правителството. Тук...

— Тук има една задача за вас — прекъсна го Лейси. — Чували ли сте някога за някой си Малпас?

— За възрастния мъж, който живее до вас? О, да! Помолиха ни да установим кой е той. Възложителите ни искаха също да получат негова снимка.

— Кой са тези хора?

— Имената на клиентите трябва да се пазят в тайна, сър!

Лейси извади пачка банкноти, избра две от тях и ги побутна към детектива.

— Хм — рече той, като се усмихна замислено, — може би само този път — по изключение. Всичко бе заради някакъв мъж на име Лейкър, който изчезна преди известно време.

— Лейкър? Не го познавам. И успяхте ли да се доближите до стареца?

— Не, той живее като отшелник.

Лейси помисли малко.

— Искам да следите незабелязано този човек. Наблюдавайте къщата му ден и нощ, отпред и отзад, и поставете трети човек горе на покрива на моята.

— Това означава общо шест човека — каза Уилит, като извади бележника си. — И какво трябва да правят те?

— Да го следят, да установят кой е и да ми направят снимка на стареца, ако е възможно.

— Кога да започнем?

— Веднага. Ще наредя да пуснат агента ви, който пратите на покрива, и помощника ми Тонгър ще се погрижи нищо да не му липсва.

Детективът току-що се бе сбогувал, когато телефонът иззвъня и се обадиха от Париж. Лейси Маршъл започна да дава на френски куп нареждания.

През следобеда на същия ден Одри реши да се поразходи из Грийн Парк, който по това време бе винаги много тих и пуст. Но днес там вееше такъв леден северен вятър, че по средата на моста тя се обърна внезапно и при това за малко не бе ударена от бастуна, който един мъж, вървящ зад нея, въртеше във въздуха. Одри прие развълнуваните му извинения с кимване на глава и продължи да се разхожда покрай езерото, докато стигна до пейка, на която, плътно облегнала се, седеше жена с отпусната назад глава и гледаше към небето. Цялото ѝ положение бе толкова неестествено и необичайно, че Одри инстинктивно спря, защото се побоя да мине покрай нея. Тогава се приближи мъжът с бастуна и попита:

— Какво ѝ е на тази жена?

— Ами... И аз не знам — отвърна изплашено Одри, при което той пристъпи бързо към пейката, а Одри го последва угрижено.

Жената изглеждаше да е някъде между тридесет и четиридесетгодишна. Очите ѝ бяха полузатворени, лицето и ръцете посинели от студ. Край нея лежеше малко сребристо шише без капачка, от което капеше течност върху пейката. Неизвестно защо

лицето ѝ се стори някак си познато на Одри, но тя не можеше да си спомни къде го е виждала.

Мъжът бе хвърлил пурата си и внимателно повдигна главата на нещастницата. В този миг пристигна един полицаи и запита:

— Болна ли е жената?

— Опасявам се, че е много болна — отговори спокойно мъжът. — Госпожице Бедфорд, по-добре си вървете.

Тя го изгледа смаяно. Откъде знаеше името ѝ този щастливо разхождащ се в парка господин?

— Срещу входа на Конната стража стои друг пазач, госпожице — рече полицаят. — Бихте ли била така добра да му кажете да се обади на Бърза помощ и да дойде тук?

Одри побърза да се отдалечи и едва когато вече я нямаше, полицаят си припомни някои разпоредби.

— Забравих да я попитам за името! — каза той. — Познавате ли дамата?

— Да, това е госпожица Одри Бедфорд — отвърна мъжът, който бе не друг, а самият Слик Смит. — Познавам я. Известно време работехме в едно и също бюро. — Той взе сребристото шише, вдигна запушалката му от земята и го затвори внимателно, след което го подаде на полицейския служител.

— Ще ви е необходимо — заяви той и добави многозначително: — На ваше място не бих дал на никого, който не ми е враг, да пийне глътка от това.

— Мислите ли, че е отрова? — запита стъписан полицаят.

— Не усещате ли мириса? На горчиви бадеми. Жената е мъртва.

— Самоубийство?

— Кой знае! По-добре си запишете името ми: Ричърд Джеймс Смит, известен в полицията като „Слик“^[1] Смит. Фигурирам в регистрите на Скотланд Ярд.

В това време се появи другият полицаи, а малко по-късно и линейката с лекар, който веднага обяви:

— Мъртва е. Отровена — с цианкалий.

* * *

Дик Шенън чу съвсем случайно за инцидента, но не се заинтересува особено, докато при него не дойде служителят, на когото бе поверен случаят, за да го разпита за Слик Смит.

— Да, познавам го — американски мошеник или крадец. Но тук не можем да го обвиним в нищо. Коя е жената?

— Непозната. Изглежда, е самоубийство.

* * *

Вечерта Одри хвърли бегъл поглед на вестника и прочете кратко съобщение:

„Трупът на неизвестна жена е бил намерен днес в Грийн Парк. Предполага се, че е самоубийство с отрова.“

Значи е била мъртва! Одри изстина цялата. Коя би могла да бъде? Знаеше със сигурност, че...

Изведнъж се сети. Беше пияната жена, която неотдавна бе вдигнала шум пред външната врата на Маршълт! Тя стана от масата и се запъти към телефона, за да се обади на Шенън: Зарадваният тон на гласа му събуди у нея топло чувство на щастие.

— Къде бяхте? През цялото време чаках да се обадите. Нищо не е случило, нали?

— Не, но току-що прочетох за мъртвата жена в Грийн Парк. Бях там, когато бе намерена, и мисля, капитан Шенън, че я познавам.

За момент настъпи тишина. После Дик рече:

— Идвам.

След пет минути той бе при нея и тя му разказа случая.

— Да, вече знаех, че Слик Смит е бил там — каза той. — И наистина ли я познавате?

— Съвсем определено мисля, че е така. Спомняте ли си, когато ви разправих за една жена, която чукаше на вратата на Маршълт?

— А! — рече Дик и подсвирна леко. — Но не искам да се явявате като свидетелка по случая — продължи той, след като размисли. —

Това може да направи Смит, а с Тонгър ще разговарям още довечера. Между другото, кога ще посетите господин Малпас?

— Утре — отвърна тя.

— Заблуждавате ме — каза той. — Искате да отидете тази вечер.

Одри се засмя.

— Да, само си помислих, че ще ми създадете затруднения.

— Това и ще направя. В колко часа ви е повикал?

— Трябва да отида в осем.

Дик погледна часовника.

— Тогава ще ударя два заека с един куршум — обяви той. — Сега ще отида у дома на Маршълт и ще ви чакам в осем без три минути на северната страна на Портмън Скуеър. Не, моля без възражения, принцесо! Обещайте ми, че няма да влезете в къщата, преди да сте говорили с мен.

Тя се поколеба за миг, но след като обеща, изпита чувство на облекчение.

[1] Бързака (б. пр.). ↑

Мартин Елтън остави настрана вестника си и погледна часовника. При това погледът му се спря може би за двадесети път върху жена му, която седеше, подпряла се на лакти, неподвижно пред камината и гледаше навъсено огъня.

— Какво става с теб, Дора?

— Не се чувствам добре. Ти нали щеше да излизаш?

— Да, и ще се върна късно, най-рано към полунощ.

— Станфорд бе тук. Той донесе ли парите? — запита тя, без да го погледне.

— Да, три милиона франка. Добре са изработени и безопасни. Клайн ще ги пласира.

— Къде си ги пъхнал?

— В леглото ми. Не се безпокой за това. Утре ще ги изнеса оттук. Ти ще излизаш ли?

— Още не знам, възможно е — промълви тя.

Той кимна и излезе от стаята. Дора чу затварянето на входната врата и отново потъна в мрачни мисли. Мартин бе станал странен. Следеше я, подозираше я. Тя се страхуваше от него, не за себе си, а за мъжа, когото обичаше. Да, бе започнала да ненавижда Мартин! Забрави всичко, което бе направил за нея, от каква съдба я бе спасил и колко добър и щедър е бил винаги към нея.

Само ако Мартин не стоеше на пътя й... Трябваше да го отстрани, иначе той би могъл да убие Лейси! Да, имаше един-единствен изход и от двадесет и четири часа Дора се мъчеше да свикне с тази мисъл.

* * *

Половин час по-късно в близкия полицейски участък на Вайн Стрийт дежурният сержант приказваше с инспектора Гейвън, когато

една бледа жена влезе забързано в голото помещение. Гейвън я познаваше и се обърна към нея приятелски:

— Добър вечер, госпожа Елтън? С мен ли искате да говорите?

Тя кимна. Устата ѝ бе пресъхнала и езикът ѝ сякаш отказваше да се подчини.

— Да — каза тя най-накрая и гласът ѝ прозвуча остро и измъчено. — В Италия има човек, който фалшифицира френски банкноти... Вече много от тях са в обращение.

— Да, вярно е. Но познавате ли някога, който притежава такива пари?

— У нас има цял куп — отговори тя. — Мъжът ми ги донесе. В горната част на леглото има малко чекмедже. Там ще ги намерите.

Гейвън почти бе загубил ума и дума.

— Съпругът ви? — попита той невярващ. — Негови ли са?

— Да. — Дора го хвана за ръката. — Какво е наказанието? Ще получи седем години, така ли е?

Отвратен, Гейвън се отскубна от ръцете ѝ. Доносниците не бяха нещо ново, но Дора Елтън?

— Съвсем сигурна ли сте в това? Почакайте тук!

— Не, не, трябва да си вървя, трябва да отида някъде... Прислужницата ще ви пусне.

И в следващия миг тя избяга надолу по улицата. Но някой бе още по-бърз от нея и когато Дора сви край ъгъла в една странична уличка, той бе до нея.

— Мартин! — извика тя.

Той я изгледа с пламнали очи и тя вдигна ръце в защита.

— Беше на Вайн Стрийт, нали? — прошепна той.

— Аз... трябваше... — заекна тя.

Елтън кимна.

— Видях те. Бях подготвен за това, дори и ако не го смятах за възможно. Можеш да спестиш много усилия на полицията, ако отидеш отново и им кажеш, че там няма никакви пари. От осем дни се разхождаш с мисълта как да ме накиснеш.

— Мартин!

— Мислеше, че ще можеш да се забавляваш по-добре с Маршълт, ако ме няма — продължи той неумолимо, — но грешиш,

момичето ми. С Лейси ще си оправя сметките тази вечер. А сега върви и разкажи и това на приятелчетата си от полицията!

— Ти къде отиваш?

Дора се вкопчи за него, но той я блъсна и си тръгна, докато тя едва се довлече до най-близката телефонна кабина и напразно се опита да набере номера на Маршълт.

19

Междувременно Шенън бе отишъл на Портън Скуеър. Тонгър му отвори и заяви:

— Маршълт го няма!

Без да обяснява, Дик го изблъска в преддверието и затвори входната врата.

— Не идвам само заради Маршълт — каза той спокойно. — Спомняте ли си жената, която дойде тук преди осем дни и която изхвърлихте?

Тонгър кимна и отвори вратата към всекидневната.

— Влезте, капитане — рече той, като запали осветлението. — Аз току-що се връщам от едно пътуване със самолет. Какво се е случило с дамата?

— Днес следобед в Грийн Парк е била намерена мъртва жена и имам причини да смятам че е същата, която е разиграла театъра тук.

Тонгър го изгледа със зяпнала уста.

— Не мога да си го представя — увери го той. — В парка? Аз не знам нищо за нея.

— Но вие споменахте, че била някаква си жена от „Четиринадесетте потока“.

— Да, тя си каза името. Между другото, от какво е починала тази жена?

— Предполага се, че от отрова.

Все още бе на стъпалата и говореше, когато вратата се затвори съвсем тихо. „Ама че невъзпитан тип!“ — помисли си Шенън. Когато стъпи на тротоара, изведнъж се спря и извика полугласно:

— Госпожа Елтън?

Тя също спря и се обърна.

— Кой... — започна тя с разтреперан глас. — А, вие ли? Капитан Шенън, видяхте ли господин Маршълт?

— Не.

— Исках да отида при него, но бравата на задната врата трябва да е сменена. Затова не успях да вляза в къщата. О, Боже, какво ще стане сега!

— Защо?

— Мартин го няма, нали? Не? О, колко я мразя тази лицемерка! Сигурно той е с нея. Какво прави или знае Мартин, ми е все едно, но ако Лейси... — тя изхълца силно.

— За кого говорите? — каза Дик объркан.

— Имам предвид Лейси и Одри — проплака Дора и побягна, сякаш я гонеха.

Изгубил дума, той изгледа след нея. После продължи и срещна Одри.

— Моля ви, не влизайки вътре — помоли тя, когато стигна пред номер 551.

— В никакъв случай няма да ви пусна да влезете сама! — обяви той твърдо.

— И на мен ще ми е по-добре, но ми се струва, че не е честно спрямо стареца — промълви тя и почука на вратата.

— Кой е? — попита суровият глас по домофона.

— Госпожица Бедфорд.

Вратата веднага се отвори и те се вмъкнаха вътре. В преддверието светеше само една слаба лампа.

— Чакайте тук — прошепна Одри, когато вратата се затвори след тях.

Той кимна, но когато Одри застана горе и вдигна ръка да почука, го видя да се качва безшумно по стълбите. После почука два пъти и когато посегна да чукне трети път, вътре в стаята се чува два изстрела близо един след друг.

Дик се появи до нея за секунда и блъсна с рамо вратата. Тя се отвори веднага. Шенън стоеше в ярко осветен коридор пред вратата на тъмна стая.

— Има ли някой тук? — извика той високо и долови слабо движение.

— Кой е там? — извика той още веднъж и в същия миг се светна на две места: лампа върху едно бюро и провесена крушка над малка маса и стол.

По средата на стаята, с лице към пода, лежеше някакъв мъж.

Шенън се втурна в стаята. Една тел го удари през гърдите друга, опъната по-ниско, почти го накара да падне. Но в лъча на джобното си фенерче забеляза третата и я скъса с един ритник. След това клекна край неподвижната фигура и я обърна.

Беше Лейси Маршълт и ризата над сърцето му бе почерняла от изстрел, даден от съвсем близо.

— Мъртъв! — извика Дик.

— Какво има? — прошепна Одри, примряла от страх.

— Не мърдайте оттам! — заповяда Шенън тихо. — Не напускайте стаята!

После заобиколи бюрото и откри зад него малкото командно табло за вратите. Натисна един след друг бутоните и тогава се върна при Одри.

— Мисля, че вратите сега ще са отворени — рече той, като я хвана за ръка и забърза надолу с нея.

— Какво е станало? — попита тя още веднъж. — Кой е този мъж?

— Това ще ви кажа по-късно.

Входната врата стоеше широко отворена и те изскочиха на улицата. Едно такси стоеше на ъгъла и бързо се приближи след острия писък на свирката.

— Върнете се в хотела — нареди той на Одри — и ме чакайте там!

— Не трябва да влизате отново в къщата! — каза тя умоляващо, обзета от страх. Тя хвана ръката му с две ръце. — Моля ви, недейте, моля! Нещо ще ви се случи, чувствам го!

Той се освободи от ръцете ѝ.

— Не трябва да се страхувате — рече Дик. — Скоро тук ще дойде цялата полиция и...

Тряс!

Той се обърна — външната врата се бе затворила.

— Има още някой в къщата! — прошепна тя. — За Бога, моля ви, не влизайте! Капитан Шенън — Дик! Не влизайте!

Дик се затича по стъпалата и се хвърли върху вратата, но тя дори не трепна.

— Изглежда, че сега ще е невъзможно — отвърна той. — Но вие вървете, моля ви!

Колата едва бе потеглила, когато той заудря с двата си юмука по вратата. Но не очакваше отговор. Затова изведнъж замръзна, когато чу близо до ухото си да кънти налудничав смях.

— Хванах го! Хванах го! Хванах го! — извика гласът и после настъпи мъртва тишина.

— Отворете! — изкрещя Шенън пресипнал. — Отворете! Трябва да говоря с вас!

Нямаше отговор.

Тогава дотича един полицай, а веднага след него и друг мъж, в който Дик от пръв поглед разпозна частния детектив Уилит.

— Нещо случило ли се е, капитане? — запита Уилит.

— Какво правите тук? — отвърна Дик.

— Наблюдавам къщата по желание на господин Маршълт.

Шенън наостри уши.

— Така ли? — попита той. — А имате ли някой на пост зад къщата?

— Да, и един трети върху покрива на къщата на Маршълт.

— Тогава вървете отзад при колегата си. Въръжен ли сте?

Детективът замълча.

— А, имате пистолет без разрешително! Добре, да оставим това. Вървете отзад и не забравяйте, че си имаме работа с убиец, който няма да се подвоуми да ви застреля, както направи с Маршълт.

— Маршълт? — запъна се Уилит. — Застрелян?

— Мъртъв е — рече Дик кратко.

После изпрати полицаия да доведе подкрепления и да извика линейка, а сам отиде на улицата зад къщата, където двамата детективи стояха на пост. Там нямаше какво друго да се види, освен висока стена със заключена врата. С помощта на Уилит той се покатери на оградата. В светлината на джобното си фенерче огледа ма-лък двор и забеляза една ниска врата на къщата, която сигурно бе също така заключена, както и вратата на оградата.

Когато се върна на Портмън Скуеър, Дик завари там цял отряд полицаи, а между тях и Стийл. Един от полицаите носеше тежка пожарникарска брадва, но още след първия удар Дик каза:

— Вратата е обшита със стомана. Трябва да я взривим.

Но в същия миг стана чудо. Чу се леко прещракване и вратата бавно се отвори.

— Пъхнете клин под нея! — извика Шенън и се втурна нагоре. Беше съвсем светло, но Дик се спря на прага и се заоглежда стъписан. Трупът на Маршълт бе изчезнал.

— Да се претърсят всички стаи! — заповяда Шенън. — Мъжът трябва да е още в къщата. Тук беше. — Той посочи листовете, които лежах на бюрото разхвърляни.

Самият той започна да търси зад плюшените завеси втори изход и изведнъж възкликна:

— О, Господи!

Зад една от завесите, върху широк пиедестал стоеше голям бронзов идол, а зад него висеше златно слънце, чиито лъчи бяха покрити с хиляди малки рубини и сякаш пламтяха като огън. Отляво и отдясно на идола стояха две подобни на котки бронзови животни с искрящи зелени очи.

— Изумруди, и то истински — рече Дик. — В пещерата на Али Баба ли сме попаднали? Идолът ми прилича на нещо средно между Плутон и Медуза — вижте само змиевидните му коси!

Фигурата бе отвратителна, с разкривени зъби от слонова кост, които, изглежда, се мърдаха.

— Като че е бил поклонник на дявола — заключи Дик и посочи два опушени кадилника.

— А това е кръв — промърмори Стийл и освети едно червено петно с фенерчето си. — И на какво мирише така?

— Килимът тлее — забеляза един от полицаите и вдигна с ръката си, облечена в ръкавица, едно полуизгаснало парче въглен.

В един от ъглите бе открита малка врата, която не оказа съпротива на пожарникарската брадва, а зад нея каменна стълба водеше надолу към друга стая. В нея бяха натрупани всевъзможни странни неща: купчини кожи и копия на племената зулу, както и голяма колекция от идоли. По средата между тях стоеше украсен в светещи цветове египетски саркофаг, върху чийто капак бе издялана човешка фигура. Шенън повдигна капака — саркофагът бе празен.

— Трупът на Маршълт се намира още в къщата — заяви Дик убедено, когато отново се върнаха горе. — Или може би има някаква

връзка между двете къщи?

— Надали — отвърна Стийл. — Стените са масивни. Проверих го на всички етажи.

Полицейският инспектор, който бе седнал на бюрото, подаде на Шенън половин лист от писмо, при вида на който студени тръпки побиха Дик. Листът бе с емблемата на хотела на Одри и почеркът явно бе неин.

„Бихте ли ме посетили довечера в осем? Господин М. ще ви пусне, когато почукате.

О.“

Одри! Но само след секунда той се овладя, защото работата веднага му стана ясна. Отведе Стийл настрана и му показа писмото.

— Това е едно от писмата, които госпожица Бедфорд пишеше за стария господин — каза той и после добави: — Ще отида оттатък и ще съобщя на Тонгър.

Навън, въпреки късния час, се бяха събрали доста любопитни и в къщата на Маршълт още светеше, когато Дик позвъни. Но никой не отвори. После чу Стийл да го вика и тръгна да се връща, за да види какво искаше той. Вече бе стъпил на паважа, когато в къщата зад него гръмна изстрел, след който веднага последваха още два. Едновременно с това се чу пронизителен писък и вратата се отвори.

— Стрелят! — изкрещя женски глас.

На часа той хукна към къщата, отмести встрани паднала в несвяст женска фигура и се озова в преддверието, където намери ужасена домашна прислужница и малко по-добре владееща се готвачка. Но единственото, което те можаха да кажат, бе:

— Горе, в кабинета на господин Маршълт!

Шенън изкачи на големи скокове стълбите и забеляза вдясно отворена врата. Проснат напърако на прага ѝ, лежеше Тонгър.

Беше мъртъв — застрелян отблизо. Смъртта навярно бе настъпила моментално.

След като трупът бе отнесен, Дик разпита момичетата кой бе отворил вратата, но и те самите не знаеха. Така че той се върна обратно в номер 551, където безуспешно бяха претърсени всички стаи с

изключение на една на последния етаж, чиято врата не искаше да се отвори.

— Разбийте я! — заповяда той. — Няма да си тръгна от тази къща, преди да се сме претърсили внимателно всяко кътче.

Останал сам в стаята с черните завеси, след малко видя да влиза човек, в който, за свое най-голямо учудване, разпозна куция „господин Браун“.

— Как попаднахте тук? — запита Шенън. — Нямаше ли полицаи на вратата?

— Ако е имало, не съм го видял — рече невъзмутимо новодошлият. — Явно не съм желан тук?

— Страхувам се, че е така — отвърна Дик. — Но няма да ви пусна да си отидете, преди да разбере как сте влезли.

Той съпроводи мъжа до долу. Полицейският служител на вратата не го бе видял да влиза.

— Какво означава това? — попита Дик строго.

— Пазачът явно е забравил, че излезе на улицата, за да отблъсне тълпата — забеляза с усмивка Браун.

Полицаят призна, че бе така.

— Къде живеете? — сърдито запита Шенън посетителя.

— Все така в Риц-Карлтън.

Тъй като Дик бе установил, че той наистина бе гост на елегантния хотел, остави го да си върви, въпреки че цялата тази работа не му хареса, и се качи отново горе, където двама служители пазеха заключената врата, на която не се забелязваше нито дръжка, нито ключалка.

— Трябва да е заключена отвътре, капитане — обади се един полицаи. — Вътре има някой. Чу се шум, като че ли се влачи маса по пода.

Дик нададе ухо и след известно време долови съвсем лек шум като от ръждясали панци на врата.

— Чувате ли? — рече изведнъж един от присъстващите.

Човек трябваше да е глух, за да не чуе. Най-напред звукът бе като от катурнат стол, след което последва тъпият удар като че ли на падащо тяло.

След две минути вратата поддаде.

Като се изключат една маса и паднал на пода стол, стаята бе съвсем празна. Дик скочи бързо на масата и забута прозореца на тавана, но той бе залостен. Тогава насочи лъча на джобното си фенерче към него и през мръсното му стъкло видя очертанията на гледащо надолу лице — но само за миг. После то изчезна. Дълга остра брадичка, високо, силно издадено чело, противно голям нос...

— Бързо! — извика Шенън и удари с юмрук по тежката рамка на прозореца. След няколко минути се изтегли на равния покрив. Като заобиколи предпазливо един комин, един глас извика „Горе ръцете!“. Дик си спомни, че Уилит бе споменал за пост на покрива.

— От хората на Уилит ли сте? — отвърна той на фигурата в тъмно палто.

— Да, сър.

— Аз към капитан Шенън от Скотланд Ярд. Виждали ли сте някой тук?

— Не, сър.

— Наистина ли не сте? — попита Дик озадачен.

— Съвсем не, сър. По едно време се чу шум, като че ли някой ходеше, но това бе на другия край на покрива.

Дик развъртя наляво-надясно светлината на фенерчето си и накрая откри въже, завързано за един комин, което се спускаше надолу през ръба на покрива. Отново заразитва мъжа:

— Американец ли сте?

— Да, сър, и от другата страна на океана съм вършил същата работа — отговори мъжът.

На покрива бяха открити два предмета: гилза от патрон за пистолет и малка златна табакера с три цигари. Дик със задоволство забеляза на единия ъгъл монограм.

— Мисля, че сега го хванахме — рече той сериозно.

21

Дора Елтън чу мъжа си да си идва у дома и се стегна. Чувстваше, че замръзва, въпреки че бе облечена с коженото си палто.

Лейси Маршълт бе мъртъв. Макар и да не бе го чула в тълпата на Портмън Скуеър, тя го знаеше по внезапното изчезване на обзелата я лудост — и сега се чувстваше като убиец през утрото на обесването.

Дръжката на вратата се завъртя надолу и Мартин Елтън влезе. При вида му Дора запуши с ръка устата си, за да сподави вика си. Лицето и ръцете му бяха мръсни, фракът покрит с прах и петна, от единия му крачол висеше парче плат и разкриваше одраното коляно. Безкръвните му устни се свиваха от болка на състареното лице с хлътнали очи.

Елтън се задържа за секунда на вратата, като я наблюдаваше. В погледа му нямаше нито упрек, нито гняв.

— Е? — рече той. — Значи полицията все пак е идвала?

— Полицията?

— Да, ти я изпрати тук да търси парите. Говорих с Гейвън — явно имаше желание да направи обиск. Ти нали не си забравила това?

Не, но толкова много неща се бяха случили оттогава.

— Аз го спрях. Гейвън смята, че не си била на себе си. — Той разпери пръстите си над огъня. — Между другото и аз мисля същото. Но сега искам да се изкъпя и да се преоблека.

Изведнъж той бръкна в джоба си, извади един голям броунинг и го провери. Пистолетът още миришеше на барут.

— Видяха ли те? — попита Дора тихо.

— Не знам. Възможно е. Какво смяташ да правиш?

— Само се преоблечи и ми дай това! Ще се върна след четвърт час.

— Добре — измърмори той глухо.

Знаеше един мост на Регентския канал и се запъти с такси натам. След като плати и освободи колата, отиде до средата на моста и хвърли

пистолета. Ясно чу как той проби тънкия лед. След това мина на другия бряг на канала и взе друго такси.

Мартин седеше в спалнята с чаша горещо кафе в ръце, когато тя се върна.

— Съжалявам, че се държа така глупаво заради парите — каза Елтън. — Аз размислих и ги върнах на Станфорд. А Гейвън сигурно е бил тук, докато ни е нямало.

— Какво направи с дрехите?

— В печката са — отвърна той кратко.

— Аз си лягам — промълви Дора.

* * *

— Странни са жените — каза си той, когато тя излезе от стаята. Самият той не си легна. Костюмът му бе готов за очакваната призовка. Цялата нощ седя, размишлявайки, край огъня в камината. Но не съжаляваше за нищо. Беше заспал, когато в седем часа го събуди прислужницата.

— Един господин иска да говори с вас, сър — капитан Шенън.

Мартин се изправи, побит от тръпки.

— Нека да влезе — рече той и Дик Шенън се появи веднага.

— Добро утро, Елтън! Това ваше ли е? — Дик му подаде златната табакера.

— Да, мое е.

Шенън го пъкна отново в джоба си.

— Бихте ли ми обяснили на какво се дължи фактът, че го намерихме там, където е бил убит Маршълт?

— В колко часа е било извършено убийството? — попита учтиво Елтън.

— В осем.

Мартин кимна.

— В осем часа се намирах в полицейския участък на Вайн Стрийт и разяснявах на инспектор Гейвън, че жена ми получава от време на време пристъпи на психоза. Това не ви ли бе известно?

В този момент в стаята влезе Дора.

— Какво се е случило? — запитва тя.

— Шенън току-що ми каза, че Лейси Маршълт е мъртъв — обясни Елтън. — Това бе новост за мен. Ти знаеше ли го?

— Да. И защо капитан Шенън е тук?

— Защото табакерата ми като по чудо се е озовала върху покрива на къщата на Малпас — отвърна Мартин, като се усмихна.

— Не съм казвал, че е била намерена там! — възрази Дик.

— Тогава трябва да съм го сънувал — каза Мартин без вълнение.

— Слушайте, Елтън, съветвам ви да бъдете откровен с мен дотолкова, доколкото го допуска сигурността ви — рече Шенън. — Как е станало така, че да намерим табакерата ви върху покрива на къщата на Портмън Скуеър 551?

— Загубих я там, когато рано през същата вечер се опитах да се промъкна в къщата на Маршълт, за да... за да уредя с него една малка сметка. Обаче не бе възможно да се достигне покрива. Затова пък на този на съседната къща се качих доста лесно, но когато се опитах да вляза оттам при Маршълт, изникнаха проблеми. А снощи бе още по-трудно, защото на покрива имаше човек, навярно детектив.

— Как успяхте да слезете обратно? — попита Дик.

— Това бе най-удивителното! За мой късмет някой се бе погрижил да завърже за комина въже с възли и мога да кажа, че бе почти толкова удобно, колкото и стълба.

Шенън се замисли за момент и после помоли Мартин да дойде с него до Вайн Стрийт.

— Трябва да проверим точно разказа ви — поясни той.

За негово учудване признанията на Мартин бяха потвърдени напълно в полицейския участък.

— Да, в осем часа господин Елтън бе тук. Изглеждаше така, сякаш идваше от бал с маски — каза служителят. — Целият парцалив и изцапан.

— А този часовник тук точно ли върви? — запитва Дик.

— Да, сега отново върви — отговори инспекторът. — Само снощи бе спрял за малко — точно по времето, когато бяхте тук, Елтън. Трябва да е било от студа, защото бе необходимо само да го дръпнем малко и гой отново тръгна.

— В глупавия часовник вероятно ще е спасението ви — рече Шенън, когато излязоха навън. — Взех заповед за обиск у вас и сега ще го направим.

— Ако намерите нещо, което представлява ценност за вас, аз ще съм първият, който ще ви поздрави — отвърна студено Елтън.

Вестниците описаха точно и правдиво случилото се през последната нощ, а „Глоб Херълд“ добави:

„Полицията е изправена пред почти неразрешима загадка — или по-скоро пред цяла редица от загадки, които искаме да изброим тук:

1. Как е влязъл Маршълт в почти недостъпната къща на особняка? Тъй като се е страхувал от съседа си до такава степен, че е наел частни детективи да го охраняват, трябва да е имал много сериозна причина, за да се реши да влезе в тайнствения дом.

2. По какъв начин е бил изнесен трупът на Маршълт от къщата?

3. Кой е убил Тонгър и защо?

4. Къде е Малпас? Да не е попаднал и той в ръцете на призрачния престъпник?“

Дик кимна в знак на съгласие, когато прочете статията. Това, че при цялата точност няколко важни момента бяха изпуснати, му се понрави особено. Още в десет сутринта бе разпитал готвачката на Маршълт, но тя не можа да каже нищо друго, освен че господарят ѝ е напуснал дома си около седем и половина вечерта, че Тонгър добре се е разбираал с него и доскоро бил голям въздържател. Едва през последно време започнал да пие и се наложило тя да му сервира към храната по-силни напитки.

От всичко това можеше да извлече малко полезна информация и Шенън реши да намери Одри, за да види дали тя не би могла да запълни някои от празнините. Откри я в празния ресторант, където закусваше.

— Вече четох вестниците — рече тя. — Цитират ви доста точно.

— Да — потвърди той и извади намереното на бюрото писмо. — Това да е случайно някое от писмата, които сте писали за Малпас?

— Почеркът е мой — отвърна Одри. — Но не мога да си го спомня. Преписвах всичко съвсем механично, защото ми се струваше ту безсмислено, ту твърде чудато. Между другото, какво да правя сега с парите, които той ми даде?

— Запазете ги за наследниците му — каза мрачно Дик.

— Но нали той не е мъртъв? — извика тя.

— Точно седем седмици след като го хвана, ще бъде мъртъв, старият дявол!

После я разпита още веднъж за външния вид на Малпас и си записа показанията ѝ. Това бе човекът, чието лице бе видял през прозореца на тавана!

Когато Шенън си отиде, Одри се качи в стаята си и си легна.

Явно, трябваше да е задрямала, защото изведнъж се стресна и подскочи от уплаха.

Вратата ѝ сега бе само притворена, а тя си спомняше със сигурност, че преди това я бе затворила. Излезе в коридора, но не видя никого. Или може би се заблуждаваше?

Тогава забеляза писмото на пода и при вида му дъхът ѝ секна. Беше от Малпас.

Скъса плика с треперещи пръсти. Текстът бе надраскан нечетливо:

„Лейси и прислужникът му са мъртви. Ще ви се случи същото, ако ме предадете. Чакайте ме тази вечер около девет часа при входа на «Сейнт Дънстън» в предградията. Ако го кажете на Шенън, и за двамата ще бъде лошо.“

Прочете още веднъж редовете и ръката ѝ се разтресе. „Сейнт Дънстън“, приютът за слепи войници, се намиреше доста извън Лондон. Трябваше ли да попита Дик за съвет? Първата ѝ мисъл бе отражение на собствения ѝ страх, докато със следващата се загрижи за сигурността му. Не, не трябваше да пренебрегва писмото и не биваше

да се доверява на Дик, защото той търсеше Малпас и бе възможно тя да го изпрати на сигурна смърт.

През целия ден си блъскаше главата с проблема и постоянно имаше мъчителното чувство, че бе пазена или поне наблюдавана. Кой бе този загадъчен човек — тази сива сянка, която се появяваше и изчезваше, без да я забележат?

Все още се надяваше, че Дик ще я потърси следобед или привечер, но капитанът бе твърде зает. Така че след вечерята тя се върна в стаята си.

Реши, първо, да остави всичките си пари в сейфа на хотела и, второ, да намери шофьор, който да изглежда доста силен, а тя да не се отдалечава ни на крачка от колата. Този план ѝ се стори задоволителен. С удоволствие би взела пистолет, но откъде да се снабди с такъв? А можеше най-много да нарани самата себе си с него!

Трябваше да чака дълго. Най-накрая дойде такси с исполински шофьор, на когото тя замаха живо.

— Имам среща в предградията — обясни тя набързо. — Не... не бих искала да съм сама, разбирате ли?

Той нищо не разбираше. Обикновено такива млади дами поставяха точно обратните искания.

Валеше сняг и духаше силен вятър, улиците ставаха все по-пусти и тъмни. Таксито се движеше сякаш безкрайно, докато най-накрая спря до бордюра.

— Това е „Сейнт Дънстън“, госпожице — рече шофьорът и остана до вратата на колата. — Но тук няма никой.

Почти веднага пристигна дълга лимузина и спря точно зад тях. Една прегърбена фигура слезе с мъка и зачака, като дишаше тежко.

— Одри!

Гласът несъмнено бе неговият. Тя пристъпи две крачки.

— Моля ви, елате вие тук — каза тя.

Той бавно се приближи и тя разпозна големия нос и дългата брадичка над белия шал.

— Елате тук и отпратете таксито си! — извика той нетърпеливо.

— Шофьорът ще остане — каза тя. — Нямам много време. Знаете ли, че полицията ви търси?

— Разкарайте тази кола! — повтори той ядосано. — Довела сте някого с нея, да ви вземат дяволите! Нали ви писах...

Одри видя блясъка в дясната му ръка и отстъпи.

— Заклевам ви се, че с мен няма никой друг, освен шофьора.

— Елате тук! — заповяда той. — Качете се в колата ми!

Тя искаше да се върне, но се подхлъзна на мокрия сняг и в този миг мъжът хвана двете ѝ ръце и застана зад нея.

— Ей, какво означава това? — извика шофьорът и се приближи заплашително.

— Стой! — Гърлото на един пистолет го накара да спре. — Изчезвай отгук с колата си! Хайде!

Шепа монети паднаха в краката му и когато се наведе да ги вдигне, дръжката на пистолета се стовари върху тила му и той се сгромоляса на земята.

Това се случи, преди Одри да осъзнае опасността, в която се намираше.

— Ако викнете, ще ви прережа гърлото! — изсъска мъжът в ухото ѝ. — Ще ви сполети същото като Маршълт и Тонгър, същото, което ще се случи и с Шенън, ако не направите това, което пожелае!

Той притисна с ръка устата ѝ я придърпа към колата си. После внезапно я пусна, така че тя почти падна на земята. Преди да разбере какво става, я осветиха фарове и край нея профуча лимузината на Малпас. Видя трима мъже да тичат, чу изстрели и бе изправена на крака. В ръката, която я държеше, имаше нещо успокояващо и тя погледна нагоре към лицето на Дик Шенън.

— Как можахте! — рече ядосано.

— Успяхте ли... успяхте ли да го видите?

— Малпас? Не, само фаровете му. Моят човек ви изгубил от погледа си и по чиста случайност ви е видял да влизате през Кларънс Гейт. Имате късмет, че ми се обади в Мерилибън. Старецът каза ли ви нещо интересно?

— Не, само ми наговори цял куп страшни заплахи, които, да се надяваме, няма да бъдат изпълнени. Дик, връщам се при пилците си.

Шенън се засмя тихо.

— Мила моя, сега и най-войнственият измежду петлите ви няма да е в състояние да ви опази — каза той. — По някаква причина Малпас държи да ви отстрани. Докато аз съм ви поставил под денонощна охрана. Не го ли забелязахте?

* * *

След като я върна в хотела, Дик се прибра у дома и на вратата си се сблъска с господин Браун.

— Мен ли чакате? — попита Шенън.

— Да, от няколко минути. Хванахте ли го?

— Кого?

— Малпас, естествено. Нима мислите, че престрелката ви не е изплашила до смърт мирните жители край Риджънт Парк и не ви е направила страхотна реклама за борбата ви с този дяволски тип?

— Дяволски тип? Познавате ли Малпас?

— Много добре. И Лейси Маршълт също. Много по-добре от починалия Лейкър.

— Ще се качите ли с мен? — покани го Дик и Браун го последва толкова безшумно, че Шенън се обърна да види дали още е там.

— Току-що споменахте Лейкър. Кой е той?

— Крадец и пияница. Въпреки че познаваше Малпас, явно е бил достатъчно непредпазлив да го посети в пияно състояние — вследствие на което съвсем скоро трупът му бе намерен в Темза.

— Какво? Имате предвид мъжа, който е бил хвърлен във водата от кея?

— Да, това бе пияницата Лейкър. Учудвате ли се, че съществуват „дяволи в човешки образ“, които решават проблемите си чрез убийства? Защо не? Ако човек извърши едно убийство, без това да предизвика угризения у него, то всички останали са просто естествено продължение. Познавал съм много убийци...

— Познавал! — повтори смаян Дик.

— Да, дълги години съм бил в затвора. Името ми е Торингтън и бях осъден на доживотна каторга, но бях помилван, след като спасих две деца — деца на високопоставен служител в Кейптаун. Ползвам паспорт под чуждо име. И ме интересуват Малпас и още повече починалият Маршълт, но за това не искам да говоря сега. Интересувам се от престъпници, както някой би се интересувал от излязъл от релсите влак. Малпас е опасен, капитан Шенън. Едно убийство повече или по-малко е нищо за него. На ваше място бих го оставил на мира.

— Хубав съвет към полицейски служител!

— Но много полезен — отвърна Браун и после запита: — Къде пренесохте трупа на Маршълт?

Дик вдигна рамене.

— Трябва да е скрит някъде в къщата — отговори той уклончиво.

— Не вярвам. Имам едно предположение, но вече ви разказах твърде много. А сега, капитан Шенън, ще дойдете ли с мен да пийнем по чашка в хотела?

Дик отказа учтиво.

— Но все пак ще ме откарате дотам най-малкото? — рече мъжът и се усмихна по особен начин. — Аз съм един слаб стар човек и имам нужда от полицейска закрила.

Колкото до това, Дик се съгласи и по пътя забеляза, че сега господин Торингтън куцаше по-малко от преди. Сякаш от време на време забравяше да влачи крака си. Когато Шенън отбеляза този факт, Торингтън отвърна съвсем непринудено:

— Предполагам, че се дължи главно на навика. Дотолкова съм свикнал с влаченето на крака си, че е станало естествено за мен.

Като каза това, той се огледа с такова подозрение, че Дик попита:

— Очаквате ли да видите някого?

— Да, оглеждам се за сянката си. Днес никакъв не се е показвал.

Шенън се усмихна.

— Изглежда, не обичате да сте под наблюдение? Моите поздравления, че сте го забелязали.

Торингтън облещи очи.

— Имате предвид полицаия, който ме следи ли? Той стои там на ъгъла. Не, говорех за човека, който е по петите ви.

— По петите ми?

— Да. Нима не знаехте? Боже мой, а аз си мислех, че знаете всичко.

Слик живееше в един старомоден хотел в Блумсбъри. Бе наел апартамент на първия етаж и нямаше нищо срещу остарялата обстановка. Дори напротив, постоянно бълбукащата цистерна под прозореца на спалнята му действаше успокояващо и представляваше за него удобно стъпало за прекрочване върху оградата на двора. По този начин можеше да стигне по-лесно до съседната улица, отколкото ако слезеше по стълбите и излезеше през входната врата. С какво всъщност се занимаваше, никой в хотела не знаеше. През ноща обикновено го нямаше, а по-голямата част от деня си проспиваше при заключени врати. Когато някой го посещаваше, гостът подсвирваше тихо от улицата, след което Слик сам слизаше, за да отвори. Вечер излизаше, и то винаги във фрак. Посещаваше някой бар, някой известен клуб или някой не толкова представителен нощен локал, след което следите му се губеха. Нощ след нощ опитни „сенки“ на Скотланд Ярд го преследваха и винаги го губеха от погледа си на едно и също място, а именно на ъгъла на Пикадили Сиркъс и Шафтсбъри Авеню — на най-светлото място в цял Лондон.

През същата вечер, когато Одри бе отишла на срещата с Малпас, Слик Смит седеше в един нощен клуб и слушаше измъчените изпълнения на танцовия оркестър, когато един дребен мъж се приближи до него и с плахо движение привлече един стол.

— Слик — рече той, след като си поръча чаша бира, — в „Астория“ е отседнала една дама с невероятно много стока...

— Казва се Льовелие и носи всичко върху себе си, така че всеки човек в Лондон го знае — прекъсна го Слик. — Не ме интересува.

— Но в „Империал“ живее приказно богат човек, който днес е купил диамантена диадема за...

— Да, за съпругата си, за 1200 лири стерлинги. Казва се Молинс, носи пистолет и има женски булдог, който спи пред кревата му.

Доносникът въздъхна.

— Това е всичко, което знам. В близките дни обаче от Южна Африка пристига някакъв тип с цялото си състояние...

— Разкажи ми всичко, което знаеш за него! — отвърна Слик, като постави ръката си на масата и сякаш случайно я отместил към мъжа. Новодошлият прибра това, което лежеше под нея.

Скоро след това Слик си тръгна и навсякъде, където отиде, се повтори същата сцена. Когато накрая изчезна, не бе научил много.

В два часа през нощта тъмна фигура се промъкна в уличката зад Портмън Скуеър и половин час по-късно Дик Шенън бе събуден от звъненето на телефона.

— Тук е Стийл, капитане. Обаждам ви се от къщата на номер 551. Моля ви, елате! Тук стават много странни неща.

След четвърт час Дик слезе от колата пред номер 551 и бе срещнат на входната врата от Стийл и още един служител.

— Какво се е случило? — попита той, когато се озоваха в преддверието и външната врата бе затворена.

— Започна се в полунощ — каза Стийл съвсем тихо. — Звучеше, като че ли някой се качваше по стълбите. Седяхме в стаята на Малпас и излязохме, но там нямаше никой. Но все пак не може и двамата да сме се заблудили.

— Вие също ли го чухте? — запита Дик грамадния полицаи.

— Да, сър.

Той се обърна и тръгна по стълбите. Сега Дик също го чу и в първия момент не успя съвсем да потисне тръпките, които го побиха. Шумът бе като от пантофи по каменни стъпала. След това се дочу приглушен смях.

Шенън се спусна към стълбите. Гореще на площадката на етажата светеше полузатъмнена лампа и когато погледна нагоре, по стената се плъзна сянката на една ужасяваща глава. Дик стигна там за нула време. Но нямаше никой!

— Странно! — измърмори Дик. — Това щеше да уплаши леля Гертруд.

Стийл се хвана за думите „леля Гертруд“. Те бяха уговорената парола. Навън пред къщата стоеше полицаи, който дотича веднага.

— Обадете се на главния комисар. Шефът има нужда от подкрепление. Кажете му: „Парола — леля Гертруд“!

Когато Стийл се върна, завари Шенън горе в стаята на Малпас, където плюшените завеси бяха махнати почти всичките, освен тези пред прозорците и пред нишата.

— Тук е идвал някой — рече Стийл. — С другия полицай играехме карти и тъкмо бе мой ред, когато чухме стъпките. Оставих картите на масата, а сега те са на пода...

Той млъкна, защото отново се чу звукът на тихо промъкващите се стъпки и този път той стана по-силен, докато те спряха отвън пред вратата. Леко откренатата врата започна бавно да се отваря, Шенън бръкна в джоба си и насочи пистолета си към процепа на вратата. Но нищо повече не се случи и когато той се прокрадна безшумно през стаята и излезе на площадката, там нямаше никой.

Полицаят от охраната свали каската си и избърса челото си.

— Това може да побърка някого! — обади се той с дрезгав глас.

— Вземете тази лампа и претърсете стаите горе! — заповяда Дик. — И не се стеснявайте да използвате палката си.

Чу как мъжът се заизкачва бавно и тежко по стълбите и когато стъпките изведнъж спряха, извика:

— Всичко наред ли е?

Вместо отговор последва глух шум и миг след това каската на полицаия изтрополя по стълбите и се търкулна в краката на Шенън. Дик изтича нагоре, следван от Стийл, и видя полицаия да виси окачен на тавана с примка около врата и да рита с ръце и крака. Почти се бе задушил, когато Стийл преряза въжето и с помощта на Дик го отнесе долу и го сложи на килима в стаята на Малпас.

— Инспекторът идва! — викна Дик. — Изключете блокировката на вратата и го пуснете да влезе, Стийл!

Стийл посегна към бутоните... и с вик отдръпна ръката си. Токът бе минал през цялото му тяло.

Долу започна да се хлопа силно и изведнъж осветлението изгасна.

— Застанете до стената и се пазете да не използвате фенерчето си — каза тихо Шенън. Но Стийл вече го бе включил и на секундата край него блесна светкавица. Един куршум профуча край главата му.

Дик се хвърли на пода, като повлече със себе си Стийл. Гръмкото тропане на входната врата кънтеше из цялата къща. Шенън запълзя напред, като в едната си ръка държеше пистолета си, а в другата

фенерчето, и Стийл последва примера му. Мракът в стаята бе непрогледен. Шенън спря, за да се вслуша.

— Той е в ъгъла до прозореца — прошепна той.

— Мисля, че е там край стената — отвърна Стийл също така тихо. — Боже мой!

Тайнствен сноп зелена светлина светна край един бюфет на покритата с ламперия стена и в него те видяха легнала фигура. Светлината ставаше все по-ярка, така, че да се види всяка зловеща подробност.

Беше мъж във фрак с почерняла от барут риза. Лицето му бе бледо, сякаш от восък, двете му ръце бяха скръстени върху гърдите. Неподвижен, предизвикващ ужас... В продължение на секунда Шенън изпита нещо като страх.

— Мъртвец! — простена Стийл. — Боже мой! Това е Маршълт! Шенън, вижте, Шенън, това е трупът на Маршълт!

Фигурата лежеше пред тях неподвижна и втвърдена. Зелената светлина помътня и угасна, съпроводена от кух скърцащ звук.

Шенън скочи и опипа ламперията на стената наоколо. В същия момент долу в преддверието започнаха да се чуват по-силни викове и бързи стъпки и той извика:

— Тук горе! Няма осветление!

В този миг, сякаш по команда, светлините се запалиха отново.

— Кой отвори вратата? — запита Шенън.

— Не знаем, сър. Тя изведнъж се отвори.

Шенън поиска да му дадат брадва и започна да разбива ламперията на стената. След няколко минути я разтвори близо до мястото, където бе видял да лежи трупът на Маршълт.

— Асансьор за храна — рече той, като пое дъх. — Това обяснява всичко.

Но от трупа нямаше ни следа. Шенън мина през мазето и през оставената отворена врата към двора.

— Къде е веригата ви от постове, инспекторе? — запита той остро, като огледа спокойната задна уличка.

Втората половина на заграждащата група, изглежда, се бе забавила, защото тя се появи едва когато Шенън вече отново бе горе в стаята на Малпас. Твърдо бе убеден, че там трябваше да има стълба, която да води надолу към кухнята, и след дълго търсене наистина я

намери на мястото, където големите стълби стигаха площадката — в една скрита врата.

— Оттук се е промъкнал — каза той доволен, като слезе едно-две стъпала — и отгоре е нападнал полицая. Сега, разбира се, е далеч.

После се качи на покрива, където за свое учудване свари на пост още един от хората на Уилит и го попита слисан какво прави още там.

— Просто изпълнявам получените нареждания — отвърна той.

— Видяхте ли нещо?

— Преди известно време видях някой да излиза на двора. Помислих, че сте вие. Също така от един час пред градинската врата чакаше голяма лимузина. Мъжът влачеше нещо тежко след себе си. Чух го да пъшка, когато го натика в колата. Не можех да видя кой е и предположих, че е някой от хората ви.

Когато Шенън слезе долу, Стийл му предаде един предмет, намерен на двора: плоска кожена чантичка с няколко ампули, спринцовка и две игли. Спринцовката явно бе прибрана набързо, защото бе пълна още до половината с безцветна течност и кадифената подплата на чантичката бе напълно мокра.

— Изпратете веднага за анализ съдържанието на спринцовката — нареди той. — Като че ли започва да ми става ясно.

Една сутрин Джон Стормър направи едно от не много честите и винаги изненадващи посещения на детективското си бюро. Настани се на стола зад бюрото, закрепил на широкия си нос пенснето и попита стоящия почтително Уилит какво става.

— Тази сутрин ни възложиха пет нови случая, сър: пет семейни истории и едно изнудване.

— А какво ново около Портмън Скуеър?

Уилит докладва подробно и след като Стормър го изслуша мълчаливо до края, уреди с невероятна бързина всички текущи проблеми. Към девет вечерта подписа и последното писмо.

— Колкото до случая Малпас — каза той, — то нарежданията са в сила, докато адвокатите на Маршълт не ги отменят. Къщата продължава да се наблюдава, един човек остава горе на покрива и един от най-добрите ни хора непрекъснато да се движи по петите на Слик Смит. Разбирате ме, нали?

— Да, сър.

— Неприятно е, че се налага да го следим така, но трябва да съм сигурен. Телеграфирайте ми веднага, ако нещо се случи. Между другото, какво искаше Маршълт от онова момиче — Бедфорд се казваше, нали?

— Да, сър, и досега е живяла в едно село на име Фонтуел.

— Ами Дора Елтън, тя не е ли също родена Бедфорд?

— Точно така, под това име се е омъжила.

— Хм... дали това момиче...? Тя нали живее в Палас? А освен това тя е била секретарка на Малпас...

— Мисля, че Шенън не е равнодушен към нея, сър.

— Така ли? — отговори разсеяно той. — Всеки мъж би ухажвал едно хубаво момиче. Това не означава нищо. Но бих искал да поговоря с този Шенън. — Посегна към телефона.

Стормър имаше късмет, тъй като Дик току-що се бе прибрал у дома.

— Тук е Джон Стормър. Капитан Шенън?

— Стормър? А, да, детективското бюро.

— Слушайте, Шенън, от време на време съм ви помагал...

Помните ли, че аз ви предупредих за Слик Смит, когато той дойде тук.

— Да. Държи се примерно — отвърна Дик.

— Винаги е правел такова впечатление, обаче той все пак печели отнякъде пари, за да се издържа. Но не ви се обаждам заради него. Естествено знаете, че починалият Маршълт ни възложи да наблюдаваме къщата му. Трябва да продължим, разбира се, да изпълняваме задачата, докато адвокатите му не я прекратят. Заповядал съм на хората си да подпомагат полицията.

— Това е много мило от ваша страна и разбирам загрижеността ви.

— Съмнявам се в последното.

— Кажете ми, виждали ли сте човека, когото адвокатите на Маршълт са назначили като иконом?

— Само съм го чувал.

— Тогава го огледайте внимателно! — предложи Стормър и затвори телефона.

Беше твърде замислен, когато излезе. Обядва в хотела на Одри и след това отиде във фоайето, където попита на рецепцията:

— Имате ли още свободни стаи?

Администраторът погледна в регистъра.

— Мога да ви дам номер 461, сър.

— Това е много високо. Бих искал стая на втория етаж.

Служителят отново запрелиства страниците.

— 250-а и 270-а са свободни.

— Хубаво, дайте ми тогава 270-а. Седемдесет е щастливото ми число.

Стаята на Одри бе номер 269.

Одри прекара целия ден в движение да си търси работа. На Дик Шенън не бе казала нищо, защото толкова го харесваше, че се смущаваше да поиска помощ от него. Този път се обърна към редактора на един вестник, за който по-рано бе писала статии за отглеждането на пилета. Той я бе приел и ѝ бе предложил редакторско място в специализираното си издание. Заплатата не бе висока и тя използва останалата част от деня, за да си намери жилище. За щастие попадна на хубава стая в близост до редакцията. Веднага след връщането си в хотела съобщи на управителя, че ще освободи стаята.

Привечер при нея се отби Дик Шенън, който бе известен от един от хората си за предстоящото ѝ преместване. Одри бе малко засегната, когато той ѝ призна, че знае за всичко, което бе направила, но след това каза:

— Много се радвам, че дойдохте. Искан да ви покажа нещо.

Отвори ръчната си чанта, извади малкия кристал и го сложи върху протегнатата му ръка. Дик го изгледа с отворена уста, обърна го оттук-оттам и провери печата.

— Откъде, по дяволите, го имате? — извика той съвсем стъписан.

Тя му разказа и после попита:

— Какво е това тогава?

— Диамант — още не е шлифован. Струва около осемстотин лири.

Одри се вцепени.

— Наистина ли?

— Да, съвсем сигурно, а печатът е от минната компания. Някой знае ли за това?

— Н-не — рече тя замислено, — най-многого господин Малпас. Последния път, когато поисках долу ключа от стаята си и той не бе там, извадих всичко, което бе в чантата ми, и го сложих на масата. Намерих ключа в разкъсания хастар на чантата си.

— И тогава трябва да е видял диаманта — той или някой от агентите му! — каза Дик тревожно. — Затова вчера се опитваше да ви хване.

Одри въздъхна, когато остана сама. Вече съжаляваше за двора си с кокошките във Фонтуел. Но все пак се успокои, че бе намерила нова и не толкова лоша работа и скоро заспа. Събуди се след около два часа, когато нещо студено докосна лицето ѝ.

— Одри Бедфорд, идвам да те взема — рече глух глас.

Тя скочи с писък. Беше съвсем тъмно.

Във въздуха над главата ѝ се носеше едно матово и странно осветено лице!

Гледаше като вкаменена изкривеното от болка лице на Лейси Маршълт!

* * *

— Младата дама беше зле. Обадох се на лекар и извиках линейка.

— Не знаете ли какво ѝ се е случило? — попита Дик. Стоеше по пижама край леглото си и държеше телефонната слушалка.

— Не, капитане. Нощният пазач чул ужасен писък на втория етаж и когато дотичал, вратата на госпожица Бедфорд стояла отворена. Видял, че била в безсъзнание, и ме извикал. Аз бях долу във фойето.

— Никаква следа от Малпас?

— Ни най-малка, сър. Явно някой трябва да се е опитал да я нападне, тъй като господинът, който живее в съседната стая, бе намерен също в безсъзнание на другия край на коридора. Трябва да е бил ударен с гумена палка по главата и затова отиде в болницата, за да го превържат.

След пет минути Дик влезе в хотела и дотогава Одри се бе съвзела донякъде. Седеше по халат край газовата печка — съвсем бледа, но напълно на себе си.

— Не мога да кажа нищо друго, освен че видях господин Маршълт.

— И вие ли! — Дик прехапа ядосано устните си. — Вчера вечерта ние също имахме такова видение и това означава, че Маршълт

още е жив и че е в ръцете на онзи дявол. Намерихме снощи в къщата му една спринцовка. Анализирахме течността в нея и се оказа смес от морфин и някакъв друг все още неустановен опиат, от която човек може да изпадне в състояние на пълно безсъзнание. Днес получих и писмо от Малпас. — Той извади лист с текст, написан на машина. — Това е препис. Оригиналът се изследва в Скотланд Ярд за отпечатащи от пръсти.

Одри взе писмото и зачете:

„Ако не сте глупак, вчера трябва да сте открили нещо. Маршълт не е мъртъв. Той носеше непробиваема жилетка, която щяхте да забележите, ако не се интересувахте само от момичето. Радвам се, че е жив — смъртта би била твърде добър изход за него и ще умре, когато аз реша, че му е настъпило времето. Ако искате да оживее, изтеглете пазачите и шпионите си от къщата.“

— Всички наблюдения съвпадат с казаното в писмото — поясни Дик. — Маршълт е държан постоянно упоен и Малпас го влечи навсякъде, където поиска.

— На мен не ми изглеждаше като истинско лице — отбеляза Одри.

— Предполагате ли, че е било маска? И аз не знам какво да мисля. Във всеки случай това е много странно!

* * *

На излизане от хотела Шенън се информира за госта от стая 270, но на рецепцията не знаеха повече от това, че се е регистрирал като „Хенри Джонсън от Южна Африка“ и че още не се е върнал от болницата.

На следващата сутрин Дик си спомни забележката на Стомър за назначения от адвокатите иконом и веднага отиде в къщата на

Маршълт. Отвори му прислужницата, която вече го познаваше, и го заведе във всекидневната.

— Тук са станали явно големи промени — започна Дик. — Доколкото чух, сега имате нов иконом.

— Надали може да се нарече „иконом“, сър — отвърна момичето, колебаейки се. — Господин Станфорд бе приятел на господин Маршълт.

— Какво? Да не би да е Бил Станфорд? — изненада се Дик.

— Да, сър, господин Уилям Станфорд. Горе в кабинета е.

— О, тогава ще отида при него — рече Шенън, като се усмихна. — С господин Станфорд сме стари познати.

Бил седеше край камината с грамадна пура в уста и четеше някакъв спортен вестник.

— Добро утро, капитане — поздрави той равнодушно. — Очаквах ви. Не можете да си представите колко бях изненадан, когато адвокатите ме извикаха.

— Познавали сте го от Южна Африка, нали? — попита Дик.

— Да, но тук се движехме в съвсем различни кръгове. Маршълт сам ме е определил: „В случай, че по някаква причина изчезна, да се...“ и т.н. Работата е доста доходна, обаче не е приятна. Макар и да мога да излизам за час-два следобед, вечерно време атмосферата тук в къщата е толкова зловеща, че ми лази по нервите. А снощи бях свидетел на ужасяваща сцена.

Шенън седна.

— Да, това се е повторило навсякъде — каза той. — Действията на призраците стигнаха ли дотук?

— Моля ви, не говорете за призраци, капитане! Да ви призная, вчера наистина повярвах, че виждам... Но това е глупост!

— Помислили сте, че виждате Маршълт?

— Не, другия — Малпас.

— Къде?

— На вратата на склада. Само за части от секундата.

— И какво правехте там?

Бил се засмя неловко.

— Изтичах горе и се затворих там.

Шенън се изправи.

— Ако нямате нищо против, бих искал да разгледам този склад — рече той.

— Разбира се! — Станфорд отвори едно чекмедже и извади голяма връзка ключове. — Старият Тонгър е съхранявал там пушките и патроните на господаря си и всякакви други боклуци.

Помещението се намираше на края на един коридор, тръгващ встрани от преддверието, и имаше покрито огнище, малък прозорец със здрава решетка. Освен оръжия, седла, стари сандъци, газова печка, ръждясало менгеме, други инструменти и парцали за чистене, нямаше какво да се види.

— Какво има в тези сандъци?

— Не знам. Не съм поглеждал.

Шенън повдигна един капак.

— Патрони за пистолет — промърмори той — и един пакет от тях е бил изваден съвсем скоро. Този отдолу не е покрит с прах. Станфорд, защо мислите, че е бил Малпас?

— Не знам точно. По описанията. Никога не съм го виждал.

Дик се качи още веднъж горе и огледа вратата, която водеше към личните покои на Маршълт.

— Работи ли още? — запита той.

— Не знам — отговори Станфорд отегчено.

— Какво прави семейство Елтън? — попита Дик на прага, когато си тръгваше.

— Нямам представа. Никога не сме били близки приятели — измърмори Станфорд и затвори външната врата.

После се върна в кабинета, заключи вратата му към коридора и отвори тази към малката столова.

— Добър слух имаш, Мартин — каза той.

Елтън отиде до прозореца и проследи Шенън, докато го изгуби от погледа си.

— Винаги ми се изпречва на пътя! — заяви той, без да се вълнува особено. — Да, веднага познах гласа му, когато ви чух да разговаряте. Колко ще стоиш още тук? Имам нещо на ум.

— Съжалявам, Мартин, но сега трябва да играя честно. Бях приятел на Лейси.

— А Малпас, и него ли познаваш?

Станфорд сбърчи вежди.

— Да, познавам Малпас — прошепна той — и ако трябва да се вземе нещо, то знам откъде да го взема.

Уилиг бе крайно изненадан, когато след пристигането си в бюрото сутринта чу да се звъни настойчиво. Завари шефа си да лежи в окаяно състояние на дивана.

— Умирам! — промълви Стормър. — Донесете ми силно кафе и една опаковка пирамидон. О, главата ми! Има цицина като кокоше яйце — и покрай „кокошки“ се сецам нещо. Доведете ми това момиче Бедфорд!

— Нещо случило ли ви се е през нощта, сър?

— Не ме ли виждате? Но никой освен вас не трябва да го разбере. Ако някой пита за мен, в Америка съм...

Уилит побърза да донесе всичко поръчано.

— Обадете се на някой фризьор и ми намерете от най-близкия магазин една колосана яка! — Лицето му се изкриви болезнено, когато се протегна към чашата кафе. — Виждам, че горите от нетърпение да ме разпитате какво се е случило — допълни той. — Хубаво, бих се с един призрак и загубих.

— Кой беше?

— Не знам. Събудих се от някакъв писък, излязох навън да видя какво става, мярнах един, двама, трима души, а може би и шестима, да бягат по коридора и бях пометен сигурно също от толкова. Съвзех се едва когато детективът па хотела ми разкопча яката. А сега не забравяйте момичето. Взели са я на работа в едно специализирано списание за отглеждане на птици и не вярвам, че това ще ѝ хареса. Идете при нея и ѝ предложете място при нас. Разбирате ли ме?

— Да, сър.

— Добре, издебнете я, когато отива да закусва. Трябва да наблюдава този Торингтън или известен също като Браун. И не се връщайте, без да сте си свършили работата, Уилит! Толкова съм скапан, че ще бъда твърде груб.

* * *

Одри започна работата си в редакцията с известно задоволство, което обаче не се запази дълго. Скоро влезе в спор с господин Хепс, когато той настоя, че трябва да препоръчва храни за пилета, за които тя знаеше, че са направо вредни. А по-късно той побесня заради една статия, написана от нея.

— Прекалено е дълга! И стилът ви не ми харесва, госпожице. Тук ще трябва да спазвате изискванията, ако искате... Но къде отивате? — запита той учуден, когато тя стана и си взе шапката от закачалката.

— У дома, господин Хепс — отговори тя невъзмутимо. — Начинът, по който се работи тук, не ми харесва.

— Тогава вървете по дяволите! — изрева Хепс.

Тя веднага изпълни желанието му и работният ѝ ден приключи към четири часа следобед. Съвсем прегладняла, Одри се запъти към най-близкото кафене и веднага след нея влезе един мъж, който, след като се поклони, седна на същата маса. Като го погледна бегло, той ѝ се стори някак си познат, но не се замисли повече над това, а се зачете в съобщението във вестника за странната случка в хотел Палас.

— Извинете, госпожице Бедфорд!

Тя погледна слисано нагоре.

— Казвам се Уилит. Може би ще си спомните — веднъж идвах във Фонтуел, за да събера сведения.

— А, да, тъкмо когато заминавах за Лондон.

— Точно така. Аз съм служител в детективското бюро „Стормър“.

Одри кимна. Чела за тази известна фирма.

— Господин Стормър ми поръча да... да ви направя едно предложение, госпожице Бедфорд. Ние сме в затруднение. Една дама, която работеше за нас, се омъжи и досега не сме ѝ намерили заместничка. Затова господин Стормър искаше да ви попитам дали ще проявите желание да работите във фирмата ни.

— Аз ли? Искате да кажете... като жена-детектив?

— Няма да ви натоварваме с неприятна работа, госпожице Бедфорд.

— И какво очаква господин Стормър от мен?

— Би желал да наблюдавате един господин — някой си господин Торингтън.

— Торингтън? Кой е той?

— Един голям богаташ от Южна Африка. Интересувате ли се от Южна Африка?

Одри вдигна рамене.

— Да, особено ако всички истории, които съм чувала, са верни...

— рече тя замислено.

— Не искаме да ходите по петите на Торингтън-продължи Уилит.

— По-добре ще е, ако се запознаете с него.

— Той... той престъпник ли е?

— Боже опази! Той е един съвсем почтен човек. Бихме искали само да знаем с кои хора има връзка...

— Мога ли да говоря лично с господин Стормър?

— Той се върна пак в Америка — излъга Уилит, но преди да замине, изрично ми нареди да ви спечеля на всяка цена за сътрудничка.

Одри се засмя.

— Е, мога да опитам — каза тя живо и Уилит пое дъх с облекчение.

Когато се върна в бюрото, Джон Стормър бе в по-добро настроение и той му разказа със задоволство за успеха си. После, веднага след като излезе, Стормър сграбчи телефона.

— Тук е Стормър Вие ли сте, господин Хепс? Благодаря ви много за помощта.

— Никак не ми бе приятно — отвърна редакторът с тон, изразяващ съжалението му. — Тя изглежда симпатично, интелигентно момиче. Какво ли ще си помисли за мен! Вече няма да се осмеля да погледна някое красиво момиче!

— Навярно ще се радвате, че така е по-добре — разсмя се Стормър и затвори.

* * *

Торингтън живееше в един от най-скъпите апартаменти на хотел Риц-Карлтън. Посещаваха го много рядко и когато един жалък дребен

мъж помоли да съобщят за него, тъй като имал уговорка, наложи се да почака доста време, преди да бъде приет.

Господин „Браун“ седеше на бюрото си и отместе встрани писмото, което пишеше, за да огледа внимателно дребния човек.

— От Кимбърли ли идвате? — запита той. — Не си спомням, някога да съм ви виждал. Предполагам, че знаете какво име съм носил тогава?

— Знам го — отвърна дребният мъж, — но няма да го произнеса. Когато един човек се казва „Браун“, за мен той е се господин Браун. Откровено казано... излежавах наказание по същото време, когато и вие.

Торингтън бръкна в джоба си.

— Не си спомням за вас, тъй както положих доста усилия да забравя всички, с които съм работил.

На бюрото лежеше писмото, което възрастният домакин току-що бе завършил. Новодошлият забеляза завъртения подпис, но листът бе твърде далеч, за да може да го разчете. Търсеше предлог да се озове зад бюрото.

Възрастният мъж побутна към него една банкнота и рече:

— Надявам се, че по-нататък ще се чувствате по-добре.

Непознатият я взе, смачка я и за изненада на доброжелателя си я хвърли покрай него в празната камина. Учуденият господин „Браун“ се обърна и за тази секунда мъжът прочете подписа.

— Задръжте си парите! — каза непознатият. — Помислете си защо съм дошъл... Торингтън?

Даниел Торингтън се изправи.

— Вземете парите и не се правете на глупак!

Мъжът взе смачканата банкнота и си тръгна. Торингтън затвори тихо вратата. Откъде знаеше този...?

Тогава погледът му падна върху писмото и той разбра.

Елтън не се бе задържал дълго при Станфорд и тъкмо бе започнал да пише писмо, когато Дора, която не бе станала за закуска, слезе по халат. Той остави писалката и попита:

— Дора, какво всъщност си правила, преди да се запознаем?

— О, отначало пътувах като статистка с Марш и Бигнол. Марш банкрутира и тогава попаднах най-напред в едно стрелбище... Била съм всякаква — от първа любовница до гардеробиерка. Разбирам от електропроводи дори повече от някои техници. Но защо питаш?

— Къде си се запознала с Маршълт?

— Тук, в Лондон — отвърна тя след известно забавяне. — Бих искала да съм умряла преди това!

— Дора, обичаш ли го?

— Мразя го! — извика тя развълнувано. — Да, обичах го, дори съм си мислила за развод. Но не бях достатъчно лоша. Започнах да го отегчавам. В известен смисъл аз съм... старомодна. Лесните жени са като лесните пари — не се задържат дълго и като се изчерпят, човек си търси нещо ново. Една жена може да задържи мъжа само като събужда желание у него. Бъни, проумях това, когато той умря. Нямам предвид физическата му смърт — бях започнала да чувствам ужасна промяна в него. Както умря и Одри — да, тя умря... Старата ни роднинска връзка, колкото и слаба да бе, все пак имаше значение.

Мартин се бе излегнал в едно кресло и я наблюдаваше с полузатворени очи.

— Не вярваш, че е мъртъв, нали?

Тя вдигна нетърпеливо ръце.

— Не го чувствам като мъртъв... и ми е все едно.

Беше искрена. Елтън бе убеден в това.

— Говорил ли е някога за Малпас?

— Да, често! И тези случаи бяха единствените, когато е бил нервен. Малпас го мразеше. Пред полицията твърдеше, че не знае

нищо, но знаеше доста много. Разправяше, че Малпас и той някога били съдружници и че избягал с жената на Малпас.

Мартин стана и сложи двете си ръце върху раменете ѝ.

— Благодаря ти — за всичко, което каза. Мисля, че сега аз и ти ще държим повече един на друг. Какви чувства изпитваш по отношение на Одри?

— Не знам точно. Неприязънта ми към нея е твърде дълбока, тъй като бях възпитана да я мразя.

— Съжалявам — рече Мартин, потупа я леко по рамото и тръгна.

Когато се върна следобед у дома, срещна Дора в преддверието. Облечена бе за излизане, но той я помоли да дойде с него във всекидневната и заключи вратата.

— Последния път, когато Одри бе тук, ти ѝ каза, че не се казва Бедфорд и че баща ѝ се намира в затвор в Южна Африка, излежаващ доживотна присъда — каза Елтън. — Това истина ли е?

— Да — отвърна тя. — Защо...

— Вечерта ти ми спомена, че бил куц — бил ранен в крака при залавянето му. Как се казва бащата на Одри?

— Даниел Торингтън.

Мартин подсвирна тихо.

— Срещнах... някого, който твърди, че Торингтън бил в Лондон. Помилвали го и изглежда, от доста време е тук. Маршълт знаеше ли това?

— Не, ако го знаеше, не би бил толкова щастлив. О! — Дора сложи ръка на устата си, а после прошепна: — Малпас!

Той я изгледа втренчено, защото и на него му бе минала същата мисъл.

— Маршълт трябва да го е знаел или да го е подозирал — продължи тя. — Живял е през цялото време в съседство! Бъни, Малпас е Торингтън!

— Не вярвам — възрази Елтън, като поклати глава. — Изглежда като на кино! Никой не е толкова отмъстителен. А надали Торингтън, който търси дъщеря си!

— Не мисля така. Той смята, че Одри е мъртва. Много държеше на детето. Майка ми му писа, по съвет на Маршълт, че Одри е починала от скарлатина, а той даже ѝ издигнал паметник в Кейптаун. Знаем го от Маршълт. Торингтън богат ли е?

— Трябва да има около два милиона лири. Какво ли... би платил за истината?

— Той не трябва да я научи никога!

— Как е кръстена тя? — попита Мартин, след като премисли.

— Дороти Одри Торингтън. Но той не знае, че я наричаме „Одри“. В писмата си пишеше „Дороти“.

— Обади се на Одри и я покани на чай — рече Елтън.

Дора възмутено го стрелна с поглед.

— Да, да! Пиши ѝ, че съжаляваш, че си се държала толкова враждебно и че си я излъгала за баща ѝ. Ако дойде, кажи ѝ, че Торингтън е твой баща. Къде мога да намеря акта за раждане на Одри?

— Горе имам всякакви документи от мама. Възможно е актът да е всред тях. Донеси ги, Бъни! Лежат горе в гардероба ми в метална кутия.

Мартин донесе кутията и като не се намери ключ, я отвори сръчно по друг начин. На дъното ѝ лежеше син плик с два акта за раждане. Елтън ги разгъна върху масата, а очите му светнаха.

— Дороти Одри Торингтън — прочете той, — а ти се казваш Нина Дороти Бедфорд. От името „Одри“ може да се направи нещо друго. Дора, трябва да ѝ пишеш и да ѝ обясниш, със или без сълзи, че тя е твоята по-голяма сестра.

Почука се и прислужницата съобщи:

— Господин Смит от Чикаго, сър.

Мартин се подвоуми за миг.

— Ти го познаваш, Дора — каза той. — Нека да влезе.

Слик Смит бе облечен безупречно както винаги.

— Нали не преча? — започна той, като сияеше. — Помислих, че ще ви заинтересува, че многоуважаваната сестра на госпожа Елтън е постъпила на служба в полицията. По-точно казано, това навярно не би могло да се нарече полиция, но тя е назначена в бюрото „Стормър“.

— Сериозно ли говорите, или се шегувате? — запитва Мартин.

— Съвсем сериозно. Случайно видях как влезе в един златарски магазин заедно с Уилит и той ѝ купи знака на „Стормър“ — малка сребърна звезда с името на Стормър на гърба ѝ. Познавам този отличителен знак и изглежда, младата дама много му се зарадва. А знаете ли какво направи Уилит, след като се раздели с нея?

Елтън вдигна рамене, очакващ отговора.

— Отиде до най-близкия телефон и се обади в хотел Риц-Карлтън, за да поръча там стая за младата дама. — Смит извади носна кърпа и избърса устните си, след което добави с усмивка: — Господин Браун — или Торингтън — живее в Риц-Карлтън.

Семейство Елтън то гледаше учудено.

— Мислех, че трябва да ви информирам — продължи Смит. — За хора, които днес са пуснали някакъв си Уилфред по следите на милионите на Торингтън, тази новина може да е от значение. По-младата ви сестра е очарователно момиче, госпожо Елтън!

Мартин се сви, но Дора бе възвърнала самообладението си.

— Одри ли имате предвид? — попита тя, като се усмихна. — Та аз съм с цяла година по-млада от нея!

Слик Смит я изгледа изпитателно.

— Изглежда, твърде много хора се интересуват от сестра ви — рече той замислено. — Вече трети се опита да я хване, но и той не успя. Имам предчувствието, че ще отида на погребението на четвъртия.

Дик Шенън седеше в стаята си на Хеймаркет и прелистваше папка с документи. Прочете един от написаните на машина листове, за да опресни паметта си.

„Тонгър бе облечен в сив костюм, черни обувки, риза па сипи райета и бяла колосана яка. В джобовете му имаше 27 лири и 200 франка, стар златен часовник, N. 984371, със златна верижка, два ключа, портфейл, рецепта за приспивателни таблетки (изписана от д-р Уолтърс, Парк Лейн, на когото Тонгър се е оплакал от безсъние), триъгълно шило. Сутринта на деня, през който е починал, Тонгър е пътувал до Париж, предал е едно писмо на неизвестен адрес и се е върнал още същия ден.“

Дик отвори един метален шкаф, извади малка кутия от него и е помощта на лупа разгледа това шило, което вече бе изследвано и мерено от опитни специалисти и което им бе създадо доста главоболия. Инструментът бе дълъг около десет сантиметра, имаше изтъпен връх, а другият му край завършваше с дръжка. Шилото се разширяваше, като там, където бе закрепено в дървото, диаметърът му достигаше два сантиметра. На това място аматьорската работа бе забележима дори за неопитно око. Дик си спомни менгемето и пилите в склада и бе убеден, че този странен инструмент е бил изработен там. Но с каква цел?

Ядосан, той се облегна назад и започна да разсъждава, докато в главата му настъпи пълно объркване. Изведнъж скочи. Кой хвърляше камъчета по прозореца му? Погледна навън, но видя само двама-трима минавачи с отворени чадъри да вървят забързано по улицата. Но щом се обърна, отново едно камъче удари стъклото. Извика прислужника си, нареди му да седне между лампата и прозореца и тихо изтича до

външната врата, която откряна само на сантиметър, за да слуша напрегна-то. Когато малко след това стъклото пак издрънча, той изскочи навън и хвана за ръката едно момиче в шлифер.

— Е, госпожице, какво означава това? — запита той и... погледна в засмените очи на Одри.

— Искан да говоря с вас и тъй като детективите никога не звънят.

— Какво искате да кажете? Влезте! Какво хвърляхте — храна за пилета ли?

— Не, въобще приключих работата с пилетата. Сега сме колеги.

През това време бяха стигнали стаята и след като прислужникът бе отпратен, Одри извади от чантата си малка сребърна звезда и я постави с театрален жест върху масата.

— Стормър? — измърмори той, като не вярваше на очите си. — Но вие казахте, че...

— С пилетата приключих веднъж завинаги — повтори тя, като съблече мокрия си шлифер. — Те не ми понасят Но виждам, че не сте свикнали с посещения на дами, капитане, и това говори във ваша полза. — Одри позвъни и после поръча на крайно изумения прислужник: — Много горещ чай и много гореща препечена филийка, моля! — А когато той изчезна, се обърна отново към Дик: — Когато при вас дойде дама, първото, което трябва да направите, е да я попитате дали не иска чай и второто — дали не е гладна. След това придърпвате най-удобното кресло до камината и питате със загрижен тон дали краката ѝ случайно не са се измокрили — което при мен не се е случило. Може да сте добър детектив, но сте лош домакин.

— Сега ми разкажете какви приключения сте преживели! — помоли я той, след като изпълни съветите ѝ.

Одри му разправи всичко и накрая добави:

— Така че единственото, което ще трябва да правя, е да живея в луксозен хотел и да наблюдавам с майчинско около един шестдесетгодишен господин, който дори не ме познава и навярно ще се разсърди горчиво на моето настояничество. Но това е прилично занимание и във всеки случай господин Стормър е по-привлекателен от господин Малпас.

Тя замълча, когато прислужникът донесе чая и се зае да слага масата, след което Дик го отпрати.

— В крайна сметка и това е работа — каза Дик, — макар и не най-приятната за едно младо момиче. Все пак съм доволен, че сте при Стормър. Не знам какво точно да ви посъветвам. Имам някакъв план за бъдещето ви и бих искал да си намерите нещо по-весело и по-безопасно, докато реша загадката на Портмън Скуеър и тикна Малпас зад решетките. А после...

— Е, и какво после? — попита тя, когато той млъкна.

— После си надявам, че ще ми разрешите да... се позанимая с вашите работи — отговори той спокойно и в погледа му имаше нещо, което я накара да стане бързо.

— Трябва да си вървя — рече Одри. — Чаят бе чудесен.

Дик позвъни за шлифера й, който се сушеше в кухнята.

— Какво ще кажете, ако се заема с бъдещето ви?

Тя поклати глава.

— Не... не знам... Много съм ви благодарна за всичко, което сторихте...

В този момент прислужникът донесе шлифера и Дик й помогна да го облече. Веднага след това се позвъни и влезе Стийл.

Той се поклонил леко на Одри и се обърна после към Дик.

— Какви са тези неща? — запита той, като извади шепа „кристали“ с различна големина. Изсипа една след друга няколко шепи върху масата. — Е, сър? — рече Стийл триумфиращо.

— Това са... — запъна се Дик, — това са диаманти на стойност около 250 000 лири.

— А в стаята на Малпас има три пъти повече — продължи Стийл. — Идолът е пълен с тях. Открих скривалището съвсем случайно, тъй като ми доскуча малко и взех да разглеждам двете бронзови котки. Размишлявах дали са само за украса или имат още някакво предназначение и когато дръпнах едното животно, то започна да се върти и да издава шум, сякаш съм пуснал голям часовник. Завъртя се на деветдесет градуса и като опитах с другото, историята се повтори. След това — не знам дали не съм натиснал несъзнателно някаква пружина — изведнъж гърдите на идола се разтвориха по средата. Покатерих се върху пиедестала и осветих с фенерчето си вътрешността му и — заклевам ви се, тялото му е пълно до половината с такива, а и с по-големи камъни!

Дик разгледа диамантите. Върху всеки от тях имаше малък червен печат, който удостоверяваше произхода му.

— Сигурно не ги е продал, защото през последните години цените на диамантите спаднаха заради свръхпредлагането им — забеляза той. — Надявам се, че сте затворили вратичката на идола след това.

— Естествено! И за щастие бях сам в стаята, когато направих откритието.

Шенън изсипа камъните в една купа, която прибра в сейфа си.

— Останалите трябва да се занесат още днес в Скотланд Ярд — заяви той. После покани Одри да дойде с него, взе една чанта и се отправи към Портмън Скуеър.

Стийл бе оставил двама на пост в стаята на Малпас. Трети се намираше в преддверието, а от горния етаж слезе инспекторът. По желание на Дик, с оглед да бъдат предотвратени някакви нови произшествия, бе извикан също и полицаят от преддверието. После Дик отиде до нишата и дръпна завесата встрани. Веднага щом завъртя котките, механизмът се задейства и покачил се на пиедестала, той извади шепа камъни.

— Наистина са там — рече той, като слезе отново на пода и изсипа камъните в чантата, лежаща на масата на Малпас.

В същия миг чу прещракване и се обърна. Двете котки започнаха да се въртят бавно и едновременно с това всички светлини изгаснаха.

— Застанете пред вратата! — изкомандва бързо Шенън. — Един от вас да се придвижи до бюфета и да притисне върха на палката си към ламперията. Помести ли се, да удря с палката. Къде са фенерчетата?

— Вън на стълбите, сър — обади се инспекторът.

— Вземете ги! Полицаят на вратата да пропусне инспектора и да внимава много, този, който се върне, наистина да е пак инспекторът.

Одри почувства сърцето си да бие лудо и ръката и затърси тази на Дик.

— Какво ще стане? — прошепна тя уплашено.

— Не знам — отвърна Шенън също толкова тихо. — Стойте близо до мен!

— Вратата е затворена! — извика инспекторът.

Едновременно с това Стийл, който пълзеше по пода към идола, запита:

— Няма ли някой кибрит? Капитане, не чухте ли нещо?

— Стори ми се, че тух леко скърцане. Можете ли да напипате идола?

— Мисля, че... О, Боже!

Кръвта на Одри се смрази от този вик на болка.

— Какво има? — викна Дик.

— Опарих се! — Чуха го да стене.

— Нещо гори — промълви Одри. — Не ви ли мирише?

Точно тогава лампите се запалиха отново. Изглежда, нищо не се бе променило. Стийл опипа ръката си, върху чиято длан се бе появила тъмночервена следа.

— От изгаряне е — изпъшка той.

Дик изтича до него и докосна пиедестала, върху който стоеше идолът. Беше леденостуден.

— Мисля, че беше нещо, което стърчеше от пода, сър — каза Стийл, — нажежена пръчка или нещо подобно...

— Най-напред да извадим камъните! — реши Шенън и завъртя котките. Вратичката се отвори, той се покачи и бръкна вътре.

Тялото на идола бе празно.

Всякакво търсене бе без резултат. Нямаше Никаква скрита врата, а стоманените въжета на асансьора бяха вече срязани по нареждане на Дик.

— Вземете си фенерчетата! — заповяда Шенън. — Отсега нататък всеки ще ги носи постоянно със себе си.

Като по сигнал осветлението изгасна пак и вратата се затвори, преди някой да успее да я стигне. Но този път мракът се задържа само за секунда.

— Това взе да става странно... — започна Дик и млъкна внезапно, тъй като светлините се запалиха отново.

Пред идола лежеше нова и голяма кожена чанта. Шенън се спусна към нея, вдигна я и я сложи на масата.

— Внимавайте, сър! — извика Стийл.

Дик опипа бързо чантата.

— Не е бомба — рече той и я отвори.

Едва не изпаднал в безсъзнание. Чантата бе пълна почти до ръба с камъните, които бе видял в гърдите на идола. Дик пое дълбоко дъх и махна на Стийл да се приближи.

— Това са, изглежда, всичките, които бяха вътре, нали? — попита той.

Онемял от смайване. Стийл успя само да кимне с глава.

— Инспекторе, кажете на хората да си съберат нещата — продължи Шенън. — Прекратявам охраната на тази сграда.

Малко по-късно всички напуснаха къщата и когато Дик протегна ръка да затвори вратата, тя сама се затвори. Веднага след това вътре се запалиха всички лампи, някой дръпна завесите на единия от прозорците и погледна навън.

Те се качиха в чакащата ги кола, Шенън бе притиснал здраво към себе си кожената чанта.

— Най-напред ще отидем у дома при мен — обясни той на Одри. — Там ще вземем и останалите камъни, след което ще ги отнеса в

Скотланд Ярд. Ще се успокоя едва когато се намират зад непробиаемите стоманени врати.

— Уф! — промърмори Одри. — От мен не става добър детектив. За малко да извикам!

— И аз също, госпожице Бедфорд — обади се Стийл. — Не можете ли да се отклоните малко от път я и да ме оставите в болницата Мидълесекс? Бих искал да превържат ръката ми.

Направиха отклонението и когато Стийл слезе, Одри забеляза:

— Трябваше да вземете и някой полицай с нас, капитане.

Той се засмя.

— Между Уордър Стрийт и Скотланд Ярд нищо няма да ни се случи — отвърна той.

Но след няколко минути ги сполетя беда. Една голяма лимузина ги настигна отзад, изведнъж зави и блъсна малкото такси, като го отхвърли върху тротоара.

Първата мисъл на Дик бе Одри. Бе я хванал с едната си ръка и придърпал към себе си, за да запази лицето ѝ, когато стъклата на прозорците се пръснаха на хиляди парчета. В следващия миг вратата се отвори и една ръка се появи вътре. Шенън, като я видя да сграбчва кожената чанта, замахна с юмрук. Ударът закачи човека в рамото, така че за секунда той пусна чантата. След това последва ответен удар през вратата. Дик видя блясъка на стомана и като се отдръпна и извъртя, за да го избегне, се опита да ритне противника си. Чу се вик и един нож падна върху натрошените стъкла.

— Дръжте го! — извика Шенън, забелязал дотичалия полицай. Но ревът на мотора заглуши гласа му. Другата кола изви в дъга около полицейския служител и изчезна по Шафтсбъри Авеню.

Дик с мъка изпълзя от колата и помогна на Одри да се изправи на крака.

— Засякохте ли номера? — попита той.

— Да, сър — каза шофьорът. — ХG 97435.

Дик се изсмя.

— Това е номерът на собствената ми кола! — поясни той — Във всеки случай приятелчето ни има чувство за хумор.

Приблужи се един инспектор, който след кратък разговор с Шенън осигури кола и отиде с тях на Хеймаркет.

— Виж ти! — рече Дик, когато стигнаха жилището му и той погледна нагоре към прозорците. Бе наредил на прислужника си да не напуска всекидневната, преди той да се е върнал, а сега горе бе тъмно.

— Останете в преддверието и дръжте чантата — рече той на полицейския служител. — Одри, застанете зад инспектора.

Шенън включи осветлението на стълбите и отвори вратата на жилището си. Крушката в коридора липсваше, така че той напразно въртеше ключа. Влезе с изваден пистолет в затворената всекидневна, запали лампата и видя прислужника си Уилям да лежи в кръв пред дивана. А стоманеният сейф зееше насреща му! Разбитата врата висеше на едната си панта. Купата с безценно то съдържание бе изчезнала.

За щастие раната на Уилям не се оказа толкова опасна и когато прислужникът започна да се съвзема, Дик влезе в съседната спалня. Прозорецът ѝ стоеше отворен. Той го затвори и пусна щорите. Освен това чекмеджетата на нощната му масичка бяха извадени, а леглото му бе разбъркано.

Излезе отново от апартамента и видя, че сега стълбите бяха тъмни.

— Кой изгаси светлината? — викна той отгоре.

— Мислех, че вие сте го направили, сър! — отговори инспекторът.

— Качете се тук и донесете чантата. Одри, моля ви, качете се и вие.

— Чантата ли, сър? Та нали вие я взехте!

— Какво? — изкрещя Шенън.

— Когато преди малко слязохте, нали ми казахте: „Дайте ми чантата и останете тук!“.

— О, невероятен идиот! Не можахте ли да го видите? — възмути се Дик.

— Беше тъмно, сър.

— А вие видяхте ли го, Одри?

Отговор не последва.

— Къде е младата дама?

— Тук долу до вратата.

Дик се завъртя и запали осветлението.

Одри бе изчезнала.

Шофьорът на таксито още чакаше. Беше видял „господина“ да излиза с чантата в ръка, а после бе излязла и дамата. Накъде бяха тръгнали и дали се движеха заедно, не можеше да каже.

За възможно най-кратко време всеки полицейски участък в Лондон бе научил за кражбата. Всички дежурни полицаи знаеха, че трябва да се оглеждат за мъж с голяма чанта, както и за точно описана млада дама в шлифер.

Уилям не можа да разкаже нищо друго, освен че е чел вестник, докато изведнъж след това всичко му се губеше.

Когато Дик изскочи забързан, за да отиде в Скотланд Ярд, срещна един цивилно облечен полицаи, когото познаваше, и го попита не е ли виждал случайно Одри, но мъжът отговори отрицателно.

— Стоях горе на входа на метрото — каза той, — а там, както винаги, е голяма блъсканица. Никой не ми направи особено впечатление. Видях само да минава Слик Смит, облечен в едно съвсем прогизнало тъмносиньо палто.

— Кога беше това?

— Преди около пет минути, сър.

* * *

В Скотланд Ярд още не се бяха получили никакви съобщения, когато Шенън пристигна там, така че той се зае най-напред да издири Слик Смит.

Слик го нямаше, но хазяинът нямаше нищо против Дик да се качи и да го изчака в стаята му. Вратата бе заключена, но се отвори лесно и Дик тъкмо бе започнал да оглежда внимателно стаята, когато обитателят ѝ влезе с усмивка и с голяма пура в единия край на устата.

— Добър вечер, капитане! — рече той живо. — Колко мило от ваша страна, че сте решили да ме посетите!

Шенън затвори вратата.

— Разкажете ми какво точно сте правили от пет часа досега!

— Това не е лесно — отвърна Смит. — Единственото, което знам, е че в девет и четвърт се намирах на Хеймаркет. Едно от кучетата ви ме видя и би било глупаво да го отричам. През останалото време скитах на-горе-надолу. Между другото бюрото на Стормър е пуснало

човек по петите ми. Така че трябва само да попитате. Искам да ви кажа нещо, капитане: нека да си разкрием картите. Днес в жилището ви е станала кражба. Затова ли искате да ме арестувате?

Това хладнокръвие подразни Дик. Нервите му бяха опънати и в дъното на сърцето си той знаеше, че загубата на цяло състояние не го засяга толкова, колкото въпросът дали Одри не бе в опасност.

— Смит — каза той настоятелно, — бихте ли ми направили услугата да ми отговорите откровенно? Когато се върнах у дома, госпожица Бедфорд бе с мен. Познавате ли я?

— Виждал съм я веднъж — отговори Смит.

— Добре, дали имате нещо общо с кражбата ми е все едно, но ми кажете друго, а именно дали сте виждали госпожица Бедфорд тази вечер?

Усмивката на Смит се разтегна върху цялото му лице.

— Разбира се, че я видях! — рече той. — Преди две минути стоеше пред тази къща.

Едва бе изговорил това, когато Дик вече се спускаше по стълбите. По тротоара се движеше напред-назад една фигура в шлифер.

— Одри? — извика той. — О, Одри, колко е хубаво, че сте тук!

— Господин Смит не ви ли каза, че чаках? — попита тя.

— Значи е предполагал, че ще дойда тук? — отвърна учудено

Дик.

Той се качи отново горе с нея и тя започна да разказва.

— Помислих, че сте вие, когато един мъж слезе и прошепна нещо на инспектора. Но когато отвори вратата, видях, че не сте вие. Дик, това беше Малпас! Тръгнах след него и го проследих по Пантън Стрийт, после през Лейстър Скуеър чак до Ковънтри Стрийт. Оттам сви в една малка пресечка, мина край Павилион Тиътър и нагоре по Грейт Уиндмил Стрийт. Видях една спряла лимузина и когато той се качи в нея, направих глупост. Извиках „Стой!“ и се затичах към колата и за мое най-голямо учудване той не потегли, а само показа главата си през прозореца и каза: „Вие ли сте, госпожице Бедфорд? Моля, качете се! Искам да поговоря с вас!“ Хукнах да бягам, а той изскочи светкавично от колата. Как съм се измъкнала, сама не знам. Наоколо нямаше никой, а бях изплашена до смърт. Едва когато минах няколко пресечки на зиг-заг и не можех повече, се появи господин Смит.

Ужасно се изплаших, защото реших, че бе Малпас. И това е всичко! След това господин Смит ме отведе у вас и там срещнахме един полицаи, който ни каза, че сте питали за мен.

Дик пое дълбоко дъх.

— Как стана така, че бяхте наоколо, Смит?

— Проследих младата дама, което навярно не бих сторил, ако не знаех, че е служителка на Стормър — отвърна Слик Смит, без да му мигне окото. — А сега е време да си вървите вече, капитане. Леха ноц!

Когато се събуди на следващата сутрин. Одри огледа смаяно луксозно обзаведената си стая. На вратата се почука и след като отново се бе мушнала в леглото, една камериерка вкара малка количка със закуска, а до чинията, за най-голяма нейна изненада, лежеше писмо от Дора. Учудването ѝ нарасна още повече, когато прочете следните редове:

„Мила сестричке!

Ще можеш ли някога да ми простиш грозните неща, които ти наговорих или ти сторих? Мислите не дават покой на мен и Мартин и като си спомня за отвратителната си постъпка спрямо теб, мисля, че тогава не съм била с ума си. Ще бъдеш ли така мила да ми простиш и да забравиш? Имам да ти казвам много неща. Моля те, обади се. Твоя обичаща те сестра Дороти“

— Дороти? — промълви Одри слисана. Все пак изпита нещо като радост и отиде веднага на телефона.

Когато Дора отговори, гласът ѝ звучеше глухо.

— Колко мило, че искаш да дойдеш! Нали сега работиш за Стормър?

— Откъде знаеш?

— Някой ми каза. Но това няма значение, стига да дойдеш.

Одри използва случая да разпита камериерката за тайнствения господин Торингтън.

— Казват, че е милионер — отвърна тя, като вдигна рамене, — но не виждам да е щастлив с парите си. През целия ден седи в стаята си и пуши или чете, а вечер излиза. Но не ходи на театър или други такива места! Не, само скита из улиците. Ех, и аз да бях като него! Всяка вечер щях да ходя в „Пале дьо Данс“.

— Сега тук ли е?

— Да, преди малко му занесох закуската. Едно трябва да призная: винаги е учтив и живее съвсем порядъчно. Става в пет часа и тогава портиерът трябва да му носи кафе и кифличка. Казва, че е привикнал толкова отдавна към това, че вече не може да се промени.

— Има ли си секретар?

— Не, нищо си няма. Дори папагал!

* * *

По обяд Одри се обади по телефона в бюрото „Стормър“. Изглеждаха много доволни от бедния ѝ отчет и тя се замисли учудено върху това по пътя към Кързън Стрийт.

Дора я прие много приятелски, хвана я за раменете и попита:

— Наистина ли си ми простила? Слава Богу, изглеждаш много добре. Никой не би повярвал, че си с цяла година по-голяма от мене!

— По-голяма от теб? — повтори стъписано Одри.

— Да, сестричке! За объркването е виновна мама. Тя се държеше толкова странно, особено с неблагоприятното си към теб. Ти си родена една година преди мен. Ето, това тук е актът ти за раждане: „Одри До-роти Бедфорд“. Бедфорд бе първият съпруг на мама.

Одри погледна недоумяващо документа.

— Но тя винаги казваше, че ти си по-голяма и в училище ти винаги бе с един клас преди мен! Ако това е така, баща ми...

— Точно така, скъпа! Твоят баща не лежи в затвора — каза тихо Дора. — Не исках да го приема, но... става дума за моя! Той е американец, който дошъл в Южна Африка и се женил за мама, когато си била на четири седмици.

— Невероятна история! — промълви Одри. — Изведнъж не трябва да се казвам Одри! А и двете ли носим името Дороти? — Изведнъж тя трепна и скочи от стола. — Мога да докажа, че съм по-малката! — извика тя триумфиращо. — Мама сама ми каза къде е било кръщенето ми — в една църква в Розбанк в Южна Африка!

* * *

След като Дора изпрати сестра си до външната врата и се върна във всекидневната, от съседната стая излезе съпругът и.

При вида на изражението му тя се отдръпна изплашена.

— Мартин, да не си решил...?

Той кимна. Между него и приказното богатство стоеше един човек.

* * *

Господин Уилит винаги се смущаваше в присъствието на Дан Торингтън. Дори и сега пронизателният поглед на възрастния мъж му причиняваше неудобство. Торингтън седеше с цигара в устата, обърнал гръб на огъня в камината.

— Имам пълно доверие на Сормър — каза той живо, — но такова младо момиче не става за моя секретарка. Ще ми играе по нервите! И въобще коя я тя?

— Момичето, което работеше за Малпас, сър.

— Да не е приятелката на този симпатичен капитан Шенън?

— Точно тя, сър.

— О! — Торингтън потри брадичката си — И Шенън ли желае това?

— Шенън не знае нищо, сър. Идеята бе на господин Сормър. За да ви кажа истината...

— Аха! — забеляза сухо той — Значи най-накрая истината! Е, нека да я чуем!

— Тя работи за нас и бихме искали да имаме някой край вас — за всеки случай.

— Толкова ли е способна тази млада дама? — засмя се Торингтън. — Добре, изпратете момичето днес следобед. Най-малкото мога да я видя. Как се казва?

— Одри Бедфорд.

Името не му говореше нищо.

— Значи в три — отвърна той.

— Тя е тук в хотела. Бихте ли...

— Какво? Още сега ли сте я довели?

— Тя живее тук — рече Уилит.

Торингтън се усмихна развеселен.

— Ако паметта ми не ми изневерява, почти съм убеден, че ще съм зает през цялото време, за да я пазя — забеляза той. — Но нека да дойде!

Уилит излезе и след малко се върна с Одри.

Торингтън я огледа с бърз поглед от главата до петите.

— Никога не бях виждал нещо, което да прилича по-малко на детектив — рече той сухо.

— И аз си се представям още по-малко като детектив — отвърна тя с усмивка, когато той ѝ подаде ръка. — Господин Уилит ми каза, че бихте искали да ме назначите като секретарка.

— Господин Уилит преувеличава — поясни Торингтън добродушно. — Опитна секретарка ли сте?

— Не, не съм — призна тя угрижено.

— Толкова по-добре! — усмивката му бе заразяваща. — Не вярвам, че бих понесъл някоя опитна секретарка — твърде сърчните хора действат ужасно потискащо. Смятам, че тогава няма да измъквате тайно писмата ми, за да ги четете или снимате. Добре, господин Уилит, искам да поговоря по-подробно с тази дама.

Уилит излезе от стаята.

— Задължения няма да имате никакви — обясни Торингтън шеговито. — Работното ви време ще е... Сега си спомням за вас. Вие сте момичето, което миналата година си навлече неприятности!

Този проклет обир на диамантената огърлица! Никога ли няма да бъде забравен?

— Имате сестра, не е ли така? Хм! О, извинете ме, ако съм ви засегнал?

— Тя не е толкова лоша, колкото си мислят хората.

— Нямаше да е така, ако не се бе омъжила за Мартин Елтън — отвърна той. — Господина познавам по-добре, отколкото можете да предположите. Работили сте за Малпас, нали? Необикновен човек!

— Доста необикновен! — потвърди тя.

— Знаете ли, че публично е обявено издирването му?

— Помислих си го.

По лицето на Торингтън се изписа лека усмивка.

— Вчера вечерта трябва да сте преживели страхотен ужас? Приемам, че вие сте били там, когато Шенън е загубил диамантите.

Одри го изгледа изненадано.

— Във вестниците ли го пише?

— Не, само в моя частен вестник. Видяхте ли камъните? Купища красиви, чудесни малки камъчета. Те са мои.

Одри онемя. Той бе изрекъл това съвсем непринудено и спокойно.

— Да, те ми принадлежат — или по-скоро ми принадлежаха. На всеки камък има печат на „Халъм и Колд Майн“. Можете да го кажете на Шенън, когато го видите, въпреки че той сигурно вече го знае.

Очите му се насочиха внезапно към краката ѝ и се задържаха толкова дълго, че тя започна да се чувства неловко.

Накрая той зададе неочакван въпрос:

— При влажно време боли, нали?

— Да, малко — изплъзна се от устата ѝ и после дъхът ѝ секна. — Какво искате да кажете? Откъде можете да знаете...?

Торингтън са засмя и продължи да се смее, докато не му изскочиха сълзи на очите и едва тогава отвърна:

— Извинете ме! Аз съм един любопитен стар човек. — После ѝ подаде купчина писма и посочи към бюрото. — Моля, отговорете на тези!

— Бихте ли ми казали какво?

— Не е нужно. На хора, които искат пари, пишете „Не“. На такива, които искат да говорят е мен — че съм в Париж. А на журналистите отговаряйте, че за съжаление току-що съм починал.

Той извади от джоба си едно смачкано писмо.

— Това изисква по-особен отговор — продължи той, без да ѝ го даде. — Моля запишете: „Следващата сряда тръгва кораб за Южна Америка. Предлагам ви петстотин лири и безплатен билет. Ако ви е скъп животът, ще приемете предложението ми.“

Одри стенографираше бързо.

— А адресът? — попита тя.

— Господин Уилям Станфорд, Портмън Скуеър 552 — каза възрастният мъж, като гледаше разсеяно към тавана.

В апартамента на Торингтън в Риц-Карлтън имаше всякакви странни неща, които Одри забеляза едва при обстойно оглеждане, след като новият ѝ шеф излезе следобед и я остави сама в жилището си. На всички врати имаше резета, а когато Одри отвори един прозорец, за да види по-добре отсрещната къща, бе стресната от разтварянето на вратите и нахълтването на трима мъже. Единият от тях бе агент на Стормър, когото бе виждала, останалите двама бяха непознати.

— Съжالياвам, че ви изплашихме, госпожице — рече агентът. — Трябваше да ви предупредим да не отваряте прозорците. — Той изпрати другите двама навън, затвори внимателно прозореца и продължи: — Включихте алармената инсталация. Не можете да я видите, реагира на завъртването на дръжката. И ако дойдете, ще ви покажа още нещо. — Той я заведе в учудващо просто обзаведената спалня на Торингтън, в която имаше, кой знае защо, двойно легло. — Господинът спи от тази страна и ако случайно сложи главата си на другата възглавница... — Вдигна я много предпазливо и Одри можа да забележи тънък като нишка кабел, който изчезваше под леглото. — И най-малкият натиск извиква веднага нощната стража.

— Торингтън наистина ли е в опасност? — попита тя.

— Човек никога не може да знае — промърмори мъжът.

През следобеда Одри намери време да напише няколко реда на сестра си:

„Скъпа Дора!

И двете се държахме като деца. Мога да се казвам «Дороти» или както искаш, а също с удоволствие бих приела, че съм по-голяма от теб. До скоро виждане.

Дороти“

Когато Дора получи това писмо, даде го на Мартин с думите:

— Тази работа няма да стане. Една телеграма би била достатъчна, за да се потвърдят думите на Одри.

— Но все пак трябва да опитаме — отвърна съпругът ѝ. — Банката вече ме заплашва, защото сметката ми е на червено, а съм я закъсал здравата. Трябва да се отървем от Одри — някъде на континента.

— Ами Шенън?

— Остави Шенън! Повече се тревожа за това, което ще ми струва Слик Смит. Знае прекалено много! Не само по въпроса за Одри. Спомняш ли си вечерта, когато исках да застрелям Маршълт? Тъкмо се бях покатерил на покрива му, когато долу се разигра театърът. На покрива стоеше детектив, но той не видя нито мен, нито другия мъж, който се покатери по въжето, отвори прозореца на покрива на Малпас и влезе вътре. Но аз го видях!

— Значи си видял убиеца? — прошепна тя.

— Видях нещо повече. Когато се промъкна в малкото таванско помещение, включи джобно фенерче и извади от джоба си перука, фалшив нос и брадичка, с които се маскира. След като го направи, не бих го различил от Малпас.

— Малпас! — изхълца Дора. — И кой беше?

— Слик Смит — отговори Мартин.

* * *

Междувременно Шенън бе решил да изнесе идола от къщата на Портмън Скуеър 551 и да го закара в Скотланд Ярд.

— Вземете един цивилен служител и пуснете вътре поръчаните хора от транспортното бюро — каза той на Стийл. — Едва когато донесем нещото тук, ще дам на опитни техници да го изследват. Освен това днес разговарях с една от прислужниците на Маршълт и тя ми разказа, че той наистина се страхувал много от съседа си. Веднъж била в стаята точно в момент, когато се почукало три пъти на стената и Маршълт почти бил умрял от страх.

— Това показание надали ще ни помогне особено — заяви Стийл.

— И още как! Сега мога да си представя кой е бил страхливецът с двете лица. Но е време да тръгвате!

Помощникът му побърза да изпълни нареждането, но двамата служители напразно чакаха поръчаните за пренасянето на идола хора, а когато се опитаха да се обадят в транспортното бюро, се оказа, че телефонът не работи. Стийл изпрати спътника си до най-близката телефонна кабина и докато го чакаше, се разхождаше на-пред-назад по тротоара пред отворената външна врата на къщата.

Дотича спътникът му и съобщи, че заповедта на Шенън е била отменена следобед лично от него.

— Така си и мислех — изръмжа огорчен Стийл. — Нека да видим какво ще каже капитанът за това.

За щастие се обади самият Шенън, когато Стийл му телефонира.

— Не съм отменял никаква заповед. Ще отложим за утре нещата, Стийл. Върнете се обратно при къщата и наблюдавайте какво става.

Дик затвори и се обади в електростанцията. Когато на телефона дойде служителя, с когото искаше да говори, каза:

— Тук е капитан Шенън от Скотланд Ярд. Искам утре от четири часа следобед да изключите тока на Портмън Скуеър 551. Точно в указания час. Можете ли да го направите, без да идвате в къщата?

* * *

В това време двамата служители бяха отишли на малката уличка, намираща се зад къщата на Малпас, и се приближаваха към градинската порта, когато оттам излезе елегантно облечен мъж.

— Слик Смит! — каза безгласно Стийл. — И носи жълти ръкавици!

Без да подозира нищо, Слик Смит продължи да върти бастуна си във въздуха и се отдалечи спокойно. Когато стигна Майда Вейл, се спря пред внушителните разкошни сгради на Гревил, после влезе през единия от двата входа и отиде при портиера.

— Бих искал да говоря с господин Хил — заяви той.

— Господин Хил не е тук. За жилище ли идвате?

— Да — отговори Смит, — за жилището на лейди Килфърн. Нали то се дава напълно мебелирано под наем. Ето, моля! — Той

извади синя бележка, която портиерът провери внимателно.

— Добре, сър, щом лейди Килфърн разрешава да го посетите, ще ви заведе.

Но при вида на спуснатите капаци на прозорците и на покритите мебели Смит поклати глава.

— Жилището към улицата ли гледа? За съжаление не мога да спя при този шум.

— В задната част няма нищо свободно, сър.

— Кой живее там?

Бяха се върнали на стълбите и Смит посочи една врата отатък асансьора. Докато портиерът обясняваше, че там живеел някакъв адвокат, Слик се отдалечи по коридора и надзърна през големия прозорец, който гледаше към двора.

— Това би ми свършило работа — рече той. — Аха, има резервна стълба. Много се боя от пожар.

Надвеси се и погледна надолу. Беше ясно, че сръчен човек би могъл да достигне от пожарната стълба прозореца на стълбището.

— Бих желал да видя някой от апартаментите, които гледат към двора, но изглежда, това не е възможно, така ли? — каза той разочарован.

В този момент се чу звънецът на асансьора.

— Извинете — каза портиерът, но Слик го задържа за ръката.

— Не бихте ли могъл да се върнете? — запита настойчиво Смит. — Бих искал да чуя мнението ви за това жилище.

— Веднага ще се върна, сър!

Когато се появи отново, Слик стоеше замислен на същото място, на което го бе оставял.

— Бихте могли да се качите на покрива, сър, оттам има чудесен изглед. Да ви отведе ли с асансьора?

— Предпочитам пеш — отвърна Слик Смит, а портиерът отново бе извикан долу със звънеца на асансьора.

Когато мъжът слезе, Слик се насочи към вратата на апартамента. Леко побутване бе достатъчно да я отвори, защото през краткото отсъствие на портиера я бе отключил. Сега дръпна резето и огледа набързо стаите. В спалнята събра каквито дребни предмети му попаднаха под ръка и ги напъха в обемистите джобове на самото си. После се вмъкна в кухнята, прегледа запасите в килера, помириса

маслото, провери съдържанието на една метална кутия с кондензирано мляко и пипна хляба, за да установи откога е. След това се върна в антрето и се ослуша. Чу се бученето на асансьора. Слик се наведе, повдигна капака на пощенската кутия на вратата и видя асансьора да отминава нагоре. Изскочи навън, затвори вратата и когато портиерът се върна с асансьора, го завари да стои долу в преддверието.

— Все пак навярно ще наема жилището — каза Смит. — Но в такъв случай ще трябва да се обърна към някой друг, а не само към вас, нали?

— Да, сър. Благодаря много, сър.

Портиерът прибра бакшиша, а Слик излезе на улицата и махна на една кола.

През следобед на същия ден Мартин Елтън се задържа почти час в банката, извади съдържанието на сейфа си, накъса всички документи и прибра в джоба на сакото си само четири гъсто изписани листа.

Веднага щом се върна вкъщи, се обади на Станфорд и го помоли да дойде незабавно, на което Станфорд се съгласи едва след дълги уговорки.

Когато малко преди пет стигна Кързън Стрийт, Станфорд бе в много лошо настроение.

— Какво, по дяволите, те е прихванало да ме разкарваш дотук, като че ли съм ти подчинен? — започна той сърдито.

Мартин лежеше на дивана и вдигна поглед от книгата си.

— Затвори вратата и не викай така! — рече той невъзмутимо. — Работата е сериозна, иначе нямаше да те повикам. — Изправи се, взе си пура и предложи една и на Станфорд. После продължи: — Сега Одри работи при Стормър и е голяма хитруша.

— Това какво ме засяга?

— Казвам ти, че е хитра, а че не е настроена твърде приятелски към теб и мен след онази история с диамантената огърлица, можеш сам да се досетиш. Съвсем случайно разбрах, че Стормър работи за почти всички посолства в Лондон.

Станфорд се изсмя подигравателно.

— Колкото до мен, нека събира колкото си иска доказателства? — отвърна той. — Все едно. Това ли е всичко?

— Не съвсем — продължи Мартин. — Спомняш ли си планчето за обира на диамантената огърлица, който ти, както винаги при такива случаи, бе разработил писмено?

— О, да, но то е унищожено.

— За съжаление не е — каза хладнокръвно Елтън. — Беше толкова гениална работа, че аз направих глупостта да го запазя. Онзи ден Одри била тук. Дошла, докато Дора и мен ни е нямало, и отишла в

стаята на Дора да си оправи косата, Дора пазеше ключа от сейфа ми в бюрото си.

— Е, и? — рече Станфорд.

— Когато днес отидох в банката да изтегля пари от сейфа, всичките ми документи бяха изчезнали.

Станфорд пребледня.

— Искаш да кажеш, че планчето е изчезнало с тях ли?

— Да, това искам да кажа. Моля! — Той вдигна ръка. — Не скачай веднага от прозореца! Признавам, че бе детински глупаво от моя страна да го запазя. Трябваше, естествено, веднага да го унищожа, особено след като ти бе записал дори имената, ако не се лъжа. За мен цялата история е също толкова неприятна, колкото и за теб, а може би и по-неприятна, защото тя имаше да урежда сметки с Дора и с мен, а не с теб.

Станфорд сви юмруци.

— Ти ме нареди така, ти! Как можеш да пазиш подобно нещо?

— Защо написа имената върху листа? — отвърна Мартин. — Заслужаваш упрека, разбира се, но ако работата стигне до съд, за това ще е виновна хитростта ти.

Станфорд вдигна рамене. Въпреки видимата си грубост в обноските по същество той бе страхлив и Мартин добре знаеше това.

— Какво да правя сега? — запита той злобно и двамата започнаха да обсъждат средства и начини.

* * *

Торингтън бе освободил Одри за вечерта.

— Имам още една важна среща — бе казал той. — Можете да отидете на театър или да прекарате времето си както ви хареса.

Одри се зарадва, защото Дора я бе поканила на вечеря.

— След това ще излизам и затова ще вечерям рано. Значи не е нужно да се издокарваш специално — обяснила ѝ бе тя по телефона.

Дора отвори сама на сестра си.

— Готвачката ми излезе преди малко — рече тя и целуна Одри. — А прислужницата ми толкова искаше да види болната си майка, че сърцето ми не позволи да я задържа. Така че трябва да бъдеш

снизходителна. За щастие Мартин отиде в клуба. Той ще дойде след това да ме вземе.

Масата бе наредена за двама души, а и от вечерята не можеше да се иска повече, тъй като въпреки всичките си недостатъци Дора бе чудесна домакиня.

— Нека да изпием бутилка шампанско — предложи тя, — за да отпразнуваме одобряването си.

Стана от масата, извади от сребърната кофичка една изстудена бутилка и умело махна телта около тапата ѝ.

Одри се засмя.

— Отдавна не съм пила шампанско — рече тя.

— Мисля, че такова шампанско надали някога си пила — отвърна живо Дора. — Мартин е познавач, казвам ти.

Тапата изхвъркна с гръм ѝ тя напълни една чаша, така че пяната преля.

— За щастливото ни бъдеще! — каза тя и вдигна чашата си.

Като се усмихна, Одри отпи.

— Трябва обаче да го изпиеш до дъно! — извика Дора.

Одри се подчини, вдигна тържествено чашата си и я изпразни.

— О! — възкликна тя, като се опитваше да си поеме дъх. — Не разбирам много от шампанско. Това ми се струва горчиво.

Половин час по-късно прислужницата се върна неочаквано.

— Мислех, че ще ходите на театър? — учуди се Дора.

— Боли ме главата — оплака се момичето. — Съжалявам, обаче наистина не можах да използвам билетите, които ми подарихте. Навярно мога да помогна при сервирането...

— Вече вечеряхме — отвърна Дора — и госпожица Бедфорд току-що си отиде.

* * *

Мъжът, с когото Торингтън имаше уговорена среща в Риц-Карлтън, веднага бе отведен горе. Торингтън му хвърли остър, преценяващ поглед и мълчаливо му посочи един стол.

— Ако не се лъжа, вече сме се виждали, господин Торингтън — започна Мартин.

— Много добре знам, че никога не сме се виждали, макар да ви познавам от приказките на хората — каза Торингтън. — Свалете си палтото, господин Елтън. Поискахте да говорите с мен на четири очи и по различни причини аз се съгласих. Мисля, че вие сте зет на секретарката ми.

Мартин кимна тъжно.

— За съжаление да — отвърна той.

— За съжаление ли? — Възрастният мъж повдигна вежди. — А, имате предвид миналото й? Бедното момиче е било замесено в някаква кражба. Искате да ме предупредите да се пазя от нея ли?

— Не, идвам по съвсем друга причина — рече Мартин, който въпреки сериозното изражение на Торингтън имаше чувството, че старият човек му се присмива. — Господин Торингтън, извинете ме, ако засегна една доста болна тема. Преди години сте бил осъден в Южна Африка...

— Да, станах жертва на един от най-големите мошеници в бизнеса с диаманти, Лейси Маршълт, който сега е мъртъв.

— Имали сте млада жена — продължи след пауза Мартин — и дете, малко момиче на име Дороти.

Торингтън кимна мълчаливо.

— Съпругата ви била извън себе си от срам. Напуснала Южна Африка и повече не сте чули за нея, така ли?

— Не съвсем. Веднъж, само веднъж ми писа.

— Тя се върнала с бебето и с по-голямата си дъщеря в Англия, приела името „Бедфорд“ и живеела от малкия си приход.

— От рента — поправи го Торингтън. — Преди да ме арестуват, платих рентата в една банка. Моля, продължавайте!

Мартин пое дълбоко въздух.

— По някаква причина майката отгледала децата си, като представила Дороти като дъщеря на първия си съпруг, докато по-малкото момиченце изкарала по-голямо. По каква причина...

— Оставете това! — прекъсна го Торингтън. — Всичко може както да е вярно, така и да не е вярно. И по-нататък?

Тогава Мартин предприе решаващата крачка.

— Сигурно мислите, че дъщеря ви Дороти е мъртва, сър. Но това не е така. Тя е жива. Живее тук в Англия... и е моя жена.

Даниел Торингтън го изгледа.

— Това ли е историята, която искахте да ми разправите? — попита той. — Че малката ми Дороти още е жива и е ваша съпруга?

— Да, господин Торингтън.

— Аха! — потри ръце възрастният мъж. — Наистина ли?

Настана дълга потискаща пауза.

— Знаете ли точно обстоятелствата на арестуването ми? Не? Тогава ще ви ги разкажа. — Погледна нагоре към тавана, облиза устните си и сякаш преживя случката в съзнанието си.

— Седях на стъпалата пред къщата си в Уинберг и държах в скута бебето си, когато видях Маршъл да излиза от храсталака. Учудих се, че идва при мен, но видях, че водеше двама полицаи със себе си. Той се страхуваше от мен, страхуваше се до смърт! Когато се изправих и сложих детето в люлката, той извади пистолет и стреля. Покле каза, че аз пръв съм стрелял, но това бе лъжа. Изобщо нямаше да стрелям, но куршумът му улучи люлката и чух писъка на детето. Тогава стрелях по него и щеше да е мъртъв, ако не бях извън себе си заради детето. Така че не го уцелих и вторият му изстрел ми счупи крака. Знаехте ли това?

Елтън поклати глава.

— Помислих си, че ще е ново за вас. Детето бе ранено. Куршумът мина през големия пръст на крачето му и счупи костта. Учудвам се, че жена ви никога не ви го е казала...

Мартин мълчеше.

— Дъщеря ми Дороти не е мъртва. Знам го от доста време и сега я намерих с помощта на приятеля си Стормър.

— И тя знае ли...? — Елтън бе пребледнял.

— Не, не знае. Ще го научи едва след като приключи с работата си.

Студените му очи не помръдваха от лицето на Мартин.

— Съпругата ви е моята дъщеря, така ли? Кажете ѝ да дойде тук и да ми покаже левия си крак. Можете да фалшифицирате актове за раждане, Елтън — о, номерът ви бе добър, синко! — но не можете да поправите счупено пръстче!

Той позвъни.

— Изведете този господин — рече той — и когато дойде госпожица Бедфорд, искам да говоря незабавно с нея!

Четвърт час по-късно Дора и Мартин стояха един срещу друг във всекидневната си. След като Мартин ѝ разказа за срещата си, тя забеляза:

— Може би ще успеем да извъртим нещата в наша полза. Той ще плати, за да я получи обратно, ако...

— Ако...?

— Ако все още е жива — рече тихо Дора — и ако... нищо друго не се е случило.

В единадесет вечерта Слик Смит бе посетен от една дама. Стопанинът, който много държеше на доброто име на къщата си, заяви възмутено, че няма да позволи посещения на дами толкова късно, но Слик му отвърна:

— Става дума за много важно съобщение от приятеля ми капитан Шенън. Може би ще бъдете така добър да ми отстъпите за половин час всекидневната си.

Собственикът се съгласи.

След четвърт час дамата си отиде и Слик благодари на домакина.

— Има една много важна работа, за която мога да помогна на капитан Шенън — добави той.

После се качи в стаята си, облече едно вълнено палто и напъха всякакви неща по джобовете си. Когато излезе от къщата, отвън го чакаше дамата и те се запътиха към Марбъл Арк. Слик добре забеляза, че неизбежният човек на Стормър го последва, но без да се притеснява от това, се сбогува с дамата и се отправи с едно такси към сградата на Гревил. Там нощният пазач го посрещна любезно и го отведе с асансьора нагоре, тъй като сега Слик държеше елегантен апартамент на втория етаж.

През същата вечер инспектор Стийл правеше редовната си обиколка на безбройните и безкрайно различни нощни клубове на Лондон. Към дванадесет се прибра и когато бръкна в джоба си за ключа, покрай него мина мъж, носещ една чанта. Стийл бе смъртно уморен, но когато видя чантата, която бе толкова тежка, че мъжът постоянно я прехвърляше от едната ръка в другата, обърна се и тръгна по петите му. Преследването бе дълго, тъй като мъжът явно го усети, ускори крачка, започна да свива ту зад един, ту зад друг ъгъл, а накрая се затича. Но Стийл също имаше бърз крак и не му позволи да се отскубне, тъй като полицейският му инстинкт му казваше, че има нещо гнило в тази чанта. Когато мъжът отново се скри зад ъгъл, този път на Харни Стрийт, късметът му го напусна. На ъгъла на улицата стоеше

полицай и беглецът се спря, подвоуми се за секунда, видя Стийл близо зад себе си, пусна чантата и хукна през глава.

В този миг Стийл то позна: беше Слик Смит.

— Проследете този човек? — заповяда Стийл на полицая и насочи вниманието си към чантата.

* * *

Дик Шенън тъкмо се събличаше, когато подчиненият му нахълта със светнали очи.

— Виждате ли това? — извика той и отвори рязко чантата.

Дик погледна в нея и се вкамени.

— Диамантите! — прошепна той.

— Бяха у Слик Смит? — рече той, едва поемащ си дъх. — Видях го отдалеч и го проследих, без да знам кой е. После той хукна и когато го настигнах, пусна чантата.

— Осигурете кола! — каза Дик и започна да се облича отново.

След пет минути Стийл се върна и този път се бе погрижил както трябва. Колата бе ескортирана от двама полицаи с мотори и така стигнаха сигурно да Скотланд Ярд, където големите стоманени врати на бронираното помещение се затвориха зад диамантите на Малпас.

Дик се върна със Стийл на Хеймаркет и завари пред външната врата едно малко и много мръсно момче. Уилям стоеше до него и събщи:

— Казва, че носи писмо за вас, сър, но не искаше да ми го даде.

— Аз съм капитан Шенън — рече Дик, но малкият, изглежда, още не се решаваше да се раздели с писмото си.

— Въведете го вътре — заповяда Шенън и момчето бе отведете във всекидневната. Беше ужасно парцаливо и изцапано създание от източната част на Лондон.

С голяма мъка то измъкна нещо доста нечисто, което приличаше на сгънато в триъгълник парче вестник. Дик го взе и видя, че бе от лондонски сутрешен всекидневник. Съобщението бе изписано с молив в празното поле на вестника:

„Спасете ме, за Бога? Намирам се на кея Фулдс.
Дяволът ще ме убие утре рано сутринта.

Лейси Маршълт“

— Лейси Маршълт? — извика Стийл. — Боже мой! Но това не е възможно?

— Откъде го имаш? — попита бързо Дик.

— Едно момче ми го даде на Спа Роуд. Каза, че някакъв господин хвърлил бележката през една решетка в края на доковете и че ще получа една лира, ако я занеса на капитан Шенън.

— Защо не я донесе той сам тук?

Момчето се ухили.

— Защото ви познавал, сър, така ми каза.

— Знаеш ли къде се намира кеят Фулдс?

— Да, сър. Често съм ловил риба там.

— Добре, ще ни покажеш пътя. Уилям, изкарайте колата! Хлапакът да седне до вас!

Минаха покрай Скотланд Ярд, за да вземат подкрепление, и спряха на Лондон Бридж, където намериха един местен сержант, познаващ добре реката. Тогава пуснаха момчето. Малко след това видяха водата на Темза да блести.

— Оттук, надясно — каза сержантът.

Тръгнаха по един кей, покрит с метални скари, които кънтяха кухо и тъпо. Дик се приближи до края му, за да погледне във водата.

— Никой не се вижда. Трябва да е в сградата на склада.

— Помощ!

Гласът бе слаб, но Шенън го чу и вдигна ръка.

За момент всички стояха, без да се мърдат, и се вслушваха. Тогава се повтори — отначало лек стон и после:

— Помощ! За Бога, помощ!

Дик се наведе над водата. Приливът повдигаше нивото ѝ, а малко по-надясно се намираше лодка. Като се промъкна внимателно, той скочи в нея.

— Помощ! — Този път гласът прозвуча по-близо.

— Къде сте? — извика Шенън.

— Тук! Тук!

Гласът бе на Маршълт.

Тъй като нямаше гребла, след като отвърза лодката, Дик я придърпа, хващайки се с ръце за дъските, докато достигна мястото, откъдето бе дошъл викът. Започна да осветява наоколо с джобното си фенерче и още в следващата секунда светлината му падна върху лицето на Маршълт. Мъжът бе потопен във водата до раменете, а ръцете му, вдигнати над главата, бяха свързани с белезници за едно желязо.

— Махнете светлината, иначе ще ви пипне! — викна той.

Дик изключи фенерчето и в същия миг гръмнаха два изстрела. Шапката му отлетя и той почувства пареща болка в дясното ухо. Набързо избута лодката назад, като гребеше с ръце, и извика Стийл.

— Извадете си пистолета и запалете фенерчето — каза Шенън, като прокара лодката през лабиринта от ръждясали жезла. — Ако забележите някаква глава, стреляйте веднага!

Три минути по-късно Маршълт бе освободен от ужасното място и се строполи, кашлящ, на пода на лодката. Отведоха го бързо в най-близкия полицейски участък, където след гореща баня и във взети на заем дрехи той заприлича малко повече на човек, макар все още да трепереше като лист.

Междувременно Дик и хората му бяха претърсили склада, без да открият нищо друго, освен една от зелените кутийки за патрони, които бяха видели в склада на Маршълт.

Когато Дик се появи, Маршълт не можа да разкаже много.

— Беше много глупаво от моя страна да се хвана в капана, когато Тонгър ми донесе писмото. Писмо от една дама, която ми съобщаваше, че иска да се срещнем. Можете да попитате Тонгър.

— Страхувам се, че Тонгър няма да може да ни каже нищо повече — отвърна Шенън.

— Какво?

— Час след като ви бяха нападнали, го намерихме — застрелян.

— Боже мой! — рече без глас Маршълт и мина известно време, преди да продължи: — Сам не знам какво ме накара да го направя, но си облякох бронираната жилетка, преди да отида там. Никак не е удобна, обаче този път наистина ми спаси живота. Така че отидох без палто в съседната къща и веднага щом почуках, бях пуснат да вляза. Когато един глас отгоре ми извика да се кача, естествено последвах

поканата му и изведнъж се озовах пред един явно маскиран човек, който рече, смеейки се: „Ето, че те пипнах!“ След това насочи пистолет към мен и изстрелът бе последното, което чух, преди да дойда отново в съзнание. Дори и за това, което се случи после с мен, нямам ясна представа. Изглежда, трябва да съм проспал повечето, тъй като няколко пъти старецът идва и ми слагаше инжекция в ръката... — Той се облегна уморено, и добави: — Всичко останало ви е известно.

Дик кимна.

— Само едно, Маршълт! Има ли проход или врата, която се свързва къщата на Малпас с вашата?

— Доколкото знам, не — отвърна Лейси.

— И вие твърдите, че не сте разпознали Малпас? — Трябва да имате някакво предположение или най-малкото съмнение за самоличността му?

Маршълт се подвоуми за момент.

— Може да ви прозвучи фантастично — рече той накрая, — но ми се струва, че... че Малпас е жена.

Одри сънува ужасен кошмар. Представяше си, че лежи на ръба на висока и тясна кула, която постоянно се клати, и при това я измъчваше ужасно главоболие, което започваше от очите, и оттам, като минаваше през слепоочията, стигаше до тила ѝ. Изпитваше неясно желание за чаша чай и протягаше ръка край кревата си да позвъни, но не хващаше нищо във въздуха. След известно време ѝ стана ясно, че лежи върху дюшек на пода, тъй като търсецата ѝ ръка можеше да го пипне. Беше тъмно като в рог и тя бе много, много жадна. Езикът ѝ бе залепнал за небцето.

Най-накрая се надигна бавно и несигурно, като се подпираше на стената, за да не падне Потърси врата, намери една и я отвори. Имаше смътното усещане, че пред нея се простира дълъг коридор, в чийто край гореше лампа. Тръгна по него и откри в едно малко помещение мивка, към която се насочи зарадвана. Когато завъртя кранчето, отначало потече кафява мръсна вода, но постепенно се избистри. Изми лицето си и после пи, като подложи шепите си. След това седна на пейката под прозореца и се опита да мисли.

С усилие си проправяше стъпка по стъпка път в скованото съзнание, докато изведнъж си припомни вечерята у Елтън и пенливото шампанско, което имаше отвратителен вкус — Дора!

Все още се намираше под влиянието на това, с което я бяха упоили, но след време ѝ стана ясно защо бе толкова тъмно. Всички прозорци бяха покрити с тежки кепенци. Напразно се опита да помести железните резета. Напрягането само изтощи малките ѝ сили и тя се свлече в безсъзнание на пода.

Когато пак се свести, почувства, че ѝ е студено и че е скована, но главоболието бе отминало. След като пи отново вода, се върна в стаята, в която се бе събудила. Потърси ключ и когато го намери, запали осветлението, за да види, че единствените мебели в стаичката бяха дюшек и счупен стол. Като изразходва всичките си сили, отчупи един от краката на стола, за да може да го използва като оръжие в случай на

нужда. После се отпусна изтощена върху дюшека и веднага потъна в дълбок сън.

Събуди се отново и като се изправи, чу говор. Безшумно се промъкна по коридора до затворената врата и заслуша. Гласът идваше отдолу и като го разпозна, за малко не изпадна в несвяст.

Беше Лейси Маршълт! Клекна, треперейки цялата, и погледна през отвора на ключалката. Навън бе светло и тя забеляза фигурата на мъж.

— Трябва да е тук някъде! — рече отново гласът на Маршълт:

Мъжът отвън, изглежда, също се ослушваше напрегнато като нея. Обърна се и тя видя големия нос, продълговатата брадичка — Малпас!

С подгъващи се колене тя се върна в стаичката. Страхотен ужас я бе обзел и почти лишил от разум. На вратата на коридора се почука леко.

Със затаен дъх Одри гледаше вратата. Почука се още два пъти, след което настъпи мъртва тишина. Не смееше да се помръдне. Накрая се чу стърженето на ключ, тихо изскърцване и вратата се помести. С туптящо сърце тя се осмели да се върне в коридора. На пода лежеше поднос с горещо кафе, хляб, масло и студено месо. След като хапна и изпи кафето, мислите ѝ се проясниха и тя започна да разсъждава. Какво би могла скрои Дора, за да я затвори тук, в къщата на Малпас? Запали всички лампи, които успя да намери, и отвъртя крана. Светлината и плискащата се вода ѝ подействаха успокояващо. От време на време се решаваше да се приближи до вратата на коридора, но навън цареше пълна тишина.

За кой ли път отиде до нея, когато чу някой да се качва по стълбите. Коленичи бързо и погледна през ключалката. Нещо тъмно се плъзна по вратата и спря на широката площадка. Сега го видя ясно: беше мъж, облечен с дълго палто и мека шапка. Той протегна ръка и част от стената се отвори — широка около половин метър врата, която бе толкова добре замаскирана, че дори набитото око на Шенън не я бе открило. Одри видя как ръката бръкна вътре. Присветна син пламък и светлината в коридора изгасна. След това той се приближи до вратата и тя видя края на ключа да се плъзва в ключалката. Обърна се, като пищеше високо, и се втурна обратно в стаята си, затвори плътно вратата и се облегна с гръб към нея. Вратата на коридора се отвори.

В четири часа сутринта Дик се върна у дома, след като бе изпратил Маршълт до дома му и се бе полюбувал на смущението на Станфорд от това възкръсване. Във всекидневната си завари двама души: преуморения, но упорит Уилям и...

— Господин Торингтън! Вие тук?

Мъжът се бе преобразил изцяло. От обичайния му повърхностен и присмехулен тон не бе останала и следа.

— Чакам ви с нетърпение! Дъщеря ми е изчезнала!

— Вашата...?

— Моята дъщеря. Одри. О, вие не знаехте ли, че тя е моя дъщеря от втория брак на майка й?

Дик го изгледа стъписано.

— Одри е изчезнала?

— Излезе снощи и не се върна. Оставих я да излезе, защото имах среща с Елтън. — Той разказа накратко за разговора си с Мартин. — Всички факти, разбира се, ми бяха известни и той още не бе свършил, когато отгатнах намеренията му. Наредих да доведат след завръщането й Одри веднага при мен. В единнадесет не се бе прибрала и когато в полунощ попитах за нея, още я нямаше. Понеже знам, че в днешно време младите момичета скитат до късно през нощта, не се обезпокоих толкова, но когато мина един, а после и два часът, не издържах повече. Обадох се в Скотланд Ярд и тъй като там не знаеха нищо за вас, реших да дойда тук.

— Къде е искала да отиде? — попита Дик.

— Не знам, и в хотела не е споменала нищо.

— Трябва да погледнем в стаята й — рече Шенън и отиде с Торингтън в Риц-Карлтън.

В кошчето на Одри намери скъсано писмо, което сглоби и прочете.

— Трябва да отида у Елтън — каза той кратко. — Не е нужно да идвате.

* * *

Доста време мина, преди Мартин сам да слезе да отвори. Беше по пижама, но следите от пепел на пура върху копчето му издаваха, че не бе станал от леглото.

— Жена ви тук ли е? Искам да говоря с двама ви — рече Дик.

След няколко минути се появи и Дора.

— Искали сте да говорите с мен, капитан Шенън?

— Искам да знам къде е Одри Торингтън.

— Не знам... — започна тя.

— Слушайте, госпожо Елтън. Сестра ви е дошла по ваша покана тук. Пристигнала е около шест часа... — Той млъкна. — Повикайте прислужницата си!

Дора се опита да възрази, но Дик бе неумолим, така че накрая Мартин реши да отиде и да я доведе. За негово учудване момичето излезе напълно облечено и с палто и шапка от стаята си.

— Виж ти! — възкликна Мартин, но веднага се съвзе и рече: — Капитан Шенън иска да говори с вас. Пита за сестрата на госпожа Елтън. Тя е вечеряла снощи тук. Кажете му, че сте били тук през цялото време и сте видели как си е тръгнала.

Прислужницата го последва мълчаливо и когато слезе долу, Дора извика ядосано:

— Защо сте облечена така?

Но Шенън я прекъсна.

— Най-напред отговорете на моите въпроси — каза той. — Госпожица Одри Торингтън, която познавате като госпожица Бедфорд, е била снощи тук на вечеря, така ли е?

— Предполагам, че е така. Не бях тук, когато е дошла и не съм я видяла да си тръгва. Госпожа Елтън ми подари билети за театър и освободи готвачката, така че в къщата е имало само трима души: господин и госпожа Елтън и госпожица Бедфорд.

— Аз не бях тук! — рече Мартин. — Бях в клуба.

— Бяхте горе, тук в къщата — възрази прислужницата невъзмутимо. — Не съм видяла госпожица Бедфорд да си тръгва, защото разговарях на другия край на улицата с един от нашите хора.

Видях да потегля кола и когато се върнах в къщата, госпожица Бедфорд наистина я нямаше.

— Един от вашите хора? Какво означава това? — запита Дик.

Тя извади малка сребърна значка от джоба си.

— Работя за Стормър — рече тя, — както и предишната прислужница на госпожа Елтън. Очаквах ви, сър, но мога да ви кажа само едно: госпожица Бедфорд не е тук в къщата. Претърсих я до последното ъгълче. Когато почиствах масата, сипах остатъка от виното на госпожица Бедфорд в това шишенце. — Тя подаде на Шенън малко шише от лекарство. — А това намерих в кутията с бижута на госпожа Елтън.

Дора се пресегна светкавично към малката синя ампула, но момичето бе нащрек и я пъкна в ръката на Дик.

— Чухте какво каза тази дама, Елтън. Къде е Одри? — Лицето на Шенън бе сурово. Очите му блестяха заплашително.

— Ако искате да научите, ще трябва да платите за това — отвърна Мартин. — Не, не с пари! Искам двадесет и четири часа за мен и Дора, за да напуснем Англия. Ако ми ги осигурите, ще ви кажа къде е. И ви съветвам да се съгласите на условието, капитан Шенън! Тя е в голяма опасност, както предполагате. Ще ми дадете ли думата си?

— Нищо няма да ви обещаю — каза Шенън. — Да ви оставя да избягате ли? Не! Не, дори и животът на Одри да е на карта. Къде е тя?

— Намерете си я сам!

Дик замълча. Извади чифт белезници от джоба си и ги сложи на китките на Мартин. Елтън не оказа съпротива, но лицето му посивя и се състари.

Миг по-късно ръцете на съпругата му бяха свързани по същия начин.

След като Дик ги откара в полицейския участък, зададе още един въпрос на агентката на Стормър:

— Някой посещавал ли е скоро Елтън?

— Да, Станфорд бе при тях и се караха.

— Мислите ли, че Станфорд също е замесен в тази работа?

— Не знам точно. Не изглеждат да са добри приятели.

— Хм! Когато го видях тази нощ, във всеки случай не ми се стори, че нещо му тежи на съвестта — забеляза Дик.

След това все пак отиде на Портмън Скуеър, където се наложи да чука и звъни дълго и настоятелно, докато най-сетне Станфорд лично се появи и му отвори. При вида на детектива, изглежда, бе неприятно изненадан.

— Къде е госпожица Бедфорд? — запита Дик високо и остро. — Помислете си добре, преди да отговорите, Станфорд! Двамата Елтън вече са на хладно, а все още има място и за вас в килията.

Мъжът го изгледа като ударен от гръм.

— Какво е станало с Одри Бедфорд? — измънка той накрая. — И откъде мога да знам това аз? През цялата вечер съм бил тук. Сам ме видяхте. А с Елтън се скарахме...

— Кой е там? — дочу се глас отгоре и Маршълт слезе по пижама.

— Одри Бедфорд е изчезнала — рече Дик. — Изглежда, е била упоена и откарана. Имам причини да мисля, че Станфорд знае за това.

Тримата се качиха горе. Станфорд отричаше енергично.

— Мога — независимо от тази история — да ви арестувам! — заплаши го Шенън. — Вие сте купили кожената чанта, в която се намирах изчезналите от идола диаманти. Търговецът Уолър от Реджънт Стрийт го каза. А сега ще говорите ли?

Лицето на Маршълт изразяваше смайване.

— Отговорете, Станфорд!

— Нямам какво да кажа. Историята с чантата е измислена!

— Познавате ли Слик Смит?

— Виждал съм го.

— Добре, ако искам да ви арестувам, знам къде да ви намеря, и ако се окаже, че сте замесен в отвлечането, ще съжалявате горчиво, обещавам ви!

* * *

Въпреки късото разстояние между Портмън Скуеър и Риц-Карлтън Дик заспа и шофьорът трябваше да го събуди.

— Съвсем сте се скапал — забеляза Торингтън, когато го видя.

Към пет часа Дик се върна у дома напълно изтощен, поспа два-три часа и в девет отново отиде на Портмън Скуеър.

Колата му едва бе завила край ъгъла, когато от една насрещна врата излезе Слик Смит. Трябваше да е много предпазлив, защото знаеше, че цялата лондонска полиция го търси, но имаше късмет, тъй като в този момент мина такси и той пое по следите на Дик. Когато се убеди, че Шенън смята да посети къщата на Маршълт, Слик слезе от таксито. Две минути по-късно един набит мъж се шумугна през градинската порта зад къщата на Малпас, без някой да му обърне внимание.

През това време детективът помоли Маршълт да дойде с него в дома на Малпас и да покаже на самото място какво му се бе случило там. Когато отидоха горе, поиска от Маршълт да застане точно на мястото, къде-то бе улучен от изстрела.

Лейси се приближи до скритата зад завесите ниша.

— Тук стоеше Малпас, а аз бях там, където сега сте вие — обясни той.

В този момент вратата се затвори с трясък.

— Какво беше това? — извика Маршълт.

Дик се опита да я отвори, но не успя.

— Къде е Станфорд? — запита той.

— Някъде из къщата ми — отговори Лейси. — Кой затвори вратата?

— Днес ще установя това — отвърна Шенън — и вие ще ми помогнете. А, ето че вратата се отвори!

Излязоха на стълбите и се огледаха, но не, забелязаха нищо. Когато се върнаха в стаята, Дик дръпна завесите от нишата и отскочи с вик назад. Там лежеше... Бил Станфорд!

Шенън се наведе над него.

— Не е мъртъв, но скоро ще бъде, ако не му помогнем — каза той припряно и Маршълт изтича до дома си да се обади на бърза помощ.

Междувременно Дик огледа пострадалия и откри три рани: една в рамото, една малко под сърцето и трета на врата. Станфорд кървеше обилно и Дик се опита да спре кръвта.

Тогава се чу високата сирена на линейката.

* * *

— Как ли е станало това? — каза мрачно Маршълт. — Оставих го в един склад, в който държа всякакви работи. Имахме малко пререкания, понеже смятах, че знае нещо за изчезването на Одри Бедфорд, и той обяви, че ще напусне къщата. Сигурно е бил нападнат там, след като излязохме.

— Забелязахте ли, че нямаше колосана яка и вратовръзка? — попита Дик замислено.

— Да, направя ми впечатление. Преди това имаше.

— Покажете ми къде беше — рече Шенън и се върна с Лейси в къщата му.

Първото, което видяха в склада, бе колосаната яка и вратовръзката на Станфорд, които висяха на един пирон. Иначе не откриха нищо друго и прислужниците казаха само, че малко преди пристигането на Дик са видели Станфорд в склада. Претърсването на скромния багаж на Станфорд също не даде резултат.

След като горчиво разочарованият Шенън си отиде, дълго време Маршълт седя, опрял лакти в бюрото си. Накрая позвъни и обясни на двете прислужници, останали още в къщата, че ще трябва да ликвидира имуществото си, защото мисли да се махне от Англия. Изплати им заплатите и от стълбите видя как напуснаха дома заедно с багажа си. След като заключи и залости здраво външната врата, се върна в кабинета си и потъна в дълбок размисъл, от който го извади след около половин час силно звънене и тропане. Той погледна предпазливо през прозореца. На стъпалата отвън стояха Елтън, Дора и Торингтън — да, Маршълт веднага разпозна Торингтън, макар да не бе го виждал от дълги години. Зад тях тримата стоеше полицейски инспектор с четирима цивилни.

Маршълт извади от джоба си едно шило и плоска дръжка и ги съедини. После отиде до камината и пъкна шилото дълбоко в дървената резба на корнизата ѝ. Натисна с китката си и цялата камина се завъртя безшумно около невидима ос. От дясната му страна се намираще идолът, от лявата — извъртаната камина. После отвори едно чекмедже на бюрото си и измъкна изпод фалшивото му дъно кутия, на която отдели известно време. Перука, нос, дълга остра брадичка — всичко бе сложено с няколко ловки движения.

След това стъпи върху полукръглия подиум на камината и отново завъртя шилото — този път на другата страна. Когато стената и камината се завъртяха, той подложи крак, за да предотврати силното захлопване. Несръчният Тонгър веднъж бе пропуснал да го направи и в стаята на Малпас се бяха посипали горещи въглени. Отново задейства шилото и като се завъртя, камината застана на мястото си. Лейси разглоби инструмента и пъкна двете му части в джоба си. После започна да се качва бавно по стълбите.

Одри бе там. Станфорд го бе признал с голямо нежелание. И сега тази трагедия, струвала му състоянието и на косъм дори самия живот, щеше да завърши при Одри — там, където бе започнала. Устните му

бавно се разтегнаха в усмивка, която сякаш замръзна на лицето му. Всичките му планове, всичките му изкусни интриги...

Изведнъж една мисъл мина през съзнанието му и прогони усмивката. Как бе станало така, че вратата се бе затворила и отворила, докато беше заедно с Шенън? Вдигна рамене. Влажността и хиляди други неща биха могли да повлияят на електрическата система.

Застана пред вратата и се вслуша. Дочу тихи стъпки в коридора и се усмихна пак. После отвори малък шкаф в стената на стълбището, натисна бутона на един ключ и сега бе сигурен, че вътре бе тъмно.

Когато превъртя ключа, чу как тя изтича по коридора и тресна вратата. Маршълт влезе вътре и ето че бе сам с Одри Бедфорд.

Бавно започна да се придвижва напред с разтворени ръце, докато стигна вратата. Тя бе там — чувстваше го!

— Ела, съкровище! Този път няма да ми избягаш!

Дочу движение и застана на вратата, препречил я с ръце.

— Приятелят ти е долу, пиленце — глупавият Шенън с компанията си. И баща ти! Ти май не знаеше, че имаш баща, но той е там. И той ще те види, но след това!

Внезапно Лейси скочи и хвана една ръка. Но тя не бе ръката, която бе очаквал. Миг след това пред гърдите му се запали странна, ужасяваща зелена светлина. Пред него бе собственото му лице — същият нос, същата брадичка, същата глава!

Един друг Малпас — по-ужасен, по-чудовищен, го държеше за ръце.

— Боже мой! Какво е това? — извика той и се опита да се освободи.

— Ела с мен! — каза кух глас.

Като изрева силно, Лейси се отскубна и хукна да бяга. В същия миг лампите светнаха. Маршълт се обърна и видя насреща собствения си образ — или негово копие! Малпас! Но нали той самият бе Малпас!

— Върви по дяволите! — изкрещя той и извади пистолета си.

Пистолетът му изгърмя веднъж, втори път.

— Спести си усилието, приятелче! — рече двойникът му. — Патроните ти са халосни — аз ги смених.

Разярен, Лейси хвърли оръжието си в лицето му. Мъжът приклепна и веднага след това скочи на врата на Маршълт.

Някъде в мрака отзад стоеше Одри и притискаше в смъртна
уплаха ръцете си.

В това време Дик бе застанал с другия пред къщата на Маршълт и тъй като никой не отговаряше на чукането, намериха парче тръба, под чийто натиск бравата започна да поддава.

— Тя е тук, сигурно е, нали?

Мартин кимна.

— Стандорф я отнесе снощи и каза, че ще я затвори в къщата на Малпас.

Шенън вече се бе опитал да отвори вратата на номер 551, но тя бе блокирана.

Веднага щом разбиха вратата, Дик се втурна вътре и се качи в кабинета. Вече знаеше, че проходът трябваше да е през камината и никъде другаде. Тогава откри и дупката, в която пъхна саморъчно направеното шило на Тонгър и като го натисна, камината се завъртя и отвори пътя към стаята на Малпас.

— Не пипайте дръжката! — предупреди той, изключи електрическата блокировка и когато се спусна към отворената врата, чу два изстрела. Пребледнял отскочи назад, но само за да хукне после още по-бързо напред.

Като стигна вратата, от нея излязоха двама души — двама мъже, които толкова си приличаха, че очите му сновяха объркани ту към единия, ту към другия.

— Това е мошеникът — каза по-дребният от тях и бутна окованата си в белезници жертва в ръцете на чакащите полицаи.

После с едно движение свали носа, брадичката и перуката си от главата.

— Мисля, че ме познавате, нали?

— Да, много добре — отвърна Дик. — Вие сте Слик Стормър, или ако ви харесва повече — Слик Смит.

— Кога го разбрахте?

Шенън се засмя.

— Един толкова умен детектив като вас би трябвало да знае — рече той.

Тогава забеляза някого в коридора — една фигура, която уплашено стоеше надалеч. За секунда се озова при нея.

Слик хвърли един поглед и затвори вратата.

— Мога да си представя, че бихте искали да видите дъщеря си и че тя ще се радва да ви поздрави, но мисля, че този мъж я познава по-добре от вас — заяви той и Торингтън кимна мълчаливо.

* * *

— Какво всъщност мислехте за мен тук, така и не ми стана ясно до края — рече Слик Смит, когато вечерта бе седнал като почетен домакин на председателското място на една празнично наредена трапеза. — Поех задачата преди повече от деветнадесет месеца, когато господин Торингтън ми се довери и ме помоли да издиря съпругата му и да събера сведения за мнимата смърт на дъщеря му. Това, което ми разказа по този случай за Лейси Маршълт, ме заинтригува не само като детектив, но и като човек. И тъй като знам, че частните детективи не са много на почит, споменах на капитан Шенън — от позицията на господин Стормър, — че един известен американски крадец ще пристигне в Англия и дадох сигнал за тревога. Последствието от това бе, че „Слик Смит“ от този момент нататък бе поставен под наблюдение. Установил съм си правило само трима или четирима от служителите ми да ме познават лично, което ми дава предимство, че тези трима или четирима могат да ме идентифицират, но не биха го направили. Освен това можех да държа винаги някой от тях в близост до мен, без да предизвиквам подозрение сред познатите си от престъпния свят. Сигурно ще си спомните, че постоянно по петите ми бе някой от служителите на Стормър.

Възложено ми бе също така да тръгна по следите на голямо количество диаманти, което е било откраднато от мините на Торингтън и по мнение на тамошната полиция прехвърлено в Англия. Известно е, че в Южна Африка се наказва всеки, който притежава нешлифовани диаманти, без да може да докаже произхода им. Именно такава търговия обаче въртеше Лейси Маршълт от години и той си бе

изградил изключително добра куриерска служба, за да прехвърля диамантите. Закупил бе под две различни имена две къщи на Портмън Скуеър, като бе поръчал на една италианска фирма да обзаведе номер 551 с хитроумни електрически системи. Самият Лейси бе сръчен техник и връзката между камината и идола за него бе работа, която му доставяше удоволствие. Идола бе купил в Дърбън. От години бях по следите му и знаех добре тайните му, но системата с шилата бе собствено изобретение на Маршълт.

Историята се превърна в трагедия заради бедния Тонгър. Маршълт имал връзка с дъщеря му и когато Понгър разбрал, Маршълт накарал момичето да прехвърли вината върху Торингтън и я изпратил бързо в Ню Йорк При условие, че пазела тайната и пишела редовно успокоителни писма на баща си, той ѝ изпращал прилична сума за издръжката. Но момичето попаднало в лоши ръце, започнало да пие и в изблик на отчаяние се върнало в Лондон. Тя е била жената, търсила в пияно състояние утеха при баща си, която сте видели, госпожице Одри, а после намерихте мъртва в Грийн Парк. Въпреки че Тонгър го бил премълчал, Маршълт разкрил, че тя се намирала скрита в къщата, и в страха си, че истината може да излезе наяве, решил да премахне нещастницата. За тази цел изпратил Тонгър в Париж под някакъв предлог, дал на момичето шише коняк и ѝ казал да отиде в парка и да го чака там. Планът бил замислен умело, но за нещастие Тонгър научил още същата вечер за смъртта на дъщеря си — и то точно в момента, когато Маршълт чакал в съседната къща госпожица Одри. Тонгър бил извън себе си, втурнал се през камината в стаята на Малпас и поискал сметка от Маршълт, като го заплашил с пистолет. Стрелял два пъти и решил, че е мъртъв, защото не знаел за бронираната жилетка. Но когато Тонгър се върнал в номер 552, Маршълт се съвзел, настигнал го и го застрелял, след което избягал.

От предпазливост се бил погрижил за скривалище. Под името на някакъв адвокат наел апартамент в сградата на Гревил, което отдавна ми бе известно, тъй като живеех наблизко. Точно там отишъл през онази вечер, за да се подкрепи малко и после се върнал, за да вземе диамантите. Това го знам, защото го видях.

— Ваше ли бе лицето, което през същата нощ видях през прозореца на покрива? — попита живо Дик.

— Естествено! — засмя се Стормър. — Мъжът на покрива също ме бе видял, макар да не можеше да го каже. Катеренето винаги ми е било коронен номер, макар Мартин да е по-добър от мен, защото може да го прави и без въже.

Добре, Маршълт, разбира се, бил отчаян, когато диамантеното му скривалище било открито, и с помощта на Станфорд, на когото затова трябвало да разкрие тайната си, изпразнил идола в известен смисъл пред очите ви. Но Станфорд действал несръчно и когато камъните били натъпкани в чантата, изпробвал механизма, което довело до връщане на идола в стаята. При това явно изгасил осветлението и в уплахата си изпуснал чантата, така че при завъртането идолът я отнесъл със себе си.

— От какво си изгорих ръката? — попита Стийл.

— От камината. Докоснали сте горещата метална скара на огнището, от което току-що са били извадени главните. Станфорд отиде в апартамента на Шенън и открадна диамантите от сейфа, докато Маршълт инсценира малката катастрофа. Но накрая Станфорд взе и чантата, тъй като все още бе в къщата, когато Дик се върна и намери прислужника си в безсъзнание. Тогава Маршълт ги отнесе в апартамента си в сградата на Гревил. Аз ги намерих, когато се вмъкнах там, за да търся госпожица Торингтън. Взех, естествено, чантата и я пуснах едва когато се уверих, че я оставям в подходящи ръце, без да е нужно да ме арестуват. За съжаление обаче Маршълт заподозря Станфорд и го застреля, когато дойдохте сутринта. Какво се е случило между тях двамата, не знам. Предполагам, че Маршълт едва тогава е научил, че младата дама е държана скрита в къщата, и решил, след като играта явно е била загубена, да си отмъсти на дъщерята на мъжа, когото мразел повече от всичко на света и от когото се страхувал. За негово нещастие аз често се вмъквах в къщата, по-рано за да наблюдавам хората, които му носеха диамантите, а сега защото исках да разкрия тайната на онази врата в камината. Когато правех това, винаги се маскирах като Малпас.

Той се усмихна и дори Одри сега успя да се усмихне.

— Извиках ужасно, нали? — попита тя засрамено.

— Аз също викам от време на време — отвърна Смит — или поне ми се иска. Но трябва да ви кажа още нещо, макар сигурно да сте се досетили вече, Шенън. След като прибра диамантите, на Маршълт

не му оставаше друго, освен да се появи по драматичен начин. И за това се бе подготвил почти прекалено добре! Потопи се във водата, сложи си сам белезниците и зачака появата ви, държейки в едната ръка ключа от тях, а в другата пистолет. Но вие дойдохте малко по-късно, отколкото бе изчислил и през тези пет минути изпусна, без да нека, ключа от белезниците във водата и вече не можеше да се освободи. Ако не бяхте дошли, сигурно щеше да се удави. Пистолетът хвърли във водата, след като стреля по вас. Аз след това го намерих. Ако ви бе убил, невинността му щеше да е доказана — не би могъл да го направи. А сега ще ви помоля за отличителния знак, госпожице Торингтън!

Тя потърси из чантата си звездата и му я подаде.

— Благодаря! — каза Слик любезно. — Надявам се, че не ми се сърдите. Искам си звездата веднъж завинаги, когато някой напусне бюрото ми и отиде при конкуренцията.

Той погледна към Шенън и двамата се засмяха.

АТАНАС МАНДАДЖИЕВ
ЦАРЯТ НА ДЖЕБЧИИТЕ

ЗАБРАВА И ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Млада, хубава, интелигентна, възпитана, превежда от английски на испански — просто да не повярваш, че такава една жена може да бъде крадла, и то на дребно, по-точно — джебчийка, упражняваща занаята си по места, където хората като по правило не ходят с много пари в джоба — именно от страх някой да не ти пребър-ка в тарапаната на пазара, прилагайки „външна махала“ или „вътрешна“.

И сега той, сам още младок, почти копие на Ален Делон от криминалните филми, трябва да я прати в затвора?! След като отгоре на всичко — явно я харесва и не би имал нищо против, ако...

Призна ми това наскоро, изглеждаше доста потиснат. В стаята за разпити замирисало на гавра с човека — най-недопустимото за един следовател!

— Искате да разнасяте славата на България навън, по целия свят? Също както вашия прочут колега Пантуди... Или и на вас това име нищо не ви говори?

— Не, нищо. Честна дума! — отвърнала хубавицата с безподобна искреност.

— Не се учудвам. „Сик транзит gloria mundi“ не е празна приказка. Знаете ли, в годините преди Втората световна война да спреш някого, да речем, на площад „Славейков“ в София с въпроса чувал ли е за Пантуди и този някой да завърти глава отрицателно — къде ти, значи не е българин! Думи на баща ми, бог да го прости. Казано по-иначе — име, превърнало се в легенда, мит, басня. За което и песни се пеят! Като онази за банкера Атанас Буров:

*„Ех да бях богатско чедо,
Буров да ми беше дедо,
Дубъл екстра щях да пуша,
мъката си да потуша“.*

Какво да се прави, ние хората винаги даваме ухо за истории и подвизи, в които се чувствува ръката на дявола. Те ни са по-интересни, чрез прехласа от тях може би избиваме някаква чивия в себе си, също както отприщваме войнствените си страсти там, на стадиона. Не че не тачим ангела у всеки един от нас, не че не се мъчим да следваме десетте божи заповеди, но ангелите просто винаги са малко скучни. Дори когато по блясък на ума, по дързост и артистични изпълнения се равняват с човека, за когото говорим, Пантуди. Или ако повече ви харесва — „Академика“, „Учителя“, „Професора“ и какво ли не още, все из устата на другарите му по съдба в „Бандит палас“, второто име на софийския Централен затвор някога... Колко неща отпадат с времето! Други пък, отново неизвестно как и защо, запазват само корена си. Сега никой не казва на затвора — „пандиз“, предпочита да изговаря „пандера“, също благозвучно.

— Да, като име на хотел в луксозен морски комплекс. Мерси!

— Не се сърдете, не го казах нарочно. Впрочем Пантуди бил прекарал по-голямата част от съзнателния си живот точно по такива горе-долу места. Останалата — зад решетките в Австрия, Германия, Турция, Мароко, Алжир, Гърция и Франция. Знам това от една стара книга — „В килиите на централния затвор“ на Стефан Керезов, — обещавам да я намеря и да ви я дам.

Нещата от по-ново време за Царя на джебчиите засега никъде не са записани, някои направо звучат като измислици, но аз съм склонен да им вярвам. Така например в нашето управление още се говори за бягството на Пантуди от страната; за съжаление само той може да каже каква е била истината — а дали още с жив? Надали. Защото по най-скромни пресмятания ссi а негово апашко величество трябва да е на около сто години. И дали френската преса е отбелязала кончината му поне с няколко реда? Едва ли. Тъй като още с повторното си стъпване на френска земя (през 1945 година) той скъсал завинаги с джебчилъка, минал един вид в пенсия.

Не мислите ли, че хората понякога падат много ниско? Какъв е бил, когато се изправя, горд, самоуверен, със съзнание за собствената си висока цена, пред самия министър на вътрешните работи — и какъв, когато подписва декларация във френската полиция никога повече да не се занимава с „външна“ и „вътрешна махала“ по хорските джобове! Но нека проследим събитията според устните предания.

Скоро след победата на 9 септември 44-та нашите пускат от Централния затвор редица криминални престъпници. Амнистията засяга неколцина най-отявлени рецидивисти, между тях и Пантуди, които биха могли да помогнат с опита си на още съвсем „зелената“ милиция, като почнат да я обучават в разни школи, курсове и прочие — една възможност и те да заживеят честно, ползвайки се наравно с всички от богатата на настъпващия социализъм. Дотук — добре, отлично, това е грижа за човека, но като никога в живота си не си работил, камо ли честно, а? Не, няма никакви доказателства някой отгоре да е предложил подобна служба на Пантуди — въпреки записа в „трудова му книжка“, че е бил измежду най-уважаваните представители в специалната школа за апаша в град Лодз, Полша, да не говорим за професорската му дейност в нашия — български — черен университет! Щурал се той до някое време из софийските улици, после цъфва пред министъра на вътрешните работи Антон Югов, моли се да го изпъдят през границата на Запад, там да разнася славата на България с майсторлъка си. „Ами като не ме бива за нищо друго, другарю министър? Утре, вдругиден отново ще вляза в пандиза, честна дума ви давам!“ Влезли му в положението, както се казва, откарали го нощем до граничната межда с Гърция и — беж да те няма, на добър ти час! И Пантуди доволен, и те чисти пред света. Предполагам, че вие, гражданко, пардон — госпожице, вече сте си извадили паспорт за целия свят? И ако побързате с изходната виза...

Красивата крадла прехапала устни:

— Благодаря, много сте мил! Трябваше да се сетя по-рано... Освен ако вие наистина... — погледнала невярващо към вратата.

— Съжалявам.

УРОКЪТ В ПАРИЖКОТО МЕТРО

Добрал се някак до любимия Париж, Пантуди пътува с метрото до Плас Пигал, надявайки се да намери там стари приятели и приятелки. Във вагона, както във всички вагони на метрото тогава — тъпканица. По едно време Пантуди усеща — френски колега иска да му прави „външна махала“, кани се да пребърка външните джобове на костюма му за пари и други ценности. (В случай че нищо не открие — ще прибегне до „вътрешната махала“, т.е. „проверява“ вътрешните джобове на самото.) Ужасно забавно, нали? Ти, поданикът, да налетиш баш на своя цар, него да избереш за жертва всред сивата следвоенна тълпа! Може би тъкмо защото веднага си го отделил от плебса — благородна осанка на потомствен аристократ, спокоен, но малко разсеян поглед, в отлично скроен блейзер, с папионка на врага, бас държа, че е бъкан с английски лири!...

И Пантуди започнал да се забавлява. Напълно в тон с току-що приписаната му примирена разсеяност на джентълмен, принуден временно да търпи неудобства. Ето така: оставя пръстите на джебчията да доближат целта и точно тогава — мръдва малко, уж досетил се нещо важно, като инстинктивно протяга ръка към набелязания от апаша джоб. Изобщо прави така, че оня, изплашен да не го спипат на местопрестъплението, да се отдръпне, отлагайки изпълнението за по-спокойна минута. Това се повторило няколко пъти. Очевидно дребният мошеник не бил лишен от упоритост, от вяра в крайния успех. На петата спирка — тази за Плас Пигал — Пантуди се обърнал към него тихичко, на превъзходен френски:

— Много сте слаб, колега! Вземете си портфейла, връщам ви го. Аз слизам тука. До скоро, шери! Предлагам ви тоя урок безплатно!

ТАКА СЕ ПЕЧЕЛИ ДОВЕРИЕ

Виж, на тая случка в метрото трябва твърдо да се вярва. По простата причина, че е разказана лично от Пантуди, и защото представлява всъщност нищо пред останалите му подвизи на пръв джебчия между първите. Да, нищо не е било за майстора да пребара френското си другарче, докато то, горкото, се е мъчило да му извърти „външна махала“ — можел е и долните гащи на това недоносче в занаята да смъкне, без никой наоколо да види и да разбере. За доказателство — друга една случка, достигнала до мене от устата на дузина и повече хора, с които разговарях поотделно и знам, че не са се наговорили.

Станало е през есента на 1953 г. в един скромнен парижки хотел близо до Северната гара. Момчетата от тима, включително водачът — човек със завидна биография на антифашист, чакали нетърпеливо автобуса за поредната — непредвидена — обиколка на столицата с нейните изумителни забележителности, музеи и пр. Кой пък го измисли това?! Турнирът започва утре, програмата е наситена и тежка, ще им остане ли време за магазините? Ако не дойде до половин час — край, отказваме се от обиколката и кой накъдето му видят очите, в края на краищата има списъци да изпълняваме, пари да печелим в София от стоката, закупена тук на безбожно евтини цени — часовници, камъчета за запалка, шевни игли, найлони, вълнени платове, шоколад и кафе, обувки и пуловери, все неща, за които ще вземеш в ошушканата от войната родина четири-пет пъти повече мангизи, отколкото си дал в магазина.

Момчетата били насядали във фоайето на хотела в привидно ленива и безгрижна поза: дълги крака в кецове, праметнати над облегалата на изтърбушените фотьойли, прозявки, димът от цигарите се вие на спирали към тавана с гипсовата Венера, водачът се прави, че нищо не вижда — нито че ей-онзи там, до фикуса, смук-ва от време на време ракия от плоско шише.

— Съберете се, друзя, трябва да решим чрез вишегласие какво да правим сега. — Водачът, сам с мисъл само за магазините, бит отгатнал общото настроение. — Аз мисля, че ако имаме малко чест и достойнство, трябва да оставим домакините с пръст в устата. Не им щем ни автобуса, ни чудото!

Разнесли се ръкопляскания, надигнали се гласове: „Браво!“... „Точно така!“... „Писна ми от шедьоври!“. Точно тогава обаче във фоайето влязъл благообразен възрастен господин със сресани право назад чисто бели коси — висок, строен, облечен безупречно, със царствена, но мека походка, сякаш изправен на два крака хищник от най-едрите; отправил се право към групата, склонил леко глава точно пред смаяния от вида му водач, който си помислил, изтръпнал, нещо такова — „Докога ще ни преследват тия политемигранти! Сега ще му отрежа квитанцията! Пратили началника си, той да ни убеждава да останем във Франция.“

— Добър ден, другари — рекъл непознатият на чист български, без да отделя очи от водача. — Идвам при вас с най-добри намерения. Просто искам да ви помогна от любов към майката-родина, от носталгия по нея и софийските улици. Също и заради утрешните ви победи на спортното поле. Казвам се Пантуди! — наблегнал късо, местейки вече поглед от човек на човек, за да улови реакцията.

Пълна тишина.

Момчетата се запоглеждали един друг озадачено, почнали да свиват рамене — това име нищо не им говорело. Веднъж, защото повечето били от дълбоката провинция, и втори път — защото войната затрива не само хора, човешки живот, но и спомени за ярки личности дори от най-близкото минало. Но имало и изключения: двамина софиянци — кореняци, при това от махалата, както му е думата, дето историите за апаши, касоразбивачи, измамници и тем подобни винаги са били на особена почит. И макар с малко закъснение (навярно от радостно смущение), двамата пропели почти в един глас:

— Пантуди?!... Вие сте Пантуди?!...

— Същият. От горе до долу! Но не съвсем...

И след като разказал за миналото си с помощта на кореняците, Пантуди обяснил на групата статуса си в момента: дребен търговец без магазин — частен снабдител на стока, която се търси в социалистическите страни. „Научавам от пресата за пристигането на

тоя-оня отбор и веднага право там, в хотела. Слушайте, момчета, вие, естествено, искате да си закупите сума ти неща оттука за бизнес и по поръчки, искате да ги вземете колкото е възможно по-евтино, но да бъдат екстра качество и прочие, вярно ли е?... Добре тогава, аз ви предлагам следното: обиколете до ден-два всички магазини в центъра и по крайнините, запознайте се със сергиите в Пазара на бълхите, вижте кое колко струва, но не бързайте да купувате, да изпълнявате списъка, който сте си направили още в София! Запишете си внимателно цените и ме чакайте да дойда. Защото моя милост може да ви достави съвсем същото на половин цена! Отгоре на всичко, без да ви иска предварително парите, франковете. Като донеса стоката — тогава. Хареса ли ти — плащаш, не ти ли хване окото — моля, не сме се венчали. Та ето с какво се занимава сега батко ви Пантуди... Срам, позор, фиаско! Да премяташ разни дрешки в ръце, вместо тез ръце да бъркат дълбоко в джобовете на капиталиста-изедник. Но какво да правя, като схванах с цялата си душа и сърце, че не мога без Париж!... Тукашната полиция не си поплюва, заплаши ме, че ако продължа да наказвам богатите, както аз си зная — ще ме изгони завинаги от Франция, даже затворите ѝ повече няма да помириша. И срам не срам — подписах декларация за окончателно скъсване със занаята, заклех се в Сакре кьор стриктно да я спазвам. Това е, момчета, друго няма. Приемете тази дълга реч като предложение и да не губим време!

Спортистите плюс водачът отново се спогледали. Защо пък не? Наистина нищо не губят, само полза може да произлезе от тая работа. Само че в групата имало, разбира се, и ченге. Под формата на заместник-ръководител. Човек тих, мълчалив, кротък, на мравката път сторва. «Не съм съгласен — обадил се той едва ли не пръв път, откакто стъпили на френска земя. — Не сме дошли в Париж за шашми — промърморил ледено, очите му пронизват треньора отсреща. — Видяхме се с другаря, поговорихме... Ставайте, автобусът сигурно е пристигнал!»

Никой не го послушал, гласове на протест се надигнали плахо отвсякъде. Водачът — Хамлет нищо не е! — почнал да се почесва зад врата по нашенски, да пита с очи и пръсти двамата кореняци как да постъпят. И не дочакал отговора им, възкликнал решително:

— Хайде сега, що за българи сме, ако не си помагаме! — и направил място на Пантуди до себе си, пръв извадил своя списък.

Накрая, след като изслушали историята с френския джебчия в метрото и разни други не по-малко невероятни истории, разказвачът Пантуди изведнъж плеснал с ръце:

— Майко мила, как можах да забравя! Тук никой никого не чака... Извинете — обърнал се към съседа си, — имате ли часовник, колко е часът? Закъснявам за важна среща.

— Да, веднага ще ви кажа. — Водачът изнесъл тържествено лява ръка пред очите си, дръпнал ръкава нагоре. — А, къде ми е часовникът?! — ококорил се.

— Ето го, заповядайте! — върнал му часовника Пантуди.

Смях, ръкопляскания, викове „браво, гениално“. Който още не вярвал на явлението Пантуди — повярвал за цял живот! Още повече че минута по-късно той върнал на водача и вратовръзката му, разбира се, пак без никой да види и проумее как я е свалил от чуждия врат и прибрал някъде, нито откъде е изскочила после.

ФРАГМЕНТИ ОТ СТАРА НОЩНА СОФИЯ

Пантуди и друг път е правил опити да се откаже завинаги от занаята. Все безуспешни обаче. Може би защото в този или оня случай му е липсвала подкрепата на Париж, осъзнатата сравнително късно необходимост да живее само в широката красива сянка на Айфеловата кула и никъде другаде. За такъв един опит, някъде към 26-а, 27-а година, научаваме пак от „В килиите на Централния затвор“ на Керезов. Пантуди е излежал поредната си присъда, дългите дни и нощи в килията, редом с разни „мръсни апашчета, натъркаляни като животни в ужасната теснотия“, сега сякаш са му се отворили очите за истината: не, такъв живот не е за него! Приеме ли безропотно подобна участ до края на дните си — значи лека-полека съвсем да се обезличи, да заприлича от горе до долу на оня, дето влизат на есен нарочно в затвора, за да изкарат зимата на сухо и с що-годе пълни тумбащи. Млад е, красив, силен, висок и строен, изобщо отлично сложен, има несравним успех пред жените с тоя аристократичен орлов нос под очи — живак, знае френски, немски, испански, гръцки, турски и малко английски — играчка ще бъде за него да си намери подходяща честна служба, изцяло да хармонира на същността му. Която пък, разбира се, изключва всякаква мисъл за котва и вериги дори в най-бляскавата чиновническа канцелария, камо ли за физически труд. Но към какво поточно да се насочи?... Как към какво?! Та изброените по-горе качества сами сочат пътя — там, в кабарето! Първо като танцьор, обслужващ на дансинга възрастни самотни дами (консумацията расте от нощ на нощ, собствениците потриват ръце доволно), а после — после кой друг може да предложи на господата с тлъсти портфейли нещо по така из постоянния състав на кабарето? „Повярвайте ми, тези мили момичета нямат нищо общо с улицата, тук ги е довела нещастната любов, нуждата от честно мъжко покровителство“. Човек, за когото вече война водят всички елитни софийски нощни заведения „Мулен руж“, „Паризиана“, „Верона“. „Риунионе“, „Фараоните“, „Император Дидие“...

Започвал „работа“ в десет, десет и половина вечерта и без крак да повие — чак до ранни зори. Една чорбица в шкембеджийницата и в хотелския апартамент, да се наспи хубаво, да посъбере сили и ищах за идната нощ. Дълбоко благодарни, момичките с черни чорапи (там, между двата реда ластици горе, пъхали парите от клиентите) не само че му давали лъвския пай от плячката, но и споделяли с радост леглото му, грижили се за чистотата, украсата, за уюта в апартамента. Пране на бельото, гладене на костюмите, вкусна храна, подобрани напитки — в доброволните им задължения влизала и задачата да охраняват „пашата“, да спускат посредством женските си прелести непреодолима преграда между него и все по-придирчивата полиция. Живот — мечта! Но само на пръв поглед. Тъй като, сякаш по правило, истински големите гангстери и мошеници не са съвсем лишени от съвест, напротив — често пъти проявяват такова джентълменство, че и най-почтените политици да им завидят. Но и това е човекът, иди го разбери...

Ст. Керезов, първият и единствен досега, струва ми се, изследвам на феномена „Пантуди“, разказва:

Среднощен час в кабарето, алкохолът си е казал думата — всички са се поразпуснали, някои от богатите клиенти вече държат на коленете си част от живия женски инвентар на заведението. Между тях и един крупен индустриалец от провинцията. Ненадейно в кабарето нахълтва жена му — пищна попрецъфтяла дама с бакърени от къната коси. Скандалът е неизбежен. Предотвратява го Пантуди. Спретнат и елегантен, както винаги, той пресрещнал разлютената провинциална матрона с грейнало лице. Откога не сме се виждали, нима не си спомняте за мене?! Може би името ми ще ви подсети — Карл Хаинц Брайнерсдорфер, представител в България на къолнската търговска фирма „Коба“; сключихме във вашия град важна сделка с уважаемия ви съпруг, обядвахме тримата в ресторанта. Говорел, естествено, на развален български, завалял думите. „Това там — посочил сбъркалия се фабрикант и партньорката му — не сериозно, но ние двама пак трябва, ферщеен зи, да му отмъстим, нихт воол?...“

Не, още не се е родила жена, която да устои на чара на изтънчения мошеник! Примъкнал я той на една свободна маса, заръчал френско шампанско — почнал да я ухажда по всички правила на изкуството. Госпожата се успокоила, та и нещо повече — окончателно

забравила, че неверният ѝ мъж се намира само на две крачки от тяхната маса. И на двајсетина от стаята горе, където я отвел, втасала от шампанското и от пороя комплименти, явно влюбеният от пръв поглед в нея чужденец.

Пантуди направил всичко това главно от меко сърце, от чувство за мъжка солидарност — и бил щедро възнаграден: дъртушата се оказала много добра в леглото. Дотам добра, че пропуснал да премести дебелото тесте хилядарки в своя бездънен джоб (проверил съдържанието на чантата ѝ, додето тя се събличала гърбом — провинциалистките са срамежливи). Но и без тази нейна всеотдайност той надали би се поддал на изкушението. Тъкмо защото у него проговаря роденият джентълмен, аристократът по дух и обноски.

А на другия ден, когато приятелите взели да го занасят за повехналата грозотия, негова милост отсъдил с угризения в гласа и очите: „Мисля си за нашите млади нощни пеперудки, колко са изхабени, колко са преуморени от порока. Никоя не може да ми даде и троха от това, което получих снощи!“ Авторът на „В килиите...“ заключава: „От само себе си се разбира, че още същия ден предоволният съпруг изплатил с лихвите целия масраф от авантюрата на своята жена“.

Тук възниква въпросът, бил ли е някога влюбен Пантуди, обичал ли е истински, или през целия си дълъг живот се е проявявал в тая област, тънката, единствено като предприемчив консуматор, свързващ по неподобен начин приятното с полезното: спи с всяка една от харема и прибира от всяка една парите ѝ, припечелени с толкова труд в „нощните смени“ и отстъпки пред понякога извратените щения на богатите клиенти. Аз не знам, и като че ли никой не може да каже каква е истината. Въпреки плъзналия по онова време шепот за Царя на джебчиите и прелестната унгарка Ева Шекели, която въвела в кабарето-публичен дом някои и други виенски специалитети, например — задължителния медицински преглед.

Клиентът влиза в спалнята, миг по-късно вратата бива разтърсена едва ли не от юмручни удари и вътре нахълтва господин докторът с инструментите си. „Не ми се сърдете — казва мило на клиента красивата хетера, — моят единствен капитал е моето здраве.“ А господин докторът бил толкова доктор, колкото Пантуди — монах в Рилския манастир. Всъщност и виенските специалитети, и човекът в

бяла престилка, румънец от Браила, били дело пак на нашия герой: открил бъдещата „бяла престилка“, въоръжена с лорнет и изтънчени маниери, в един средноевропейски бардак, сприятелили се бързо, решили да свържат съдбите си.

Тия медицински прегледи увеличили без друго завидната слава на Ева Шекели до такава степен, че, казано по днешному, мъжете правели списъци, раздавали номерца за стаята ѝ. Особено след като мнимият венеролог, сам страдал поне десетина пъти от срамни болести, пропуснал без „преглед“ срещу подкуп някакъв прононсиран софийски развратник. Вбесената унгарка грабнала обувките си с остри като игла токчета и прогонила навън мръсника; писъците ѝ се разнесли из цяла София. От тази по-добра реклама на предприятието — здраве!

Имал ли е наистина някакви чувства към нея извън обичайните, освен присъщите нему, когато насреща стои апетитна жена, измервани с безподобна нежност и деликатност, със сваляне звезди от небето и непробиваема броня пред нахалните простаци, независимо от ранга им в обществото? Не говори ли все пак нещо фактът, че постоянно търси компанията ѝ през свободните часове, че вече не поглежда никоя от харема си. Но от друга страна — как да си обясним тази „опашка“ пред вратите ѝ, по-точно услужливото безразличие, с което той посреща и изпраща клиентите ѝ? Човек, когато обича, когато държи на някого, не прави така, колкото и да е изпортен. Ами търговете чрез явно наддаване? Пак в резултат на дяволската му изобретателност. Някъде към единайсет вечерта светлините угасват и в настъпилия пълен мрак оркестърът удря туш — знак, че огледът на стоката започва. Ръкопляскания в аванс, нетърпеливи провиквания. Докато прожекторите се впият с ярките си лъчи — саби в полуголото вълшебено тяло върху масата в средата. Тишина, дъхът замира. И отново овации. Под строгия делови поглед на тържествената комисия в състав — самата унгарка, Пантуди и Фалшивият доктор. Първоначална оценка — 5000 лева. Чукчето в ръката на водещия работи като метроном: десет хиляди и двеста първи път, десет хиляди и двеста втори път, десет хиляди и двеста... „Петнайсет хиляди!“ — отсича изотзад потно-зачервен глас. „Нека бъдат двајсет!“ — изпреварва чукчето господин търговецът от предната редица, усуквайки нервно с пръсти златния синджир на шкембето си. „А веднъж докарах цената до

50 бона!“ — хвали се Пантуди. Станало с помощта на един негов приятел, който в момента нямал и два лева в джоба си.

Ей, дали по някое време, независимо за зло или за добро, ние няма да осъмнем и със заведения, подобни на местата, в които е господарувал Пантуди? Щом една Унгария, например, запътила се много по-рано от нас в мечтаната Европа с нейния свободен пазар, вече си позволява почти официално да разсъждава върху необходимостта от узаконен порнобизнес в Будапеща и другите големи градове — прочетете материала в брой 68 на в. „Дума“ от 10 юни 1990 г., озаглавен „При красавиците на нощта“, за намеренията на някой си Ласло Вьорош да отвори още утре два публични дома в столицата, „да оборудва“ за същата цел точно толкова автобуса, марка „Икарус“, да пусне в ход и серия жълти таксита с червен надпис, да увеличи рязко списъка на секшоповете, списанията и филмовите прожекции в „Интим-центровете“, да насрочи поредното световно порноизложение, като приеме на унгарска земя 364 чуждестранни фирми, и така нататък.

А ако не ви се вярва, че това все пак може да стане, насладете се и на едни други редове от същия вестник, цитирам: „Напоследък прави впечатление, че около заведенията във Вечния град обикалят и млади българки. Те не принадлежат към туристите или към зрителите на «Мондиале 90», дошли в Италия заради музеите, заради любовта към футболната топка. Хубави са и правят впечатление. Изглежда, имат някакви специални намерения.“

ВИВ ЛЬО РОА, ВИВ ЛЬО ПРОФЕСОР!...

Някъде казах, че най-големите престъпници не са съвсем лишени от съвест, че въпросните често пъти смайват обществото с джентълменските си жестове и излитания. Нека си спомним още и мисълта на Пантуди за младите нощни пеперудки — колко са изхабени, колко убити от порока, на нищо не се радват истински. Освен това той неведнъж се оплаквал пред приятели от „унизителните ресурси на своя живот“, докарали му с право прозвището „чорапчия“ — така в полицията и в махала та викали на сутеньора. Дали с позирал, или е бил искрен, когато из гърдите му се откъртвала въздишка: „Горките жени! Няма нищо по-страшно от туй, да търгуваш е тялото си и друг да прибира парите. Отвращавам се от себе си, бог ми е свидетел!...“ Изреждам тия неща, защото още не съм наясно и по всяка вероятност никога няма да бъда, по какви причини Пантуди напуска тогава кабарето и отново се възкачва на трона си, като неоспорван от никого монарх на джебчийската империя.

Тук може би е играла роля и полицията — нейното подозрително отношение към бившия крадец в смесица с подигравки и използване на служебното положение. Прави-струва, полицията или ще го привика отново в Обществената безопасност, за кой ли път вече през годината, или ще се изтърси в кабарето под формата на алчен за безплатни женски ласки агент. Който, като си вземе своето, почва направо да се гаври с персонала, да подвиква, пиян-залян, на Пантуди, че трябва тозчас да се върне към стария занаят, инак — „Какво ще правим ние? Не ни ли отвориш пак работа — като нищо ще ни теглят уволнението!“ Гаври се и заплашва с пистолета, с разни азиатски наказания.

— Добре, вие не рачихте да повярвате, че сега пред вас стои абсолютно честен човек — дръжте се тогава, ще ви дам да разберете кой е Пантуди! Сърдете се после на себе си...

И както нерядко се случва в приказките, точно тогава в елитния хотел „Одеонпалас“ цъфва цяла делегация из оня, престъпния свят на

столицата, с молба той да оглави току-що замислената школа за апаши. Тримата — Сандо Щърбия, Монката и Гого — бързат да изложат мотивите си: напоследък пиацата се е наводнила от новаци в професията, еднакво слаби в теорията и практиката, отгоре на всичко — без никакъв морал: спипа ли ги полицията, веднага пропяват. Да не говорим за режима — пият, ходят с развалени жени, тъпкат се със сланини, пушат тежки пури, десет метра да пробягат — рухват на тротоара, и т.н. Хем срамят бранша, хем насаждат на пачи яйца в участъка старите катили. Така че, шефе, ето, падаме ти на колене — речи „готово“ и да почваме! За асистенти сме привлекли на доброволни начала, срещу подпис наум, че ще работят в курса до края без кинти, следните колеги: Чудото, Николайката, Перушана, Цимбика, Ваната, Мамута, Джико мръсния, Майната, Милан Кучето и Милан Козата, все отбор юнаци. Делото е благородно, велико, то непременно ще остане в историята!...

Е, вече сами можем да си представим как е бил посрещнат Пантуди в „аулата“ на този новосъздаден университет, равен по блясък и точно толкова уплътнен с предмети и дисциплини, колкото предишния в Лодз, където пан Давид Леви (истинското му име, заменено сетне с българското — Димитър Левков) наметнал за пръв път тогата на „академик“. Всички апаши — печени и нови — станали на крака, почнали да ръкопляска до зачервяване на дланите, да скандират до припадък прякора му. Утихнали чак когато той вдигнал високо гледаната си дългопръста ръка — знак, че иска да им говори.

Тази дълга реч е записана дословно (поне така излиза от книгата на Ст. Керезов), отличава се с неподобна развълнуваност и острота на тона. Ето я в малко съкратен вид:

„Драги мои другари по чувства, по съдба и по професия!

Срещу нашето съсловие, което в своята дейност влага един елемент много по-висок и благороден, отколкото е просташкият труд на работника или на търговеца — защото влага и риска да бъдем във всеки момент заловени, бити и изпратени в затвора, — срещу това, казвам, най-благородно съсловие е поведена в последно време една страшна хайка... Озлоблението на буржоазната власт стигна дотам, че за рецидивист, който е извършил само три-четири кражби, на петата му дават 15 години затвор! Тези чудовищни присъди минават границите на човешината, попадат в областта на абсурда — и как не,

като съдът не определя такива и за най-тежките престъпления — убийствата, палежите, грабежите, обезчестяванията, разбиването на огнеупорни каси и пр. Къде дават така? В коя планета на космоса живеем, че да си позволяват да ни лишават с десетки години от правото да разпределяме равномерно богатата, находящи се в джобовете, магазините и домовете на големите богаташи? Като че ли цялото зло на това потънало в разцвет и разкош общество се заключава само в нашите дребни кражбици... Ние просто сме длъжни, колеги, да се замислим и погрижим за своята съдба! На техните драконовски мерки, които са срам за цивилизацията на двайстия век, ние ще отговорим в най-скоро време със съвсем нови похвати покрай изпитаните, ще отговорим с решително видоизменение на нашата дейност, тя да не попада тъй лесно под ударите на чл. 313, 314, 315, и 316 от Наказателния закон, въведен от дружбашите. Става ли вече ясно защо сме се събрали тука? За да изучим с общи усилия, теоретически и практически, всички тайни на професията, която ни храни и ни създава самочувствие, вярва, че сме помазани от Господа Бога! Лекциите започват от утре...“

Сега някой ще запита, това ли ми е работата — да занимавам читателя с такива, както и да погледнеш, долни и евтини истории, белязани от горе до долу с при-вкуса на нещо гнило, нещо плесенясало — независимо че сам по себе си „случаят Пантуди“ (що се отнася до границата на човешките възможности) е почти уникален. Добре тогава, ще ми повярвате ли, че тази идея — идеята да поразкажа за Царя на джебчиите — се роди благодарение на многолюдните предизборни митинги в София след 10 ноември 1990 година, на едни редове във вестника пак около световното първенство по футбол в Италия и на спомена за един разговор в кубинския хотел „Капри“, 1986 г.

Никога площад „Александър Невски“ не е събирал толкова много хора! Гора от високо вдигнати ръце, невъобразима гласова буря, душно и тясно като в консервена кутия — сега някой в окото да ти бръкне, нищо няма да усетиш. Помислих си: отлично поле за действие на джебчиите. Отделен въпрос е, какво могат да смъкнат от нас, поданиците на тая наша „обрулена“ страна. Виж, ако са в Рим или Милано, смесили се със заразеното от футболния бацил многолюдие... Във вестика пишеше: „Според съобщение на полицията джебчиите от различни националности — алжирци, аржентинци, чилийци и някои от

славянски произход, обикалят около стадионите, движат се в автобуси и други превозни средства, като ограбват с изключителна бързина и техника своите жертви. Според съобщенията мнозина от крадците са заловени. Полицията е утроила своите редици, за да може да се справи успешно с престъпниците. Вчера при опит за кражба бяха заловени Джамал Маруф — 29-годишен, и Туфик Рафуи, опитали се да задигнат пълния портфейл на футболен гост от Обединените арабски емирства.“ Не, рекох си веднага, тези двама „петляркаджии“ явно не са от класата на Пантуди, нито от учениците на великия Маестро. И си спомних думите на беловласия барман в „Капри“, Хавана. Той се беше похвалил, че е обслужвал и Фидел Кастро, и американския вицепрезидент еди-кой си, и прочутия гангстер Лъки Лучано. На въпроса ми, защо ги поставя на една плоскост, отговори така: „Защото големите хора са си големи, без значение в каква област се проявяват!“ Как тогава да не напишеш нещичко за Пантуди?...

Лекциите в софийската апашка школа са започнали. Първите — „Обща теория на апашлъка“. После — същност и диференциация на разните дисциплини. Нататък — запознанство със жаргона. За финал, преди дисциплините — отново практически занимания, нагледна агитация. Така „първолаците“ бързо-бързо научават от главния си учител, че този, който бърка по джобовете на чуждия човек без негово съгласие в трамваите, театрите, гарите, панаирите и други публични места, се нарича петляркаджия или джебчия; че ония, които отварят вратите с шперц или подправен ключ, или пък разбиват врати, стени и прозорци, за да крадат, се наричат туфаджии. А печиз-киризчии викат на майсторите, взели на въоръжение преди всичко търпението и котешката стъпка: проследяват набелязаната жертва до къщи и обират дома ѝ или през нощта, или рано сутринта, когато сънят е най-сладък. Тяхното изкуство е трудно, отличава се с рядка изобретателност и финес. Любимият им номер е: звънят на нечия врата, когато стопанинът вече е излязъл от къщи и се намира в службата си. Отваря им стопанката. „Вие ли сте госпожа Иванова, чийто съпруг работи в Дирекцията на статистиката?“ „Да, какво обичате?!“ „Знаете ли, преди малко мъжът ви бе прегазен от трамвая и сега лежи в клиниката на д-р Ненков в тежко състояние.“ Жената, разбира се, хуква ужасена нататък, за да разбере подир минути, че мъжът ѝ си пие второто за деня кафе в канцеларията... Не по-малко интересни са и

ментарджиите, и кюп-киризчиите, но хайде да не изброяваме, че както сме почнали да просвещаваме народа в тая опасна насока, току-виж и това ни дошло до главата утре, когато забогатеем (вярвате ли?). Заедно с грижата да опознаем навреме поне част от тарикатския език, та да се пазим по-добре. Както го е знаела едно време криминалната полиция. Баро означавало господар, началство; дикиз — виж; зарзалия — любовница; ингелин — полицейски агент, шпионин; катанец — простак, селяк; морта — револвер; пара миндер — сиромаш, и т.н.

Полицията подочула нещичко за лекциите в „университета“ на Пантуди и наострила очи и уши. Да следи него — безсмислено е, само ще стане за смях. Затова тръгнала по петите на още наивните „студенти“. Така, лека-полека, се добрала до факта, че нагледните уроци, практическите занимания, изобщо семинарите, се водят във влака за Искърския плаж или пред Генералната банка в града. Ето един характерен случай, увенчан с цели 17 500 лева в джоба на „академика“. Той избира жертвата си още на перона; запознава обстоятелствено момчетата по какви признаци да избират своята. След това се смесва с публиката пред вагоните и се присламчва до набелязания дебел, хубаво облечен господин, зает в момента с ухажването на две госпожици в тънки къси рокли. „Извинете, припознах се!“ — тупва го приятелски по рамото, сетне виновно го отмества, за да излезе час по-скоро от неудобното положение, в което е изпаднал. И — толкоз, чуждият портфейл е вече в ръцете му. Всичко е станало толкова бързо и ловко, с такива невидими допълнителни движения, че курсистите сетне изпохапват до кръв езиците си. Как е възможно нищо да не видим и да разберем?! Че нали бяхме предварително уведомени, че нали бяхме съсредоточили цялото си внимание точно там, върху шефа и дебелака...

Полицията пази в досиетата си много такива случки, с участието понякога на всички млади юнаци от курса. Пантуди се е качил в Подуенския трамвай ред-редом с мастития д-р Розенфелд, за когото се говори, че не си знаел парите. На спирката за Генералната банка пътниците започват да слизат от предната платформа. Добре инструктираните ученици, застанали на пост долу, до трамвайната линия, вместо да се качат във вагона през задната врата — какво невъзпитание, боже! — се втурват вкупом, напират с лакти, гърди и колене да влязат отпред. В настъпилата бъркотия, плюс разправиите с

ватмана кой крив, кой прав, за Пантуди наистина е играчка да прибере портфейла с около 30 000 лева в банкноти и звонк вътре.

Имал ли е Пантуди някаква конкретна полза от тази напрегната дейност в името на общото апашко добруване? Може би са му плащали по нещичко за нещо водените уроци, може би са му доставяли по някоя и друга апетитна хубавица, да си спомни сладкия живот в кабаретата, може би, може би... Едно е сигурно. Че му са се отблагодарили с ново влизане в Централния затвор, при вонята от непраните ризи на човешката смет. Без да бъде заловен на място от криминалната, само защото един от курсистите-оставачи просто не издържа на разпита и го издава на следователя.

Дълго в една от килиите на затвора се мъдрел голям надпис на стената — „На беден не подарявай!“ Разбирай — на бедния духом, подсети ме из небитието Пантуди. Дали той не е оставил тоя надпис?...

ВМЕСТО ЕПИЛОГ

Не, един беден духом човек никога не би постъпил така, както постъпва нашият герой със следователя, това е по силите, възможностите и капризите единствено на влюбения в собственото си изкуство, на артиста по сърце и душа. Или на заложената тежка сплав от ангели и дяволи у всеки истински творец на художествени ценности, от веждаща понякога приносителя до „явно нелогични и безсмислени постъпки“. Съдете сами:

Разпитът току-що е приключили, негова милост следователят поднася на Пантуди протокола с показанията за подпис. Минута по-късно, когато двамата се отправят към изходната врата, подследственият се поспира и казва:

— Господин следователю, проверихте ли да не ви липсва нещо?

— Защо да проверявам?!

— Добре тогава, аз ще ви помогна. — И Пантуди измъкнал от нейде откънатия междувременно часовник на следователя, подал му го по възможно най-елегантния начин. — Просто исках да ви демонстрирам за какво ме е майка родила, да оцените по достойнство изкуството ми.

Онзи се хванал за главата, още не можел да повярва. Но понеже обичал да ходи на театър и цирк, понеже не бил все пак чак толкова тясно скроен, колкото повечето в службата — махнал с ръка и разкарал апаша от кабинета си, без да възбуди „ново углавно преследване срещу него за новата кражба“.

Пантуди бил посрещнат в Централния затвор от своите там като цар на царете, около хиляда души, криминални и политически, отпразнували завръщането му (в средата на август 1929 г.) с митинги и речи, с песни, хора и ръченици, но това вече е друга история...

ПАТРИША ХАЙСМИТ

ХАРИ

Хари, пор на неопределена възраст, може би на една или на две години, бе даден като награда на Ролан Лъомоание, петнадесетгодишно момче. В това, че Ролан беше петнадесетгодишен, нямаше и съмнение. Правеше му удоволствие да казва на колко години е, защото смяташе, че между четиринадесет и петнадесет има голяма разлика. На четиринадесет години си още дете, а на петнадесет — вече започваш да възмъжаваш. Доставяше му удоволствие да слуша новия си плътен глас, а сутрин, докато миеше зъбите си — да се взира в огледалото с надеждата да забележи повече косми там, където би трябвало да има мустаци и бакенбарди. Обстойно се бръснеше със собствена самобръсначка, но само веднъж в седмицата, защото поникналият мъх върху лицето му доставяше по-голямо удоволствие, отколкото бръсненето.

В Париж съзряването му беше навлякло неприятности, поне така смяташе майка му. Започна да излиза с по-големи от него момчета и момичета и полицията го беше прибрала с още шестима младежи, всички около осемнадесетгодишни, като ги обвини в притежаване на марихуана. Твърде висок, Ролан можеше да мине за осемнадесетгодишен и често го правеше. Майка му толкова много се шокира от обвинението на полицията, че послуша съвета на своята майка, с която в случая бяха в пълно разбирателство, и се премести в къщата ѝ край Орлеан. Майка му и баща му се разведоха, когато бе на пет години. С тях сега заминаха Брижит, готвачка и домашна прислужница, и Антоан, възрастният шофьор, който живееше със семейството още преди Ролан да се роди. Брижит и Антоан не бяха женени и живееха сами. Антоан беше на такава възраст, че служеше за посмешище на Ролан — останка от миналия век и при това още жива, която с неодобрение се мръщеше на сините му джинси, с които се явяваше на обяд, и на босите му крака, с които стъпваше по килимите и полирания под на Ла Сурс. Беше лято и Ролан се бе върнал от лицезя

Ламартин, намиращ се на осем километра от къщата, който бе посещавал през по-голямата част от последния срок, след като напуснаха Париж.

Животът на село бе започнал да го отегчава, до момента в който реши да придружи майка си до разсадника, за да изберат цветя за градината. Собственикът, любезен възрастен мъж с чувство за хумор, имаше пор; каза, че го е хванал, като бил на лов за зайци през почивните дни. Ролан бе очарован от поря в клетка, който се свиваше на толкова малко място, сякаш тялото му бе акордеон, а после изведнъж се стрелкаше в сеното, като изглеждаше три пъти по-дълъг. По тялото си имаше черни, светлокафяви и кремави петна и на Ролан му се струваше, че е нещо между плъх и катерица, извънредно игриво.

— Внимавай, хапе! — предупреди го собственикът, когато Ролан постави пръста си върху решетката на кафеза.

Порът го ухапа с остриите си като игли зъби, но Ролан скри кървящия пръст в кърпичката си в джоба.

— Ще ми го продадете ли? Заедно с клетката?

— Защо? Да не ходиш на лов за зайци? — го попита собственикът и се засмя.

— Сто нови франка. Сто и петдесет — каза Ролан. Имаше ги в джоба.

На няколко метра от тях майка му се бе навела над камелиите.

— Е...

— Ще трябва да ми кажете какво яде.

— Разбира се, по малко трева. И кръв — добави човекът, като се приближи към Ролан. — Давай му от време на време сурово месо, защото е свикнал. Сено, за да го топли, като това. Сам си е направил прохода.

Порът се втурна към малкия тунел в сламата и се обърна така, че да се подава само живото му лице с клепнали миши уши и черни очи, извити докрай, което го правеше да изглежда замислен и малко тъжен. Ролан имаше чувството, че порът разбира разговора им и се надява да тръгне с него.

Той извади сто и петдесет франка.

— Достатъчно ли са и за клетката?

Собственикът погледна през рамо, като че ли очакваше майка му да се намеси.

— Ако хапе, подай му лук. След като е захапал лука, няма да те хапе.

Маргърет Лъомоание остана изненадана и се ядоса, че Ролан бе купил пор.

— Трябва да държиш клетката в градината. Не бива да я внасяш вкъщи!

Антоан не каза нищо, само бледорозовото му лице доби още покисело изражение от обикновеното. Постави много вестници на задната седалка на ягуара, така че клетката да не се допира до кожената тапицерия.

След като се прибраха, Ролан взе лука от кухнята и излезе на поляната зад къщата, където бе оставил клетката. Бавно отвори вратичката, готов с лука, но порът, като се поколеба за миг, побегна на свобода. Спусна се към горичката, която растеше от едната страна на имението, и изчезна. Ролан се опита да запази спокойствие. Занесе клетката, както си беше отворена, до края на гората и после влезе в къщата откъм задната врата. Върху една дъска в кухнята лежеше точно това, което му трябваше — голям суров бифтек. Ролан отрязва едно парче и бързо тръгна към гората.

Бавно навлезе с намерението да обиколи гората и да подмами пора обратно в клетката. Сигурно се бе покатерил на някое дърво. Ролан бе забелязал острите му нокти, когато порът се изправи в клетката още като бяха в разсадника.

Имаше нежни, розови длани, почти човешки, с малки възглавнички на всеки пръст и свободно движещ се палец. Изведнъж сърцето му подскочи: — само на няколко крачки от себе си видя пора, изправен в тревата, душещ. Бризът духаше към него и Ролан разбра, че бе надушил кръвта. Той се спря и протегна месото напред.

Повдигайки се внимателно, после напредвайки едва, порът се приближи, очите му се стрелкаха, като че ли се пазеше от възможни врагове. Изненада го бързината, с която порът ухапа суровото месо със зъбите си и го издърпа. Задъвка, главата и врата му се движеха с конвулсии, докато свиваше гъвкавото си тяло, червеникаво-кафявата козина по гърба му се изправяше. Бифтекът беше погълнат, порът погледна с признание Ролан и за-облизва с розовото езиче лицето си.

Първият му подтик бе да се върне в кухнята за още. Но реши, че ще е по-добре да се отдалечи тихо, така че да не обезпокои пора.

— Почакай! Или ела с мен — му каза тихо, защото му се искаше да го върне обратно в клетката. Скоро щеше да се стъмни, не му се искаше да го изгуби.

Порът го последва до края на поляната и зачака. Ролан отиде до кухнята и отрязва още месо, после внимателно гребна кръв от хартията под месото и я изсипа върху чинийката, като изнесе всичко това навън. Порът стоеше на мястото си, вдигнал едната си лапа в очакване. Доближи чинийката с месото, първо опита кръвта, после я излочи като коте млякото си. Ролан се засмя. Порът го погледна, облиза отново лицето си, стисна със зъби месото и го завлече в тревата, но като видя клетката, се отпрати към нея.

Ролан остана много доволен. Изглежда, нямаше да има нужда от лука в джоба му. А и порът влезе в клетката по собствено желание. Ролан затвори вратичката.

— Ще ти викам Хари. Харесва ли ти това име? Хари.

Ролан учеше английски и знаеше, че Хари е умалително име на Хенри и че английската Hair^[1] се произнася по същия начин, затова името му се струваше подходящо.

— Ела да ми видиш стаята! — И Ролан вдигна клетката.

Вкъщи се натъкна на Антоан, който слизаше по стълбите.

— Месью Ролан, майка ви каза, че не иска това животно вкъщи — каза Антоан.

Ролан се изпъна. Не беше дете, за да го учи един слуга какво да прави.

— Да, Антоан. Но аз ще говоря с майка ми по въпроса — отвърна той с възможно най-дълбокия си глас.

Постави клетката на пода в средата на стаята и отиде в хола на телефона. Набра номера на най-добрия си приятел в Париж, но се наложи първо да говори с майка му, после се обади и Стефан.

— Имам нов приятел — каза Ролан, като се опитваше да говори с чужд акцент. — С големи нокти и пие кръв. Познай какъв е?

— М-м, вампир? — попита Стефан.

— Топло... Майка ми идва, затова не мога да говоря много — каза бързо Ролан. — Пор е. Името му е Хари. Кръвопиец! Убиец! Може би ще го доведе в Париж! Довиждане, Стефан!

Мадам Льомоание бе вече изкачила стълбите и се отпрати към хола, при Ролан.

— Ролан, Антоан ми каза, че си донесъл това животно вкъщи. Говорихме, че ще можеш да го държиш само ако живее в градината.

— Но градинарят ме предупреди да внимавам да не настине, мамо, вечерно време е студено.

Майка му тръгна към стаята му. Ролан я последва.

— Виж, ще спи в дупката си. Съвсем е чист, мамо. Ще стои в клетката. Какво лошо има?

— Сигурно ще го пуснеш навън. Познавам те, Ролан.

— Но аз ти обещавам, че няма. — Ролан сам не вярваше на обещанието си и знаеше, че майка му също не му вярва.

Минута по-късно той с нежелание понесе Хари, скрит в сеното, надолу по стълбите към градината. Хари сигурно спи като пън, мислеше Ролан, спомняйки си какво му бе разказал собственикът на разсадника за поровете — често заспивали притиснати до жертвата си, за да се топят, след като са изпили кръвта им. Тази първичност го вълнуваше. След като майка му се прибра вкъщи (през цялото време го гледаше от кухненската врата), Ролан отвори клетката, размести сеното и оттам се показва Хари, повдигайки сънено глава. Ролан се усмихна.

— Хайде, можеш да спиш в стаята ми. Тази вечер ще си направим една шега — прошепна Ролан.

Той вдигна Хари и намести обратно сеното. Хари лежеше отпуснат и невинен в ръцете му. Откопча ризата си, скри го в нея и отново я закопча. Затвори клетката и пусна резето.

В стаята си Ролан взе един празен куфар от гардероба, сложи вътре няколко пуловера, после постави Хари, като с ръкава на единия от пуловерите подпря капака на куфара. Взел чист пепелник от масата в хола, напълни го с вода от банята и го постави до Хари.

После се пхна в леглото, запали една от цигарите, които криеше между книгите върху лавицата, и разгърна Джеймс Бонд, беше я вече чел два или три пъти. Мислеше си на какво би могъл да научи Хари. Дали да го научи да се разхожда в джоба на сакото му и изведнъж, по команда, да излиза оттам? Ще трябва да носи яка и каишка, а яката, по-скоро хамута, ще трябва да се изработи специално, защото Хари е много малък. Ролан си представи някой сарач в Париж, на когото плаща добре за това. Чудесно! Би било много забавно в някой ресторант в Париж, а даже и в Орлеан, Хари да изскочи от джоба му с каишката на врата и да изяде месото от чинията му.

На обяд Ролан, майка му и приятеля ѝ, търговец на антики и много сучен човек, бяха прекъснати от Брижит, която прошепна на мадам Лъомоание:

— Моля да ме извините, мадам, но Антоан току-що бе ухапан. Много е разстроен.

— Ухапан? — попита мадам Лъомоание.

— Казва, че го е ухапал порът, в стаята на месьо Ролан.

Ролан прикри усмивката си. Антоан е отишъл да оправи леглото и Хари го е нападнал.

— Пор? — извика търговецът на антики.

Майка му се обърна към него:

— Ролан, извини се и иди да занесеш животното в градината! — Беше ядосана и сигурно щеше да каже още нещо, ако бяха сами.

— Извинете — каза Ролан. Влезе в хола и видя високата фигура на Антоан в тоалетната до вратата. Беше завързал глезена си с мокра кърпа. Кръв, помисли си Ролан, очарован от факта, че Хари е пил кръв от това старо създание, което изглежда съвсем безкръвно.

Ролан се затича нагоре по стълбите, като ги взимаше по две наведнъж, намери стаята си разбутана. Антоан очевидно бе зарязал неоправеното легло по средата, фотьойлът стоеше накриво — сигурно го бе влачил, докато е търсил Хари или се е опитвал да се предпази от него. Но неоправеното легло означаваше за Ролан нещо повече от бунт — Антоан не би оставил така леглото, ако не е бил доведен до ужас. Огледа се за Хари.

— Хари? Къде си?

Погледна нагоре към завесите, по които Хари би могъл да се покатери, в гардероба, под леглото.

Вратата на стаята беше затворена. Очевидно Антоан е искал да предотврати изчезването на Хари. После Ролан погледна към гънките на завивките върху леглото, където впрочем нищо не мърдаше.

— Хари?

Ролан отметна горната покривка. Забеляза, че юрганът се движи: Хари се бе настанил между чаршафа и юргана. Той се надигна и загледа Ролан с безнадежден страх. Ролан забеляза още нещо красиво у Хари: цялото му тяло беше нежно бежово, от малката черна брадичка чак до завивките, на които седеше, а с тънката кафява линия по средата на кожухчето, вероятно образувала се от лежането, се превръщаше в

разполовено късче пух с добре прикрити задни лапи. Фините му пръстчета опипваха всяка гънка от завивката не за да запазят равновесие, а нервно, като ръце на човек, изплашен до смърт. Хари като че ли питаше:

— Кой беше този звяр, който ме изплаши, опита се да ме хване и изгони?

Докато Ролан го наблюдаваше, лицето на Хари постепенно се успокои. Сними тялото си и се придвижи малко напред. А сега може би казваше:

— Радвам се да те видя! Какво става?

Ролан протегна ръка, без да мисли, и Хари се покатери по нея, стигна до яката на ризата, която беше отворена и се сгуши, опрял малките си остри нокти върху кръста му. Ролан усети сълзи в очите си, причината за които не можеше да обясни. Дали бяха от гордост, че Хари дойде при него? Или от гняв, че Хари ще трябва да остане в градината тази вечер? Сълзите, обясними или не, са поетични, помисли си Ролан. Те изразяват нещо значимо.

Ролан извади Хари от ризата си и го постави върху завесата. Хари се покатери по жълтото перде до тавана, Ролан хвана края му и Хари се спусна надолу по него. Като се смееше, Ролан отпусна малко завесата и Хари отново се изкачи по нея. Това беше забавно. После хвана Хари на края на завесата и го постави в куфара.

— След минутка се връщам! — каза Ролан и подпря капака на куфара с гърба на един стол.

Смяташе да се върне в трапезарията навреме и да помоли Брижит за малко месо, преди да занесе Хари в градината. Но вечерята беше приключила. Трапезарията бе празна. Търговецът на антики седеше във всекидневната, където подносът за кафе вече стоеше върху масата, Ролан чу гласа на майка си и този на Антоан от отсрещната стая, чиято врата не беше напълно затворена.

— ... не се подчини — каза Антоан с дрезгавия си старчески глас. — А вие, мадам!

— Не бива да го приемаш толкова сериозно, скъпи ми Антоан — отвърна майка му. — Сигурна съм, че Ролан ще държи животното в градината...

Ролан се отдалечи. Възпитаните хора не подслушват. Но му стана неприятно, че Антоан каза: „Месьо Ролан не ми се подчини“. Докога

Антоан смята да го контролира? Пред вратата на всекидневната се поколеба, там търговецът на антики пушеше, скръстил обутите си в бял панталон крака, зареял поглед в пространството. Припи му се кафе, но си помисли, че не си струваше скуката. Ролан мина от трапезарията към кухнята.

— Брижит, бих ли могъл да получа малко месо за поря? Сурово, ако може? — попита Ролан.

— Месъо Ролан, знаете ли, Антоан е много разстроен. Порът е свирепо животно. Трябва да разберете това!

Ролан отвърна любезно:

— Зная, Брижит, съжалявам, че е ухапал Антоан. Ще занеса поря в градината. Заедно с клетката, още сега.

Брижит поклати глава, извади телешко месо от хладилника и с неохота отрязва едно парче.

Не беше кърваво, но сурово. Ролан хукна нагоре към стаята си, отвори внимателно капака на куфара, където Хари седеше изправен като човече на пружина. Хари пое подаръка с предните си зъби и лапи и го задъвка.

Без да се страхува, Ролан протегна ръце напред.

— Тази вечер ще трябва да спиш в градината, съжалявам — прошепна.

Хари се промъкна през процепа на маншета на ризата му, качи се нагоре по ръката, после се спусна към кръста. Ролан го залюля в ризата си и тръгна по стълбите надолу изопнат по войнишки, с клетката в другата ръка.

Навън беше тъмно, но Ролан виждаше от осветения кухненски прозорец. Сложи Хари в клетката и дръпна резето. Вътре имаше тенекиено канче с достатъчно вода.

— Ще се видим утре, приятелю!

Хари застана на задните си крака и постави розовите си длани върху мрежата, черното му носле търсеше миризмата на Ролан, който гледаше назад към него, докато пресичаше поляната.

На следващата сутрин, в неделя, Брижит му поднесе чая в осем, ритуал, започнал отпреди няколко седмици. Това караше Ролан да се чувства пораснал, да си фантазира, че не може да се събуди напълно, ако някой не му поднесе нещо топло за пиене в леглото.

После си обу сините джинси, обувките за тенис, облече една стара риза и слезе да види Хари.

Клетката беше изчезнала. Или поне не беше на същото място. Ролан огледа всяко кътче в градината, около тополовите дървета, после се върна в къщата. Влезе в кухнята, където Брижит поставяше върху поднос закуската на майка му.

— Някой е преместил клетката на пора, Брижит. Да знаеш къде е?

Брижит се наведе Над подноса:

— Антоан я взе, месьо Ролан. Не зная къде я занесе.

— А взе ли колата?

— Не зная, месьо Ролан.

Ролан излезе и надникна в гаража. Колата беше там. Огледа се наоколо. Дали не е сложил клетката в работилницата? Отвори вратата. Вътре нямаше нищо друго, освен косачката и градинските сечива. Гората. Сигурно майка му е казала на Антоан да отиде в гората и да пусне пора. Смръщи вежди и се затича.

Закачи ризата си на калинови храсти, задърпа я и тя се скъса. Старият Антоан не би могъл да отиде твърде далече в тази гора, мислеше Ролан. Нямаше никаква пътека.

Чу пшкане. Или си беше въобразил? Не бе сигурен откъде идва звукът, затова продължи в същата посока. Сега чу чупене на клони и вик. Нямаше съмнение, викаше Антоан. Ролан продължи.

Между дърветата забеляза черно петно. Антоан носеше черни панталони, а често и тъмнозелен жакет. Ролан се спря. Тъмното петно се опитваше да се надигне само на тридесет стъпки от него. Но толкова много листа имаше помежду им! Отляво на неясната фигура проблесна златна ивица светлина, беше Антоан, чу хленчещия му плач — немощен, почти като плача на бебе.

Ролан се приближи поизплашен. Сега различаваше главата и лицето на Антоан и течащата кръв от едното му око. После видя Хари да скача по бедрото на Антоан, видя как ръката му безсмислено брани краката му, защото Хари беше вече върху врата му. Или на лицето му. Антоан залитна и падна.

Трябваше да отиде и да му помогне, помисли си Ролан, да вземе една пръчка и да изгони Хари. Но се чувстваше като омагьосан, не можеше да помръдне. Видя как Антоан замахна силно към Хари, но

прътът, който държеше, се удари в едно дърво и се счупи. Отново залитна.

Добре му послужи, помисли си Ролан.

Антоан се надигна трмаво и хвърли нещо, може би камък, към Хари. Ролан забеляза кръв по бялата риза на Антоан. А Хари се стрелкаше като мистериозен малък куршум, нападащ Антоан отново и отново от различни посоки. Изглежда, че Антоан се опитваше да избяга. Препъна се в някакви храсти вляво от него. Видя как Хари скочи към лявата му ръка и се задържа за нея със зъбите си. А не беше ли това само проблясване на слънчев лъч? Той изгуби от погледа си Антоан, сигурно беше паднал.

Пое си отново въздух. Не беше дишал няколко секунди и сърцето му подскачаше, като че ли той самият се биеше. Насили се да тръгне към мястото, където смяташе че лежи Антоан. Наоколо беше тихо, в листата и клоните се чуваха само стъпките му. Забеляза черни, бели и зелени петна от дрехите на Антоан, после лицето му, изпоцапано с кръв. Антоан лежеше по гръб. И двете му очи кървяха.

Хари беше на врага му!

От брадата на Антоан главата на Хари не се виждаше, но тялото и опашката му мърдаха върху гърдите на Антоан като парченце козина, увиснала на врата му.

— Хари! — гласът на Ролан заглъхна.

Хари може би не го чу.

Ролан вдигна един клон.

— Хари, махни се оттам! — каза през зъби.

Хари се премести от другата страна на врага на Антоан и отново се впи в него.

— Антоан? — Ролан пристъпи напред, като вдигна клона.

Хари повдигна главата си, отмествайки я към зеления ревер на жакета. Коремът му видимо се беше увеличил. Пълен е с кръв, осъзна Ролан. Хари пристъпи напред, за миг застана на задните си крака, прошумоля в листата около Антоан, снижи се и сякаш се приготви да спи. Беше легнал върху едно слънчево петно.

Страхът на Ролан почти изчезна, защото Хари изглеждаше успокоен, но се боеше, че Антоан е може би мъртъв, това предположение го ужаси. Извика отново към Антоан. Кръвта съхнаше и потъмняваше в очните му ябълки. Очите му като че ли липсваха или

почти бяха изядени. Кръвта по дрехите, по лицето му, навсякъде беше тъмночервена и засъхнала, не бликаше от никъде, което беше сигурен признак, че сърцето е спряло да тупти, размишляваше Ролан. Преди да осъзнае какво върши, се наведе над спящия Хари, хвана китката на Антоан за да напипа пулса му. Постоя така няколко секунди. После с ужас отдръпна ръката си от китката и се изправи.

Помисли си, че Антоан е умрял от сърдечна криза, не само от Хари. Осъзна, че трябва да се махне Хари от тук, дори ако трябва да го хване и убие. Погледна назад към Ла Сурс, после към Антоан. Трябваше да скрие Антоан. Изпитваше погнуса от тялото му, защото беше мъртво А към Хари — любов и желание да го закриля В крайна сметка Хари се бе защитавал; Антоан е бил за пет само един гигант-похитител и евентуален убиец.

Ролан погледна часовника си — показваше малко след девет и тридесет.

Прескачайки ниските храсти, побягна назад към гората. На края на поляната на Ла Сурс се спря, Брижит поливаше цветята около стълбището. Когато се прибра в къщата, той влезе в работилницата, взе една вила и лопата и се върна обратно в гората.

Копя наблизко край тялото на Антоан, мястото беше подходящо за гроб. Физическият труд то отрезви и донякъде уталожил обзелата го паника. От другата страна на Антоан Хари продължаваше да спи. Ролан работеше като луд и сякаш силите му се увеличаваха с работата. Осъзнаваше, че изпитва ужас от тялото на Антоан — това, което преди беше жива вкаменелост, толкова познато в дома им в Париж и тук, сега представляваше труп. Почти вярваше, че Антоан ще се надигне и го наближи, по същия начин по който постъпваха духовете в книгите, които четеше.

Беше започнал да се уморява, заработи по-бавно, но със същата решителност. Трябваше да свърши до обяд, си каза, иначе майка му и Брижит ще започнат да търсят Антоан за обед. Опита се да мисли какво ще каже.

Гробът беше достатъчно дълбок. Ролан стисна зъби и задърпа Антоан за зеления жакет и панталоните и го търколи вътре. Антоан падна надолу с лицето. Побутнат от ръката на Антоан, Хари се изправи на четирите си крака, все още сънен. Задушавайки се, Ролан насипа обратно пръстта. Започна да скача върху нея, за да я изравни, беше

останало още пръст, която трябваше да се разпръсне, така че да не привлече ничие внимание, някой, който би дошъл да оглежда гората.

После, за да прикрие гроба, разпръсна върху него клони и листа с помощта на вилата.

Вцепенен от умора, вдигна Хари. Беше много тежък — тежък като пистолет, му мина през ум. Очите му бяха затворени, но не спеше. Държеше главата си изправена и щом Ролан го приближи до очите си, Хари отвори своите и го погледна. Никога нямаше да го ухапе, Ролан бе убеден в това, защото му носеше месо. По някакъв начин му бе поднесъл и Антоан. Тръгна с Хари бавно за вкъщи, видя клетката в гората и свърна към нея, после се отказа. Остави Хари до затопления от слънцето камък, недалеч от ливадата.

Прибра вилата и лопатата в работилницата. Изми доколкото можа ръцете си на студената вода в двора, после, предполагайки, че Брижит е в кухнята, влезе откъм главния вход. Качи се горе и се изми внимателно с топла вода, смени и ризата си. Пусна за компания транзистора. Чувстваше се особено, не се страхуваше вече, и с каквото и да се захванеше, мислеше, че ще го направи непохватно — да изтърве или да се спъне в нещо, докато се качва нагоре по стълбите, макар и да не се случи нищо такова.

Майка му почука на вратата. Познаваше начина й.

— Влез, мамо.

— Къде беше, Ролан?

Ролан лежеше върху леглото си, транзисторът беше зад него. Пресегна се и го намали.

— В гората. На разходка.

— Видя ли Антоан? Трябваше да доведе Мари и Пол за обяд.

Ролан си спомни, че за обяд бяха поканили гости.

— Срегнах го в гората. Каза, че взема един ден отпуск и отива в Орлеан или нещо подобно.

— Наистина ли? Смяташе да пусне на свобода поре, нали?

— Да, мамо. Вече го е направил. Видях клетката в гората.

Майка му изглеждаше разтревожена.

— Съжалявам, Ролан, но не беше Подходящо животно, нали разбираш? Горкият стар Антоан, трябва да помислим и за него. Изпитва ужас от порове и е прав.

— Зная, мамо, няма значение.

— Ти си добро момче. Но как така Антоан си е тръгнал... Сигурно ще отиде на кино в Орлеан и довечера ще се прибере. Нали не е взел колата?

— Каза, че ще вземе автобуса за Орлеан. Много ми беше ядосан. Каза, че може би ще отсъства повече дни.

— Това са глупости. По-добре да отида да посрещна Мари и Пол. Виждаш ли какви неприятности ни докара с това животно, Ролан! — майка му се усмихна леко и излезе.

На вечеря Ролан едва успя да спести малко от месото си и към десет и тридесет, когато Брижит си бе легнала и майка му се бе прибрала в стаята си, да го изнесе навън. Седна върху камъка, където бе оставил Хари на обяд и след седем или осем минути той пристигна. Ролан се засмя.

— Месо, Хари! — прошепна Ролан, въпреки, че беше на достатъчно разстояние от къщата.

Хари се приближи още малко, взе недопеченото агнешко, но не с обикновеното настървение, този ден беше ял твърде много. За първи път Ролан го погали по главата. Представяше си как ще идва в гората през деня, ще дресира Хари да стои в джоба му, да прави разни номера. Хари нямаше нужда от клетка.

След два дни мадам Льомоание изпрати телеграма до сестрата на Антоан, която живееше в Париж, с молба да ѝ телефонира. Сестра му се обади и каза, че Антоан не ѝ се е обаждал.

Странно, помисли си мадам Льомоание, че Антоан си е тръгнал ей така, без да си вземе дрехите, дори палтото и шлифера. Помисли си, че ще трябва да уведоми полицията.

Полицайте дойдоха и започнаха да задават въпроси. Ролан каза, че е видял Антоан за последен път по пътя за Орлеан, откъдето е смятал да вземе автобуса, които минава в единадесет. Антоан е стар, каза мадам Льомоание, малко ексцентричен, инатлив. Оставил си и спестовната книжка. Полицията се ъ с банката и предупреди да им се обадят, ако Антоан отиде да тегли пари. Прегледаха и мястото в гората, което Ролан им показа. Намериха празната клетка с отворена вратичка, която Антоан бе занесъл в гората. Пътят за Орлеан беше надясно, в обратната посока, където беше погребан Антоан. Полицайте прегледаха цялата местност по посока на Орлеан. Изглежда, повярваха на историята на Ролан.

Всяка вечер Ролан можеше да излиза навън, без да го следят, за да храни Хари, а понякога правеше това и през деня. Няколко нощи Хари не се появи, Ролан предположи, че лови зайци или къртици. Хари беше див, но не съвсем; опитомен, но не напълно, Ролан знаеше това. Даваше си сметка, че не мисли твърде много какво Хари бе извършил. Предпочиташе да мисли, че Антоан е починал при сърдечна криза. Или ако понякога мислеше за Хари като за убиец, пренасяше се в царството на фантазията, при убийците в книгите, за които четеше: истински, ала не съвсем. Не е вярно — нито той, нито Хари бяха виновни.

Обичаше да си представя Хари като тайно оръжие, по-добро от пушка. Тайно, защото никой не знаеше за него, въпреки че смяташе да каже на Стефан. Представяше си как използва Хари в убийството на учителя по математика, когото ненавиждаше. Имаше навик да пише писма на Стефан, написа му историята как Хари убива Антоан във фантастичен вариант. „Може би няма да повярваш на този разказ, Стефан, му писа накрая, но аз ти се кълна, че е истина. Ако си направиш труда да се свържеш с полицията, ще разбереш, че Антоан е изчезнал!“

Стефан му отговори: „Не вярвам и дума от разказа за пора, очевидно вдъхновен от изчезването на Антоан, а и кой би повярвал, ако трябва да разчитат на тебе? Както и да е, това е твърде забавно. Имаш ли още истории?“

[1] Коса. ↑

Издание:

Едгар Уолъс. Лице в мрака

Рецензент: Атанас Наковски

Редактор: Светослав Славчев

Художествено оформление: Жеко Алексиев

Художник на корицата: Текла Алексиева

Технически редактор: Елена Млечевска

Коректор: Албена Любенова

Дадена за набор м. юли 1990 г. Излязла от печат м. октомври
1990 г.

Формат: 70×100/32. Печатни коли 14.

Цена 5,18 лева.

ИК „Домино“, София, 1990 г.

Edgar Wallace. The Face in the Night. London. Hodder a. Stoughton
Ltd. 1925

Patricia Highsmith. The Animal Lover's Book of Beastly Murder.
Penguin Books, N.Y. 1976

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.